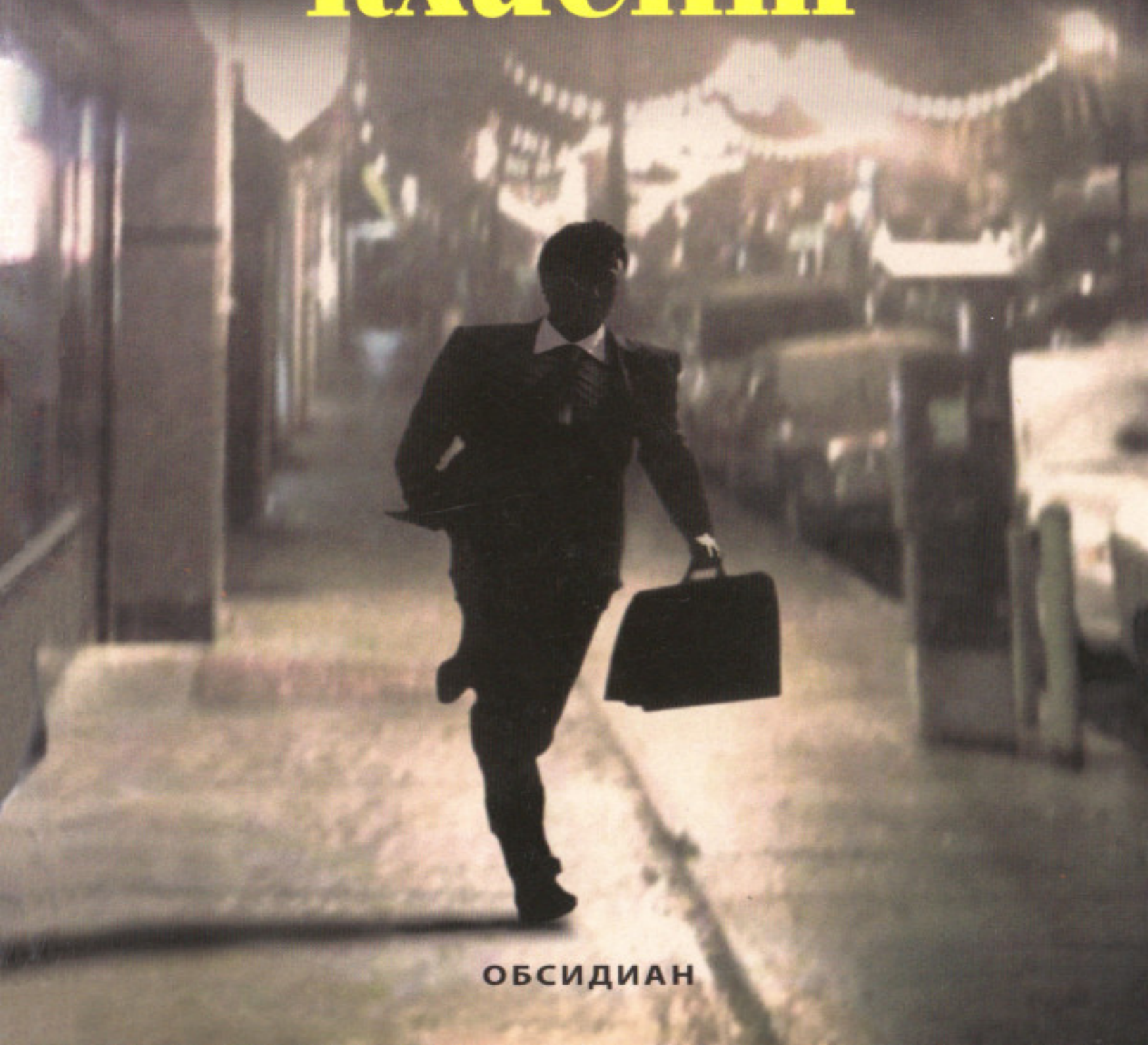

МАРК ХИМЕНЕС

Най-Важният клиент

ОБСИДИАН

МАРК ХИМЕНЕС

НАЙ-ВАЖНИЯТ КЛИЕНТ

Превод: Тодор Стоянов

chitanka.info

Анди Прескот е най-посредственият млад адвокат в Остин, столицата на щата Тексас. Занимава се с рутинни дела за пътни нарушения и срещу сто долара успява да отмени глобата на всеки клиент. Измислил е схема, която работи безотказно, и няма големи амбиции за престижна кариера. Младият бохем би искал по-бляскав живот, но не възнамерява да прави усилия да го постигне. Докато един ден в малката му кантора не се появява най-богатият жител на Остин, известен с благотворителната си дейност. Милиардерът Ръсел Рийвс го наема за свой адвокат срещу заплащане, за което Анди не е и мечтал. Задачата му е да открие многобройните бивши любовници на Рийвс и да им плати по 1 милион долара като компенсация за това, че са били изоставени от милиардера.

За няколко месеца животът на Анди Прескот се преобразява. С помощта на частен детектив той издирва жените една по една, снима ги тайно, разговаря с тях, връчва им чекове... Макар и пръснати из цялата страна, те имат нещо общо помежду си, което все повече плаши Анди. И той разбира, че Ръсел Рийвс не е просто щедър филантроп, а отчаян човек, който е готов на всичко, за да спаси своя осемгодишен син, умиращ от левкемия. А Анди е неговото тайно оръжие, човекът, който трябва да помогне за изцелението на детето, дори това да коства собствения му живот.

На Клей и Коул

Привилегия на клиента: правото на клиента да изисква от адвоката си да пази в тайна споделената при взаимоотношенията им информация и да не допуска разкриването ѝ на свидетелската скамейка.

Юридически речник
на Хенри Блек, пето
издание

ПРОЛОГ

*Детска болница „Св. Алоуизий“, Итака, Ню Йорк
2:55 ч.*

Той я гледаше втренчено. Изражението му беше строго и непреклонно. В него се долавяше неодобрение, както и бе очаквала.

— Не ме гледай така, Луиджи. *Не съм луда.*

Бяха сами във фоайето точно зад централния вход, където топлината и дезинфектантите пропъждаха нахлуващия леден въздух и ордите микроби. Тя изтръска снега от якето си и свали ръкавиците си, пресегна се и погали студената му буза. Беше толкова млад.

— Не си прав. Поне ти трябва да ме разбереш. Господ не ни е създал да живеем вечно.

През последните три месеца помежду им се бе създала особена връзка. Тя често слизаше тук късно нощем, за да разговаря с него като католичка с католик за живота и смъртта, за живота след смъртта и за всички онези неща, които той познаваше добре. Вглеждаше се в очите му в очакване на отговорите, които така и не получи. Очите му сякаш проникваха в душата ѝ, но тази нощ в тях се четеше само тъга, сякаш му беше известно какво се кани да направи тя.

— Това е единственият начин.

Той остана безмълвен както винаги, така че тя сведе очи като разкаяло се дете под строгия поглед на баща си. Взря се в текста, гравирани върху постаментата на каменната статуя, който разказваше за краткия му живот.

Луиджи Гонзага, роден през 1568 г. в Италия, постъпил в Ордена на йезуитите на седемнайсет, учил за свещеник; заразил се от чума, докато работил в една католическа болница в Рим. Грижил се за най-тежко болните, до които никой не смеел да се докосне, и умрял на дваайсет и три годишна възраст.

Църквата го беше обявила за светец, защото бе пожертвал живота си за спасението на другите: свети Алоизий, покровителя на децата.

— А аз съм Дева Мария.

Очите ѝ пробягаха по статуята на момчето светец, спряха се за последен път върху лицето, изразяващо укор. Не можеше да я разбере. Тя се извърна и продължи към вътрешността на болницата, покрай рецепцията и асансьорите. Не видя никого и никой не я видя. Нощем коридорите на болницата опустяваха; често бе крачила по тях през тези мъртви часове, когато не я ловеше сън. Не искаше обаче да оставя детето само за дълго. През последните няколко нощи беше засичала времето, за което отиваше при статуята и се връщаше: седем минути и половина.

Стените на коридорите бяха ярко изрисувани, а по тавана бяха накачени шарени висулки. В кътовете за игра имаше огромни плюшени играчки на герои от анимационни филмчета, които очакваха децата. Пъстрите рисунки на малките пациенти бяха подредени като в галерия. Униформите на сестрите бяха в най-веселите цветове. Багрите, картините, обляният в слънце атриум, лечебните градини: болницата полагаше отчаяни усилия да създава ведро настроение, но дъхът на смъртта просмукваше цялата сграда. Беше неизличим.

Те обаче щяха да избягат тази нощ.

Гумените ѝ подметки докосваха безшумно пода, докато изкачваше стълбите към третия етаж. Зави наляво. Третият етаж, западното крило. Нощем там дежуреха няколко сестри, които имаха кратка почивка в 3 ч. сутринта. Когато приближи сестринската стая, тя забави крачка и се послуша: не чу никакви звуци и забързано я отмина. Миг преди да завие зад ъгъла, долови приближаващи стъпки и мигом се шмугна в един килер. Стъпките заглъхнаха. Тя предпазливо подаде глава и зърна в гръб Кели Фицджералд, главната сестра. Кели също беше ирландка, на трийсет години, само пет години по-възрастна от нея. Нощем често бяха пили кафе и пушили заедно на задното стълбище.

Този нощ обаче тя се скри от приятелката си.

Излезе от килера, затвори тихо след себе си, зави покрай ъгъла и продължи по коридора. Спря пред стая 312, отвори вратата и надникна вътре.

Детето спеше.

После отиде в стая 320. В сумрака зърна спящото шестнайсетгодишно момче. Джими беше парализиран от шията надолу при злополука в Калифорния — бе загубил контрол върху управлението на колата и се бе забил в един телеграфен стълб. Бяха го подложили на експериментално лечение на гръбначния мозък. Представляваше опитно свинче. Всички в западното крило на третия етаж бяха опитни свинчета.

Джими също й беше приятел. Бяха разговаряли често и тя го бе утешавала, когато той плачеше. Джими знаеше, че никога няма да проходи отново, никога вече няма да играе футбол, няма да излиза с момичета, няма да води нормален живот. Една глупава момчешка постъпка го бе приковала завинаги към инвалидната количка. Беше й казал, че иска да умре. Тя се приведе над него и го целуна по челото, след което изключи апарата за дишане.

Изскочи от стаята и се втурна обратно към стая 312. Хлътна вътре и затвори вратата миг преди цялата нощна смяна, предвождана от сестра Кели, да се появи иззад ъгъла, бутайки количка с апаратура за спешни случаи. Алармата току-що беше прозвучала в сестринската стая. Бяха хукнали да спасяват Джими, както и знаеше, че ще направят. Тя не беше тук, за да убива момчето.

Беше тук, за да спаси детето.

Бързо нахлузи една плетена шапчица върху главата на петгодишното момиченце и напъха под нея рижите къдрици. Навън беше студено. Мушна в пижамката на детето синджирчето и медальона със св. Алоизий, които бе купила в магазина за подаръци още първия ден, после го загърна с болничното одеяло и го вдигна от леглото. Адреналинът препускаше по вените й; детето беше като перце в ръцете й. Тя отиде до вратата и надзърна в коридора. Беше пуст. Измъкна се от стаята и забързано отмина празната сестринска стая.

Слезе до партера по стълбището. Само бюрото на рецепцията я отделяше от централния вход. Спря се на ъгъла и се послуша; не долови никакъв шум. Бърт, дядото, който понякога работеше тук като нощна охрана, по това време обикновено си вземаше някаква безалкохолна напитка и отиваше да си бърбри със сестрите в стаята за почивка. Тя си пое дълбоко дъх и се стрелна покрай бюрото и статуята на св. Алоизий. Този път обаче не спря да го погледне в очите; нямаше да понесе разочарованието му. Само изрече „Сбогом, Луиджи“, изхвърча

през входа и изгази дебелия сняг до джипа на паркинга. Отвори задната врата и положи детето върху седалката. То се размърда.

— Мамо?

Тя погали личицето му.

— Шшшт. Всичко ще е наред, миличко. Край на изследванията.

Детето се усмихна в съня си.

Закопча дъщеря си с предпазния колан и седна зад волана. Запали двигателя, включи на скорост и двете потънаха в нощния мрак.

Бяха свободни.

1

Три години по-късно

Анди Прескот казваше на майка си, че всяка неделя посещава сутрешната литургия. Лъжеше я. Той никога не ходеше на сутрешна литургия. И тази неделя със сигурност не беше на църква, поне не в баптистка или католическа. Той беше в остинската версия на църквата: сред природата. Жителите на Остин, щата Тексас, обожаваха природата.

— Анди, ти си луд!

Не беше лъжа. Но, така или иначе, изискваше се определена степен на лудост. Човек наистина трябваше да е безумец, за да препуска с планински велосипед по стръмни пътеки с остри завои и да балансира на ръба на пропасти, въоръжен само с пластмасова каска, подплатена със стиропор, единственото предпазно средство срещу това да се превърне в донор на органи. Никой нормален човек не бе способен на такова нещо.

Ала Анди обичаше екстремните изживявания.

Хвърли поглед през рамо към Трес. Когато пристигна в Остин преди десет години, Артър Торндайк III, както всъщност се казваше Трес, бързо се сдобил с прякора си, означаващ „три“ на испански. Трес изоставаше от Анди само с десет велосипедни дължини, и то, защото Анди беше милостив към него и... защото Трес никога не предизвикваше съдбата. Трес Торндайк имаше: а) попечителски фонд, б) страхотно гадже, и в) беемве с персонален номер, на който пишеше „Трес“. Ето защо той не искаше да умре на дваисет и девет годишна възраст. Анди нямаше: г) нищо от гореспоменатите придобивки, така че смъртта преди трийсет не го тревожеше особено.

Двамата караха по черните пътеки в Зеления пояс на Бартън Крийк, един оазис на девствената природа между западните предградия на Остин. Маршрутът следваше течението на Бартън Крийк от мястото, където кристалночистата пролетна вода бликаше от вододайната зона Едуардс, в продължение на тринайсет километра на

изток през Водопада със скулптурите, Водопадите близнаци, Тройния водопад, Пещерата на пилота и Дупката на Кембъл. Но докато реката течеше покрай безопасния маршрут в дъното на каньона, черните пътеки минаваха по тесните корнизи на отвесните скали и се врязваха в гъсталаци, правеха остри завои и се накланяха внезапно, пълни с препятствия и безброй смъртоносни рискове.

— Анди, ще се пребиеш!

Може би. Но поне щеше да умре, съзнавайки, че е стигнал до рая.

Остин, щата Тексас, беше известен с природните си красоти и в сравнение с Далас или Хюстън представляваше райска градина; двайсет и петте години неограничено разрастване на града обаче бяха унищожили почти изцяло природата. Всичко, освен Зеления пояс. Осемстотинте акра предлагаха бягство от тълпите и бетона, глъчката, изгорелите газове от един милион автомобили и задушаващата августовска жегата. Тук имаше трева и дървета, река и водопади, чист въздух и хладен вятър. Тишината нарушаваха единствено шумоленето на вятъра сред клоните и листата на дърветата и клокочещата вода.

От това място градът изглеждаше много далеч.

Той обаче не беше. Бе наблизил и настъпваше от всички страни. Зеленият пояс беше притиснат между жилищните комплекси и моловете и заобиколен от гъмжащи магистрали. Строителните предприемачи му бяха хвърлили око. Те го искаха целия. Зеленият пояс представляваше последният бастион на природата в Остин; и природозащитниците, хипитата, стопаджиите, мотоциклетистите, плувците и бегачите щяха да воюват на живот и смърт, за да го спасят.

— В случай че не знаеш, Анди, самоубийството е забранено от закона!

Анди беше висок метър и седемдесет и пет и тежеше седемдесет килограма; не беше достатъчно едър за футбол, нито достатъчно добър за спортове, изискващи специални умения. Първия път обаче, когато възседна планински велосипед и полетя стремглаво по един склон, разбра, че е открил призванието си — спорт, в който наистина бе много добър. Анди Прескот умееше да се държи върху велосипеда. И не се боеше от падане.

Той принадлежеше към новата порода атлети, търсеща екстремните преживявания. Това бяха онези безумци, които умираха да

се спускат със сноуборд, заплашвани всеки един миг от лавина, или да сърфират по огромните вълни на връхлитащ ураган, или да препускат с колело по опасни пътеки заради самия адреналин. Това беше наградата на жадните за приключения безумци, млади мъже и жени, които практикуваха екстремен спорт без правила. Където съществуваха само ти и онова, което е вътре в теб.

В момента в бедрата и прасците на Анди усилено се натрупваше млечна киселина; буталата му, тъй да се каже, бяха задвижени от високооктанов бензин. Двамата с Трес току-що се бяха изкачили с пъшкане до Хълма на живота и сега препускаха главоломно надолу по склона, като отскачаха от варовиковите бабуни и залитаха върху участъците с натрошена скала. Свърнаха на изток по най-стръмната отсечка от пътеката с пълна скорост, макар че Анди чу как спирачките на Трес изквичаха като прасе на заколение, а самият той без съмнение бе изпаднал в паника от стремглавото летене и забиваше пети в пръстта, за да забави устрема си. Трес караше един изключителен „Канондейл Профет“ с амортизъори на двете колела, но си беше малко страхлив. Анди може да бе всякакъв, но не и страхлив; той хвърчеше надолу върху един „Шуин“ втора ръка. Без спирачки. Беше пълно куку.

— Ехааа!

Ракетното гориво, с което се беше налял — две кутийки „Ред Бул“ — му беше осигурило свръхдоза кофеин. Летеше опиянен и режеше завоите като скиор на олимпиада; кевларните му гуми с дълбок грайфер се забиваха в пръстта подобно на зъбите на питбул в човешка плът. Запровира се между почернелите дънери на изгорели дъбове, после излетя от гъсталака, отнасяйки със себе си няколко откършени зелени клонки. Всичко това профучаваше в периферното му зрение. Блъсна се в една гигантска бабуна, отхвъркна във въздуха и летя цели три метра; приземи се доста тежко, но успя да се задържи на колелото и да запази равновесие. Ако се беше подхлъзнал, щеше да се затъркаля по склона към смъртта си; мисълта за нея покачваше адреналина му, който го атакуваше подобно на наркотик, напрягайки до краен предел ума и тялото му.

Анди Прескот никога не се бе чувствал по-жив.

Беше с къси панталони, маратонки и тениска, просмукана от пот в жегата и влагата на тексаския август. Единствените му аксесоари бяха чифт евтини слънчеви очила, раница на гърба, съдържаща

личните му вещи, три литра „Ендурокс Р4“ — любимата напитка на екстремните атлети — и каската. Анди Прескот може и да беше луд, но не беше глупав.

— Анди, забави!

В неделя сутрин винаги излизаха рано, защото нямаха котва, която да ги задържа у дома, въпреки че Трес скоро щеше да се закотви: приятелката му вече планираше брак и деца, и защото неделните любители на разходки, бягащите за здраве и по-благоразумните велосипедисти мъдро оставаха на безопасната алея покрай реката на сто метра под тях. Което означаваше, че могат да препускат по черните пътеки, без да се плашат от внезапно изскочили на пътя им пешеходци.

— Анди, ще се утрепеш!

Анди Прескот... да се утрепе? Ха-ха, друг път. Изви за миг глава към Трес.

— Не ме мисли, човече!

— Анди, внимавай!

Той мигновено се обърна напред и сърцето му почти спря.

Ооо!

Три белокози старици бяха застанали плътно една до друга на средата на пътеката, точно пред него.

За бога, тук ли му беше мястото да си правят пикник тия баби!

Анди препускаше с прекалено висока скорост, за да успее да спре навреме; за маневри пък нямаше свободно пространство: от лявата му страна се издигаше отвесната скална стена; от дясната бездната му предлагаше дълбините си. Блъснеше ли стариците с тази скорост, щеше да ги убие. Отклонеше ли се обаче от пътеката, щеше да полети в дефилето и да се претрепе.

Жените го видяха. Опитва се да им махне да се дръпнат от пътеката, но те останаха на мястото си вкаменени подобно на елени, уловени в светлината на фарове, ужасени от велосипеда и ездача му, който ги връхлиташе. Една от тях нададе писък.

— О, по дяволите! — възкликна Анди и рязко свърна надясно миг преди да помете жените. Изхвъркна от пътеката и се озова във въздуха над бездната. Пред очите му се разкри невероятна панорама — летеше над Зеления пояс, обзет от екстаз... до мига, в който гравитацията му напомни за съществуването си.

Падаше бързо.

Погледна надолу и видя как земята върхлита насреща му. Бясно завъртя педалите и дръпна кормилото нагоре, сякаш искаше да се преметне с велосипеда, така че задната гума първа да докосне земята; за миг му се стори, че просто кара по склона в дефилето. Чувството обаче изчезна в мига, когато предната гума закачи един щръкнал скален ръб, който го изстреля над кормилото; той изпълни няколко безупречни, макар и несъзнателни салта, преди да се вреже в някакви клони и да се приземи върху раницата си. Полетът му обаче не бе приключил. Тялото му рязко отскочи и инерцията го преметна подобно на парцалена кукла през гъстите хвойнови шубраци и долната пътека. Дочу вика на Трес точно преди да падне във водите под Водопада със скулптурите.

В следващия му съзнателен момент Трес го издърпваше от водата и го пляскаше по лицето.

— Анди! Анди, добре ли си?

Дочу и някакъв друг глас. Детски.

— Да не е умрял?

По дяволите. Надяваше се детето да греши.

Анди отвори очи и съзря някакъв тъмен и размазан свят. Видя две фигури, надвесени над него. Един голям Трес и един малък Трес. Не, Трес и някакво дете, което държеше... въже?

— Да не е умрял? — попита отново детето.

Анди се бе озовал във водопада точно където децата си играеха на Тарзан с някакво въже, окачено на дърво. Трес изглежда свъсено детето, после притисна мобилния си телефон към ухото. Анди долови отдалечения му глас.

— Ало? Ало? По дяволите. В тия каньони няма сигнал.

Той отново зашляпа Анди по бузите.

— Анди! Анди!

Анди се опита да спре плесниците на Трес, преди да са увредили необратимо мозъка му, но ръцете му бяха като кашкавалени.

— Стига си ме удрял!

— Ще изтичам горе да се обадя на деветстотин и единайсет!

— Нямам нужда от линейка, а от една бира.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм, от една бира.

— Не, питам дали си сигурен, че си добре.

— Да, само че не виждам добре. Трес, пред очите ми е тъмно!

— Как няма да ти е тъмно, като си още със слънчевите очила.

— О!

Анди свали очилата си. Трес дълго го оглежда отблизо, преди на лицето му да цъфне широка усмивка.

— Човече, това беше страхотно изпълнение! Най-невероятното премятане, което съм виждал!

Анди протегна ръка и двамата с Трес чукнаха юмруци.

— Радвам се, че ти е харесало. Произвежда адреналин в промишлени количества, гаранция.

Момчето се обърна и извика на някого:

— Не е умрял!

После отново се разлюля на въжето и скочи във водата. Трес перна Анди по рамото.

— Митът за Самсон се оказа верен: поне този път.

Анди се опита да тръсне глава, за да проясни съзнанието си, но му се зави свят.

— Как е велосипедът?

— Кой ти гледа велосипеда? Ти първо виж себе си.

Анди се погледна. Той не беше от онези фалшиви смелчаци, които носеха защитно облекло на професионални състезатели, така че тялото му бе поело цялата сила на сблъсъка. Струйки кръв се стичаха по ръцете и краката му, където клоните го бяха драли при премятането, а коленете и лактите му бяха ожулени до червено. Дрехите му бяха мокри и съдрани, но това не беше кой знае каква финансова загуба, защото целият му гардероб беше от магазин за втора употреба... освен бельото. Не си купуваше носено бельо.

Нямаше стърчащи кости и всичките му крайници явно бяха здрави, макар при раздвижване на дясното рамо и на лявото коляно да изпитваше силна болка. Черепът му не беше пукнат, а от ушите му не течеше кръв, така че явно нямаше и вътрешночерепни травми. Кървеше обаче. Изплю кръв и избърса уста; все пак не беше толкова страшно, защото Трес още не беше извърнал ужасено лице. Трес беше записал Юридическия факултет вместо Медицинския, както бяха настоявали родителите му, защото не можеше да гледа кръв.

— Аз съм си наред.

Велосипедът му обаче не беше наред.

Любимият му шуин ставаше само за продажба на части. Колелата, рамката, седлото и помпата се въргаляха по бялата скала, наричана Водопада със скулптурите — варовикови скали, наподобяващи фигури, изваяни от водата в течение на милиони години. Велосипедът му се бе блъснал в скалите и бе станал на нищо. Лош късмет. Дължеше още пет месечни вноски за него.

— Тъкмо се засилих, и на пътя ми се изпречиха ония старици.

— Анди, ако беше улучил скалите, а не водата, щеше да си далеч по-зле от велосипеда. Защо не скочи от него?

— Защото той щеше да се блъсне в жените.

— О! Колко си благороден!

Анди се изправи. Или той, или Трес се люшкаше насам-натам, не беше сигурен кой точно, докато Трес не го сграбчи за плещите.

— Спокойно, човече.

Когато светът най-сетне се успокои, Анди каза:

— Прибери велосипеда ми.

— Ще прибера каквото е останало от него — каза Трес.

Анди изчака, докато Трес донесе останките. Колелата бяха олющени и изкривени, рамката приличаше на геврек, помпата никога повече нямаше да помпа, а седлото се полюшваше във водата.

Анди поклати глава като Джон Уейн, когато лошите бяха убили любимия му кон.

— Верният ми жребец.

Изкатериха се обратно по склона на дефилето до пътеката, където откриха велосипеда на Трес и трите възрастни жени; те носеха големи слънчеви очила, покриващи половината им лица, козирки, които си отиваха по цвят с дрехите им, и чантички, закопчани на кръста. Най-опасните препятствия върху тясната пътека не се оказаха скалите, корените или бабуните, а няколко белокози туристки.

Анди седна на един голям камък, свали каската си и прокара пръсти през гъстата си мокра коса, която стигаше почти до раменете му. Той я държеше дълга заради мита за Самсон: според него дългата му коса го правеше неуязвим върху велосипеда. Изчегърта няколко ситни камъчета от коляното си, което приличаше на суров хамбургер, и присви очи от болка. Една от жените се наведе над него и изрева с цяло гърло, сякаш беше глух:

— Добре ли си, синко?

Той се сгърчи от акустичния удар.

— Да, госпожо.

Втората смени слънчевите си очила с очила за четене и огледа лицето му от трийсетина сантиметра разстояние. Дъхът ѝ беше ментов.

— Бях медицинска сестра. Може да се наложи да ти направят някой шев.

— Да, госпожо.

— Поне си промий раните с риванол — каза тя, — за да не стане инфекция.

— Да, госпожо.

— Долу ли е водопадът? — запита го третата жена.

— Да, госпожо.

Тя се обърна към другите две.

— Казах ви.

— Изгубихме се — обясни първата. — Тръгнахме по погрешна пътека.

— Да, госпожо.

— Гледахме картата. Не трябваше да заставаме на средата на пътеката.

— Не трябваше, госпожо.

Тя вдигна рамене.

— Ние сме виновни. — Отвори ципа на чантичката си и измъкна една кутия. Подаде му я в знак на помирение. — Домашно приготвени сладки.

Трес се извърна, опитвайки се да сподави смеха си.

— Благодаря ви, госпожо, но аз си имам „Ендурокс“ в раницата.

Той се пресегна и напипа пластмасовото шише, закачено на прогизналата раница. Надигна го и смукна. Трите литра течност бяха действали като защитна възглавница и вероятно му бяха спестили много сериозна травма на гръбначния мозък.

— По-скоро имах.

— „Ендурокс“? — попита жената с домашните сладки. — Това не беше ли слабително?

Трес не можеше повече да се сдържа; той закри лице с длани и прихна.

— Слабително ли? — запита в отговор Анди. — Не, госпожо, не е. Поне според мен.

— Ключът към здравословния живот е храната, богата на целулоза. Аз пия „Метамуцил“ всяка сутрин.

— Да, госпожо. — Той посочи на запад. — Вървете натам, после свийте наляво по пътеката при белите скали, след това пак наляво по черния път долу до реката. Той ще ви отведе до водопада.

— Можем ли да поплуваме голи в него?

— Тъъ, не, госпожо. Само в Падината на хипитата при езерото.

Представителките на Остинското дружество на пенсионерите им помахаха и се отдалечиха, бържейки неспирно.

Трес се затъркаля от смях.

— Това не беше ли слабително? — И отново се разкикоти.

Анди поклати глава.

— Ставай и ми помогни да се изправя.

По обяд Трес още не можеше да забрави този знаменит момент.

— „Това не беше ли слабително?“ Трябваше да й отвърнеш: „Не, госпожо, но полетът надолу в дефилето действа слабително и аз напълних гащите“.

— Нямах представа колко си близо до истината.

Гръмкият бас от „Ла Грейндж“, хит на „Зи Зи Топ“ от седемдесетте, се носеше от голям транзистор и отекваше от варовиковите стени. Посещението на Бартън Спрингс беше като връщане в някогашния Остин, такъв, какъвто беше едно време. Музиката, хората, басейнът. Възрастните плуваха в ледената вода, смятана от индианците за лечебна, и отново се чувстваха млади. Младежите като Анди съживяваха най-щастливите спомени на родителите си от седемдесетте и осемдесетте, а всеки родител на средна възраст в Остин пазеше по един щастлив спомен от Бартън Спрингс. Децата пък си създаваха нови спомени, плуваха с гумени поясчета, скачаха от трамплина и разплискваха тюркоазената вода. Защото всички в Остин — с изключение на строителните предприемачи — отчаяно искаха това място да се запази непокътнато поне за още едно свършено лято. Каквото беше сегашното.

Анди се беше изтегнал до южния край на басейна и се възхищаваше на спасителката в червен бански „Спидо“, седнала на вишката. Бартън Спрингс беше естествено езеро с дължина триста

метра, намиращо се в Зилкър Парк, на юг от центъра на Остин. Петнайсет милиона литра пролетни води изпълваха варовиковата кухня с площ три акра и поддържаха постоянна температура от двайсет градуса през цялата година. А и всеки час още четири милиона литра бликаха от трите извора на чичо Били Бартън, първоначалния им собственик, който ги беше нарекъл на трите си дъщери: Елиза, Зенобия и Партения.

Температурата на въздуха беше трийсет и седем градуса, но студената вода правеше жегата поносима, точно както димът от марихуаната, която пушеха колежаните върху тревистия бряг на юг от басейна, временно бе облекчил страданията на Анди.

— Хей, марихуаната за медицински цели наистина действа. Коляното вече не ме боли.

Анди не вземаше наркотици — адреналинът му осигуряваше достатъчно ендорфини — но той пое отново сладкия дим само за да се увери, че е изкарал пълния курс на лечение.

— Няма друго такова място като Остин — каза Трес. — Да препускаш с велосипед по Зеления пояс, да плуваш в изворите... и тази музика на живо. Никъде няма да намериш подобно райско кътче. Искан ми се да съм бил тук, когато Брус Спрингстийн е взривил „Армадильо“.

„Армадильо“, бивш погреб на Националната гвардия в пещера, преобразувана на зала, някога беше прочуто място за изнасяне на концерти. През седемдесетте в „Армадильо“ бяха гастролирали известни и недотам известни музиканти, включително бащата на Анди. Според него това бяха най-хубавите години в Остин. Той твърдеше, че „Армадильо“ е бил душата на Остин, докато през 1981 г. на негово място не построили офис сграда. Това беше черен ден в историята на Остин — денят на преврата. Денят, в който строителните предприемачи се бяха докопали до властта.

Изведнъж Остин беше станал съвсем друг и оттогава не бе спрял да се променя. Сега все повече заприличваше на Лос Анджелис, макар че кракът на Анди не бе стъпвал там. Още по-многолюден, още по-задръстен от коли, с още повече небостъргачи в центъра. И по-малко спокойствие. По-малко хипита. Никакъв „Армадильо“. След десет години нямаше да се различава по нищо от Далас и този страх

стискаше за гърлото всеки, който обичаше Остин такъв, какъвто си беше.

Едно място обаче бе останало непокътнато: Бартън Спрингс. Анди отново бе плувнал в пот, така че стана от скалата и се потопи в басейна. Гмурна се на десетина метра под трамплина и извърна натъртения си гръб към извора на Партения. Ритмичният пулс на извора, просмукващата се светлина и водата, обгърнала тялото му, го караха да се чувства като в майчина утроба. Това не беше хлорираната вода на басейните в задните дворове на къщите; той разрови чакълестото дъно и дребни саламандри с червени хриле изплаваха нагоре. За разлика от саламандрите обаче Анди се нуждаеше от кислород, така че се отгласна от дъното и се устреми към повърхността. Излезе от водата и отново се просна на нагорещения камък.

Обичаше да се изтяга върху скалата, поглъщайки с очи спасителките на вишките и студентките, които се припичаха на тревистия бряг, докато целият плувнеше в пот; след това просто се изтърколваше в басейна. След няколко минути в студената вода отново лягаше на скалата и повтаряше процедурата. При достатъчно опит човек лесно навлизаше в ритъм. Анди и Трес бяха в ритъм.

— Артър — каза Натали, — тук пише, че може да се наеме индийка, която да износи бебето ни.

Натали Ригс беше ослепително красивата приятелка на Трес; тя настояваше да се обръща към него с истинското му име. Въпреки молбата на Анди Трес изпълнително бе докладвал за злополуката при сутрешната им обиколка, защото на годеща й бе обещал да споделя всичко. Тя бе решила да се срещне с тях на басейна, като единственият плюс от това беше фактът, че изглеждаше зашеметяващо, изтегната върху хавлията само по прашки — копринената й кожа лъщеше от пот и плажно масло. Беше на трийсет и една години, сексапилна брюнетка, която искаше да се омъжи за Трес и да имат бебе. Трес казваше, че биологическият й часовник цъкал толкова силно, че го държал буден цяла нощ; същевременно тя искаше да запази страхотната си фигура, което било необходимо за работата й като репортерка в местния телевизионен канал, а също и за мечтаната работа в национална телевизия.

— Да си виждал някога дебела бременна в сутрешните предавания? — питаше често тя. Така че бяха решили да се сдобият с бебе посредством майка „под наем“: спермата от Трес, яйцеклетката от Натали, а утробата от някаква непозната жена, с която се подписва договор.

— Индийка? Която да износи бебето на американка?

— Точно това пише в статията. Само изпращаш оплодената яйцеклетка и девет месеца по-късно си получаваш бебето. Освен това индийките са далеч по-евтини от американките.

— Правим аутсорсинг на бебета в Индия ли? — запита Анди.

— Всеки път, когато компютърът ми се скапе и се обадя на поддръжката, съм принуден да разговарям с някакъв индиец на име Боб. Не мога да разбера и дума от английския му — каза Трес.

— Клиниките им имат готови майки — каза Натали, — тествани са за годност да изнесят плода.

— Тествани? — запита Анди.

Натали отпи от минералната си вода, преди да продължи.

— Сурогатната майка минава през проверка за криминално минало, психотест и преглед за болести, предавани по полов път. Знаете ли колко е трудно да се намери такава жена в САЩ, която да е минала и трите теста? Затова тук са много скъпи.

— Законът за търсенето и предлагането — каза Трес.

— Ти се тревожиш дали жената, която ще износва бебето ти, е престъпница, откачена или болна? — възкликна Анди. — Господи, Натали, не е ли далеч по-безопасно да си родиш бебето сама?

— И да изгубя тия гърди?

Вярно, тя имаше страхотни гърди.

— Защо не направиш аутсорсинг на бебето в някоя красива шведка? — запита Анди. — Аз се наемам собственооръчно да имплантирам яйцеклетката ти.

— В Европа търговията със сурогатни майки е незаконна — каза Трес. — А тук е разрешена само в дванайсет щата.

— Тексас от тях ли е?

— Да, но се налага да се вадя разрешение от съда, така че може да се наложи да идем в Илинойс. Там не е нужно разрешение. Докторът обаче трябва да подпише декларация, че износването в чужда утроба се налага по медицински причини.

— Може ли запазването на страхотните цици на Натали да не е достатъчно сериозна причина?

— Може. — Трес се пресегна и я погали по плоския корем. — Все пак, миличко, мисля, че трябва да използваме някоя американка и да подкрепим бойците.

— По какъв начин да подкрепите бойците? — попита Анди.

— Много от тези американки са съпруги на военни — обясни Трес. — Износват чужди бебета, за да свързват двата края, докато мъжете им са в Ирак. Смятам, че трябва да дадем своя дял за победата във войната. Гласувам за американка — заяви той на Натали.

— Аз пък гласувам за нея — обади се Анди.

Той кимна към една приближаваща студентка. Беше руса и изпълваше идеално банския си костюм. Тя мина грациозно покрай тях, настани се малко по-нататък и свали горнището си. Слънчевите бани само по бикини се позволяваха на Бартън Спрингс. Който обаче искаше да се пече напълно гол, трябваше да бие път чак до Падината на хипитата на езерото Травис, така че повечето студентки се спираха на изворите за частично разголване.

— Единственият проблем с тази е, че няма да ми позволят да я забременя лично — каза Трес.

Всяка, дори и хипотетична заплаха за попечителския фонд на Трес незабавно привличаше вниманието на Натали. Тя смъкна слънчевите си очила и измери русокосата от глава до пети с онзи бърз изпитателен поглед, на който съперническите си девойки се научаваха още в девети клас. Натали Ригс сега можеше да опише до най-малката подробност всеки дефект в тялото на русокосата.

— Пфу. Ти или моето бебе в нея? Няма да стане!

— Може би трябва първо да я тествам — предложи Анди. — Лично да проверя репродуктивната ѝ система.

— Мечтай си — каза Трес.

— Стандартният договор за сурогатно майчинство изисква наетата жена да няма полов живот през целия гестационен период — обясни Натали. — Съмнявам се тази да е способна да го направи дори за един следобед.

— Точно този факт ми вдъхва надежда.

— Анди, косата ѝ е изрусена, няма да ѝ се отрази никак зле, ако свали седем-осем килограма, и в случай че не си забелязал, това е

силиконов бюст.

— Какво искаш да кажеш?

— Господи, Анди, виж я как се налива с подсладена минерална вода. Това са триста и четирийсет калории. След две години ще е разплута крава.

— Натали, моите връзки обикновено траят около два часа.

Натали въздъхна примирено и каза:

— Тогава иди да си пробваш късмета.

Анди се надигна и седна. Точно това му се щеше да направи. Русокосата обаче не беше сама. Отказът ѝ щеше да бъде болезнено публично унижение. В далечината изсвири свирка; детското влакче всеки миг щеше да потегли из парка. Анди отново се просна на скалата.

— И да ме унижи на публично място? Трябва да пазя репутацията си.

— Каква репутация? — изсмя се Трес.

— Анди, трябва да си гадже на някоя, за да правиш секс с нея. Е, може би не важи за тази, но важи за изисканите момичета, които срещаш в „Пангея“.

— Това заведението, в което всичко напомня на сафари ли е? С девойки, облечени като момичето на Тарзан, които танцуват върху масите? Натали, аз дори не мога да припаря на такива места.

Красивите граждани на Остин често посещаваха ултрамодерните нови заведения, никнещи като гъби в търговския квартал на запад от центъра. Анди не принадлежеше към тях, така че не ги посещаваше.

— Някакъв нюйоркчанин държи „Пангея“ — каза тя. — Окачили са племенни копия и щитове по стените, а таванът е покрит с платнище, за да напомня на шатра. Страхотно е.

— Скъпо е — произнесе Трес.

Натали се претърколи към Трес и го целуна леко.

— Но аз го заслужавам.

Анди полагаше усилия да не се възхищава открито на движещото се тяло, но не можеше да се сдържи. Все пак двамата с Трес още не бяха женени, така че той май не нарушаваше Деветата божя заповед.

Тя се отдръпна от Трес.

— И кога за последно си имал гадже?

— Миналата година.

Натали се изправи до седнало положение, нанесе ивица плажно масло върху дясното си бедро и бавно го втри с плавни движения.

— Кога миналата година?

— През април.

— През април миналата година? Анди, сега сме вече август.

— Работя по въпроса.

— Някоя отговори ли на обявата ти? — запита го Трес.

Натали се зае с плажното масло върху лявото си бедро.

— Каква обява?

— Анди пусна обява в „Любовна алея“.

„Любовна алея“ беше електронна рубрика за запознанства към „Остин Кроникъл“, местния седмичник.

— Някакви отговори?

— Никакви. Всички искат умни и богати, които да изглеждат като Матю Макконахи. Не желаят обикновени мъже.

Макконахи беше местната филмова звезда.

— Те затова са самотни и пускат обяви в „Кроникъл“ — отбеляза Трес.

— Така или иначе, не ми отговарят — не съм нито умен, нито богат и нямам външността на Макконахи.

— Анди, не се подценявай. Не си пълен тъпак.

Това развесели Трес почти колкото репликата на възрастната жена за слабителното.

— Аз съм най-обикновено момче, което си търси едно обикновено момиче.

— Ами тогава лъжи — предложи Трес. — В ония обяви всички лъжат.

— Но това противоречи на идеята на личните обяви: човек трябва да бъде честен.

— Анди, никой не е честен. Знам го. Нали работя в Данъчната служба.

Трес беше постъпил в Данъчната служба след Юридическия факултет на Тексаския университет; не беше отличник, така че най-доброто, на което можеше да се надява първоначално, беше държавна работа. Но той възнамеряваше след няколко години да приложи знанията си относно данъците в някоя голяма фирма. Не че толкова му

трябваха пари — той си имаше попечителски фонд — но имаше нужда от обществено положение.

— Аз съм честен — произнесе Анди.

— И беден — добави Трес.

— И си нямам гадже — добави Натали.

— А за това трябва пари — добави Анди.

— Порочен кръг — поклати глава Трес.

Натали хвърли на Анди загрижен майчински поглед, който му подсказа, че ще му предложи още по-нежелан личен съвет. Очевидно фактът, че е две години по-възрастна от него, ѝ даваше самоувереност.

— Анди, готините момичета не обичат лентяите. — Благородно пропусна да добави „като теб“. — Те обичат амбициозните мъже — продължи тя. — Такива като Артър.

— Той има попечителски фонд.

— Те търсят мъж, способен да им осигури мечтания живот: къща край езеро, коли, кънтри клубове, нощен живот, гардероб, вещи. Някой с пари или поне с амбицията да прави пари.

Тя изстиска масло върху дланта си и го разтри върху оголената част на красивите си гърди.

— Така че, Анди, щом се нуждаеш от гадже, значи се нуждаеш и от амбиция.

Анди извърна поглед от лъщящото тяло на Натали.

— Нуждая се от бира.

2

La cerveza más fina.^[1]

Анди пресуши бутилката си и я размаха във въздуха, за да привлече вниманието на сервитьорката в дъното на верандата. Тази неделна вечер Ронда обслужваше масите, гледащи към Конгрес авеню. Беше на двайсет и пет — сладка, но лесбийка; черната ѝ коса беше изпъстрена с лилави и зелени кичури, цветни татуировки покриваха всеки квадратен сантиметър от кожата ѝ; беше с дънкова минипола и червено бюстие. От мястото на Анди татуировките се сливаха и Ронда приличаше на ходеща картина на Джаксън Полък. Тя вдигна четири пръста и сбърчи пробитите си вежди, сякаш питаше: „Още четири бири?“. Анди кимна и посочи назад към Трес, който щеше да черпи, макар че още не го знаеше.

Анди Прескот не можеше да си позволи да почерпи масата.

Беше на двайсет и девет години и финансовото му състояние трябваше да е главна грижа в живота му. На тази възраст би трябвало да внася осигуровки, да спестява за поредната вноска по жилищна ипотека и да крои планове за сигурно бъдеще. Защо не го правеше? Защо не изпитваше изгаряща амбиция да печели много пари, както казваше Натали? Беше ли просто някакъв вироглав отказ да порасне? Дали това отношение към живота не беше наследствено като кестенявата му коса и кафявите очи? Или беше някакъв недостатък в характера му? Защо не полагаше повече грижи за такива зрели дела, вместо да...

— Господи, Трес, само я виж!

Покрай масата им мина страхотно момиче и влезе в ресторанта, но не и преди да хвърли лукав поглед на Трес.

— Той вече е зает! Аз не съм! — подвикна след нея Анди.

Натали беше пуснала Трес за вечерта; беше си вкъщи, проучвайки бизнеса с „утроби под наем“ в Индия, така че двамата с Анди се наливаха с мексиканска бира заедно с Дейв и Къртис,

приятели от студентските им години в Тексаския университет, които оживено разговаряха от другата страна на масата.

— Още щом се прибра, се залепи за компютъра и не мръдна допреди да изляза — каза Трес. — Онази статия от списанието, което чете вчера на езерото, направо разигра хормоните й.

— Вие наистина ли мислите да го направите? Да си дадете бебето на аутсорсинг в Индия?

— Не и докато Натали не сравни разходите при двата варианта. При варианта с американска майка „под наем“ трябва да се бръкнеш за сто бона. В Индия минаваш тънко само с пет.

— Ти даде повече от пет за бегача си.

— Да, само че за Индия тази сума е цяло състояние. Натали твърди, че една трета от населението живее с долар на ден. Една американска майка „под наем“ печели петдесет бона, докато индийската се задоволява с две хиляди и петстотин — но това се равнява на седем годишни заплати.

Анди щедро поля с доматиен сос парче тортила и го налапа цялото, но моментално съжали: сосът беше прекалено пикантен. Надигна бутилката си и се опита да изцеди няколко студени капки върху протегнатия си горящ език. Беше абсолютно празна, при което той изохка и посочи към симпатичното момиче зад Дейв и Къртис; когато и двамата извиха глави да видят за какво става дума, Анди сграбчи бутилката на Къртис, отпи жадно от нея и я върна на мястото й, без Къртис да разбере. После обърса уста в ръкава си.

— Девет месеца за две хиляди и петстотин долара? Това колко прави, по триста на месец?

— Двеста седемдесет и седем — каза Трес.

— Дава си утробата под наем за девет долара на ден?

— Да, и клиниките там осигуряват по-добър лекарски надзор. Предоставят пълен пансион за деветте месеца, следят развитието на плода, дават подходяща храна на бременните — там ги хранят по-добре, отколкото през целия им живот.

— Жените заедно ли живеят?

Трес кимна.

— За да предотвратяват сексуални контакти. В една къща държат по двайсет бременни.

— Фабрики за бебета.

— И няма да се тревожиш, че ще реши да направи аборт, както става тук. Ние си плащаме за него, то си е наше и тя е подписала договор. Трябва само да го износи и роди. — Трес отпи от бирата си. — Единственият недостатък е, че индийките умират десет пъти повече при раждане от американките.

— Значи има голяма вероятност тази жена да умре при раждането на бебето ви?

— Да... но Натали е готова да поеме риска. А и в такъв случай ще ни върнат цялата сума.

— Сигурен съм, че това ще накара сурогатната майка да се чувства по-добре.

— Натали се стреми да съхрани фигурата си.

— Фигурата ѝ наистина си струва съхранението, Трес, дума да няма, но цялата тая история ми изглежда като „мръсна американска работа“ — експлоатация на бедните хорица от Третия свят, нещо такова.

— Звучиш като майка си. Анди, това не се различава по нищо от начина, по който американските компании произвеждат стоките си в чужбина заради по-евтината работна ръка.

— Именно.

Анди погледна към Ронда, която им носеше бирата, после отново се обърна към Трес.

— Значи се каните да измайсторите едно малко Артърче Куатро в Индия, след като правиш секс с епруветка?

Трес повдигна рамене.

— Ще си помогна с някой „Плейбой“.

— Колко романтично.

Дейв прекъсна разговора си с Къртис и се обърна към другите двама.

— За мен си е романтично открай време. — После пак се обърна към Къртис. — Значи са разбрали, че не можеш да си позволиш напитките им.

Къртис енергично се зачеса по главата, после огледа ноктите си, сякаш очакваше да открие нещо под тях.

— Е?

— Само щеше да им заемаш скъпо място.

Къртис намести очилата си.

— Портиерите в „Куа“ ми се изсмяха, а аз ще стана доктор на науките само след девет месеца.

— Научните титли няма да ти осигурят пропуск в оная сграда, Къртис.

— „Куа“? Това да не беше ресторантът с аквариума в пода? — запита Анди.

— Резервоар с акули — поправи го Къртис.

— Такива места са със специални изисквания за облеклото — обясни Трес. — Какво беше навлякъл?

Къртис посочи дрехите си.

— Същото, с което преподавам.

Той носеше очила с черни рамки, бяла тениска с надпис „Got root?“ отпред, провиснали шорти и оранжеви мокасини. Беше мършав двайсет и осем годишен младеж, който пишеше докторска дисертация по математика и преподаваше в Тексаския университет. Къртис Бакстър, един от стотиците докторанти, работещи в Тексаския университет в Остин, който учеше студентите на математика, за да имат професорите време за политически статии.

— Къртис, дори охраната в блока ми няма да те пусне с тия дрехи. Тук е единственото място, където можеш да седнеш облечен така — каза Трес.

Заведението се казваше „Хуеро“ и се помещаваше в бившия голям магазин за храни и семена. „Хуеро“ все още си изглеждаше като магазин, но сега представляваше една от остинските институции. Всеки идваше тук за мексиканска храна и бира, коктейли „Маргарита“ и мексиканска жива музика: студенти и преподаватели от Тексаския университет, политици и адвокати, богаташи и бедняци. Позволяваше се най-лежерно облекло и клиентите се възползваха от това.

Анди носеше къси панталони, тениска с lika на Уили Нелсън и надпис „С Тексас шега не бива“ и джапанки. Дейв носеше червено-черна каубойска риза, къси панталони и сандали, макар че от известно време се стараеше да промени външния си вид предвид очакваната бизнес кариера; сега беше обул бели чорапи. Често пригласяше назад черната си коса като младия Елвис.

— Пропуснал си един участък — каза Анди.

— Къде?

Дейв огледа косата си в една лъжица. Анди поклати глава: каква компания! Трес Торндайк изглеждаше изискан и практичен с модерните си дрехи и прическа, направена от професионалист; беше от Кънектикът. След като не го бяха приели в университет от Бръшляновата лига, Трес се бе записал в ТУ — Тексаския университет — заради празненствата на студентските братства. ТУ беше известен с тях в цяла Америка, а Трес успя да стане президент на най-труднодостъпното братство в кампуса. Дейв Гарнър бе членувал в едно доста по-скромно студентско братство. На Къртис Бакстър беше отказан всякакъв достъп до което и да е братство в ТУ. Анди Прескот така и не бе пожелал да членува в никакви клубове и общества.

Такива бяха житейските им истории.

Ронда се върна с четири студени бири. Трес ѝ каза да ги включи в неговата сметка; добре си беше той с попечителския фонд. Анди се отпусна на стола си и отпи голяма глътка от студената бутилка. Беше поредната хубава вечер в „Хуеро“. Слънцето залязваше зад тях, жегата беше намаляла, седяха си на любимата маса пред заведението, отлично място да се наслаждават на музиката на Текс Томас и оркестъра му, които свиреха в съседния ресторант-градина, и да оглеждат всяко женско същество, което влизаше или излизаше. Господи, остинските момичета. С дваисет и петте хиляди студентки на Тексаския университет и хилядите млади жени, които се заселваха в Остин заради нощния живот, навсякъде имаше красавици, накъдето и да се обърнеш.

С изключение, разбира се, на тяхната маса.

Не че бяха грозновати. Трес например беше хубавец и излъчваше самоувереността, присъща на богатите наследници, за които момичетата сякаш имаха шесто чувство. Ето защо той често привличаше погледите на преминаващите млади жени. Къртис, Дейв и Анди не привличаха ничии погледи. Бяха съвсем обикновени момчета, а не някои, с чието познанство да парадираш. Разбира се, Къртис беше математически гений, но това не означаваше абсолютно нищо извън стените на Математическия факултет. И което беше най-лошото, и тримата бяха без пукната пара.

Телефонът на Трес изписука.

— Пак ми праща есемес.

— Кой, Натали?

Той кимна и прочете съобщението.

— Казва, че е открила индийска клиника, която ще го направи за четири бона.

— Сигурен ли си, че искаш да наемеш за бебето си кандидатката, която ще предложи най-ниската цена?

— По дяволите, Анди, аз самият не знам дали изобщо искам да имам бебе... или да се женя.

Трес допи бирата си, приведе се към Анди и попита с приглушен глас:

— Да знаеш някой частен детектив?

— Частен детектив? Не. Но познавам човек, който може да ти помогне.

— Можеш ли да ми дадеш номера му?

— Разбира се. За какво става въпрос?

— Мисля, че Натали ми изневерява.

— *Какво?* Защо?

— Чука се с някого.

— Не. За какво ѝ е да ти изневерява? Та тя иска твоето бебе.

— Искан индийка да роди моето бебе. И може би гледа да забърше някой преди брака и детето.

— Няма да те напусне.

— Няма да напусне попечителския фонд. А дали иска да е с мен... не съм сигурен. — Той отпи от бирата си. — Виждаш ли, ти и другите се оплаквате, че сте зле с парите, но да си богат също не е много весело. Когато си намериш гадже, поне ще си сигурен, че не те преследва заради парите ти.

— Ще е чудесно някоя да ме преследва, все едно за какво.

Анди се ухили, но Трес остана сериозен. Работата не беше смешна.

— Какво те притеснява?

— Че тя се промени.

— В какъв смисъл?

— Спря да носи бельо.

Дейв наостри уши.

— Вярно ли?

— Вижте, момчета, казвам ви го под секрет, ясно ли е? — рече Трес.

— Абсолютно. Гроб сме — обеща Дейв. — А сега ни разправи за бельото.

— Ами тя винаги носи прашки.

— Какъв вид?

— Откъде да знам, просто прашки — повдигна рамене Трес.

— Дантелени ли? — попита Дейв.

— Къртис, запуши му устата с бирата си — каза Анди.

— Както и да е, изведнъж спря да носи каквото и да е бельо.

— О, страхотно! — простена Дейв.

— Не и ако е започнала да го прави заради друг.

— Е, в такъв случай не звучи страхотно.

— Попита ли я защо го прави? — обади се Анди.

— Каза, че това сега било модерно.

— Но ти не ѝ вярваш, така ли?

Трес не забеляза момичето, което се опитваше да привлече вниманието му.

— Мисля, че се чука с неделния спортен коментатор Брус, той е бивш диджей на Тексаския университет, живее в къща край езерото.

— И искаш частният детектив да я проследи ли?

Лицето на Трес придоби мрачно изражение.

— Трябва да знам. А и това ще е нищо в сравнение с онова, което ще направи баща ми, преди да се оженим.

— Проследи мобилния ѝ телефон — предложи Къртис. — Нали има джипиес?

— Знам само, че телефонът ѝ е скъп.

— Значи има. Мобилните телефони са просто средства за проследяване, с които можеш да разговаряш. Правителството позволява проследяване при извънредни обаждания на 911 и сега федералните агенти използват това за откриване на терористи и наркодилъри.

— Човече, направо ме побиват тръпки. Значи може да ни следят чрез мобилните ни телефони.

— И то не само ФБР. Правят го и разни местни служби.

— Какви служби?

— Които извършват различни услуги. Имат договори с мобилните оператори за проследяване срещу определена такса. Най-

вече се използват от работодателите, за да следят служителите си, например шофьорите на камиони.

— Натали чете за тези услуги — каза Трес. — Слагаш телефон с активиран джипиес в раничката на детето си и ако то напусне училище, веднага разбираш. В случай че е отвлечено.

— Заедно с раничката.

— Значи аз мога да проследя Натали по същия начин? За да разбере дали ходи на езерото, за да се среща с Брус?

— Разбира се — каза Къртис. — Дай ми номера ѝ и ми кажи кога искаш да бъде проследена. Имам приятел в тези служби. Техничарите са царе.

— Няма ли да поискаш разрешение за това от Натали? — пошегува се Анди.

Трес се навъси.

— Е, и какво, ако не поискам? Незаконно ли е? Може би ще е нарушение на правото ѝ на уединение?

— Не ми задавай такъв въпрос — каза Къртис. — Ти си адвокатът, аз съм само един математик.

Трес се отпусна на стола си, като очевидно размишляваше върху последиците от незаконното деяние, към което го подтикваше желанието да разбере дали Натали му изневерява.

— Ооо!

Всички рязко извърнаха глави към улицата. Някаква кола без малко да блъсне един пешеходец. Тъй както седяха на тротоара под навеса, все едно бяха заели предните места при спортно състезание, виждаха как непредпазливите пешеходци се опитват да прекосят петте ленти на Конгрес авеню и да се доберат живи до отсрещния тротоар. Зрителите охкаха и ахкаха при всяко разминаване на косъм на пешеходец и автомобил.

— За малко да го размаже — отбеляза Дейв.

— Хора, чуйте обявата на това момиче!

Къртис се беше върнал на купчината лични обяви в електронната рубрика „Любовна алея“. Той винаги разпечатваше най-обещаващите от тях и им ги четеше при неделната им сбирка в „Хуеро“.

— Тя твърди: „Аз съм всичко онова, което майка ви иска за вас. Сладка съм, обичам да се гушкам и умирам да готвя. Мразя пазаруването. Любимият ми сезон е футболният. Барбекюто е

любимата ми храна, а бирата — любимата напитка. Обичам да нося черно дантелено бельо. Обожавам нощните разходки, особено из гробището“.

— Леле! — възкликна Дейв. — Гробището? По дяволите, отначало звучеше невероятно добре!

— Твърди, че търси дълготрайна връзка.

— Дълготрайна? С кого, с Дракула ли? Давай следващата.

Къртис прелисти на следващата обява. Трес се приведе към Анди.

— Наруша ли закона, казвам сбогом на адвокатското си разрешително. По-добре ми намери номера на частния детектив.

— Утре ще ти го намеря — кимна Анди.

— Тази си търси „неангажираща връзка“.

— С една дума секс — каза Анди.

— Ето какво пише: „Възраст... дваисет и две години. Стройна. Занятие... фризьорка“. Искан деца... Искан децата да стоят далеч от нея. Алкохол? „Точно в момента съм пияна.“ Наркотици? „Може по един джойнт.“ Прекарва свободното си време в спорт и секс.

Дейв заклати глава; беше възмутен от лъжите.

— Всяко момиче от тези обяви твърди, че прекарва свободното си време в спорт и секс. След като правят толкова много секс, защо пускат обяви в тази рубрика? Отговорете ми!

— Аз не мога — каза Анди.

— Не можеш, естествено. Те лъжат. Не са докосвали момче от нощта на абитуриентския си бал.

— И ти не си докосвал момиче.

— А твоята последна свалка кога беше, Ромео?

— С жена ли?

— Добре де, с хомо сапиенс.

— В четвърти клас. С Мери Маргарет Макдърмот от нашето училище. Първата ми целувка.

Беше се случило по време на междучасие зад пързалката. Пусна я пред себе си по стъпалата с надеждата да надзърне под униформената ѝ поличка само за да открие, че е с гащички с крачоли. Беше се обърнала внезапно и го беше целунала по устните. Още помнеше тази целувка. Анди усети, че Дейв го гледа втренчено.

— Как се издокара така? — попита го Дейв.

В интервала между езерото и кръчмата „Хуеро“ Анди бе промил раните и охлузванията си и бе взел два ибупрофена, но цялото му тяло продължаваше да го боли. Разбира се, четирите бири действаха превъзходно като аналгетик.

— Направи плонж, за да не се блъсне в едни старици — каза Трес. — Полетя в дефилето над Водопада със скулптурите.

— Ооох! Ходи ли на доктор?

Анди потупа бутилката си.

— Карам на самолечение. И имам нужда от нова доза лекарство.

Отново направи знак на Ронда да донесе още бира. Не се притесняваше, че може да му се наложи да кара пиан, защото: а) нямаше кола, и б) живееше само на няколко преки от кръчмата. Иначе често се бе прибирал пиан с велосипеда си, което не беше престъпление, поне не и в Остин засега.

— Ти отново си катерил Хълма на живота — каза Дейв.

Анди вдигна рамене.

— По-скоро Хълма на смъртта.

— Анди, ти изобщо имаш ли страх от нещо?

— Да. От жените.

— Поне си откровен, човече — обади се Къртис.

Двамата чукнаха юмруци над масата.

— Някой ден ще се пребиеш с този велосипед — каза Дейв.

— С *този* вече няма как. А има и по-лоши начини да си отидеш.

Всички замълчаха и впериха погледи в масата. Трес сложи ръка на рамото на Анди.

— Как е той?

— Още чака да му се обадят.

След пауза на неловко мълчание Трес каза:

— Къртис, прочети още някоя обява.

— Окей! — Той обърна страницата. — Това момиче търси мъж, който да е нежен и внимателен, интелигентен и с чувство за хумор и приятно излъчване, и... о, не, да има мозъка на Айнщайн и тялото на Матю Макконахи.

— Точно това искат всички, съвършения мъж — каза Дейв.

Той измъкна гребенчето си и отново се среса. Усмихна се на едно преминаващо момиче; то обаче се усмихна на Трес. Дейв примирено сви рамене и потупа Къртис по гърба.

— Е, тук поне си имаме едната половина от съвършения мъж — мозъка на Айнщайн.

— А другата половина е у Анди — допълни Трес.

— Моля ви. Макконахи има страхотни мускули. Аз съм... хърбав.

— Натали казва, че имаш страхотно тяло. По дяволите, щях да се тормозя непрекъснато дали не ми изневерява с теб, ако имаше поне малко мангизи.

— Благодаря ти.

— Макконахи сигурно си мисли, че числото „пи“ е свързано с пиене — каза Къртис.

— Не е ли? — запита Дейв.

— Обзалагам се, че не може да реши и едно квадратно уравнение, дори и животът му да зависи от това.

— Какво, какво?

Къртис се извърна, за да покаже гърба на тениската си, на който беше изписано дълго математическо уравнение.

— Ето. Елементарна алгебра.

Трес се засмя.

— Къртис, такива като Макконахи си имат хора да им решават задачите вместо тях.

— Видях го тук преди известно време — каза Дейв. — Момичетата щяха да се пребият, за да се докоснат до него. Дори и Ронда.

— Тя е лесбийка — каза Анди.

Дейв вдигна ръце.

— Магнетизмът на знаменитостите.

— Никога няма да ни излезе късметът, ако всички искат само Макконахи — заключи Къртис.

— Знам един начин — каза Дейв. — Отговаряй на обявите на жени над четирийсет. Има безброй по-възрастни дами, които се възстановяват след разводите си и са самотни и отчаяни.

— Но дали са достатъчно отчаяни, за да се хванат с нас? — запита Къртис.

— Ти си отчаян. Е, колко са високи изискванията ти?

— Отличен въпрос.

— Ами все пак четирийсетгодишна жена звучи малко страшничко, все едно да ходиш с майка си — каза Анди.

— Майка ми ходи с трийсет и пет годишен младеж, когото е открила тъкмо в обявите за запознанства — каза Дейв. — Твърди, че можел да бъде по-големият ми брат, какъвто така и нямам.

— Шегуваш ли се?

Дейв поклати глава.

— Баща ми пък се сваля с двайсет и шест годишна. Казва, че можела да бъде по-малката ми сестра, каквата така и нямам. Но какво ако ми се прииска да правя секс с новата ми сестра? А ако той се ожени за нея, тогава ще ми се иска да се чукам с мащехата си.

— Звучи отвратително.

— Защото не си я виждал.

Ронда им сервира четири бири и взе нова поръчка. Овнешко тако, чипс и сос „Кесо“, както и още бира.

— Промених обявата си — каза Дейв.

— Никоя ли не ти се обади?

— Никоя. Така че сега съм висок метър и деветдесет, демократ и вегетарианец.

— Но ти си метър и седемдесет и пет, републиканец си и плюскаш месо като прегладнял тиранозавър.

— Ето, обявата на това момиче гласи: „Абсолютно никакви християни или републиканци“ — каза Къртис.

— Виждате ли? — възкликна Дейв. — В Остин е по-лесно да се намери девственица, отколкото републиканка.

— Но ти лъжеш в обявата си.

— Всеки лъже в тия обяви, Анди. Това е като автобиография при кандидатстване за работа, начин да си пъхнеш крака в пролуката между вратата и касата. Не е задължително да си искрен.

Дейв беше в бизнеса с недвижими имоти.

— Тук една друга заявява: „Аз съм умна, блестяща, забавна и всичко останало, което си повтарям като част от ежедневноето си самовнушение“.

— Тази явно ходи на психотерапия — рече Дейв. — Следващата.

— „Аз съм романтична и понякога емоционална. Плаче ми се от тъжни реклами — онези реклами за приюти за животни са тооолкова тъжни.“ Поставила е един навъсен емотикон.

— Горкичката. Давай следващата.

— Тази твърди, че четиримата, които би поканила на вечеря, са Исус, Ганди, Далай Лама и Парис Хилтън.

— От тъпа по-тъпа. Следващата.

— Добре, чуйте тази. Тя е на дваайсет и шест, възпитателна в детска градина и живее в СаКо. Висока е един и шейсет пет, петдесет килограма, с атлетична фигура, не взема наркотици, здрава и уравновесена е и се издържа сама. Чете „Кроникъл“, пазарува в магазини за здравословни храни, спортува и обича да ходи в кафенето „Джо“. Твърди, че представата ѝ за съвършена среща с мъж е да си поръчат фахита със скариди в „Хуеро“ и мексикански сладолед в „Еймис“. Пие, когато е в ресторант, но не пуши. Любимото ѝ занимание — внимавай, Анди — е да кара велосипед в Зеления пояс, след което да плува в Бартън Спрингс.

Анди подскочи на стола си.

— О, тя е идеална!

— Само че има една особеност.

— Каква?

— Търси „мъж или жена“.

— Бисексуална?

— Очевидно.

— А ето сега едно момиче, което би се харесало на майка ти — каза Дейв. — Или на сестра ти.

— Иска ми се да имам сестра — вметна Къртис.

— Може би аз мога да те запозная с новата ми сестра.

Анди Прескот се облегна назад и допи бирата си. Беше на дваайсет и девет години и последното момиче, което бе завел у дома, за да го покаже на майка си, беше Мери Маргарет Макдърмот. От дваайсет години не му вървеше с жените. Той се замисли над този тъжен рекорд, после въздъхна и размаха празната си бутилка във въздуха към Ронда.

— Още една, синьорита.

Беше чел някъде, че бирата е не само естествено обезболяващо средство, но и лек против депресия.

[1] Най-страхотната бира (исп.). — Б.пр. ↑

3

Точно в седем и трийсет на следващата сутрин силна рок музика изтръгна Анди Прескот от почти коматозния сън с деликатността на внезапно нахлул полицейски отряд. Той се пресегна и запрати радиото в другия край на стаята, но това си беше чисто символичен жест. Вече беше буден. Понечи да се надигне, но движението предизвика остра болка, която се вряза в черепа му като свредел.

Една дузина бири не прощаваха лесно.

Главата го цепеше, тялото му бе натъртено от търкалянето в дефилето и вдървено от спането в една поза. Дясната му ръка беше изтръпнала. Или защото беше спал върху нея, или защото бе прекъснал някой нерв при падането.

Трудно можеше да се измисли по-чудесен начин да започне седмицата.

С мъка стана от леглото. Върху тениската му червенееше огромно петно от салца и Уили Нелсън изглеждаше така, сякаш бе прострелян в лицето с двуцевка. Анди се опита да си припомни последните часове от снощната запивка, но единственото, което паметта му сервираше, беше блед спомен за падане под масата... и то не тяхната маса.

Захвърли дрехите си на пода и закуцука към банята. Бирената анестезия беше отшумяла и всяка стъпка разгаряше пожар в лявото му коляно. Стоя дълго под горещия душ, след което успя да се освободи от бирата. Изми си зъбите и се вгледа в отражението си в огледалото.

Беше точно толкова зле, колкото изглеждаше, ни повече, ни по-малко.

Влезе във всекидневната и откри Макс проснат на канапето. Песът се стрелна към входната врата: и той изпитваше нужда да изпразни мехура си. Анди отвори вратата и примига на ярката слънчева светлина. Предната веранда гледаше към общежитието на тексаското училище за глухи отвъд улицата, поради което кварталът беше тих. Съседката му Лиз разхождаше дребната си бяла болонка

покрай къщата му; докато кучетата се душеха взаимно, Лиз се провикна:

— Добре изглеждаш, Анди.

Беше забравил, че е гол.

Той ѝ махна засрамено и се върна в банята. Горещият душ съживи повечето му мозъчни клетки, но за останалата част от тялото му нямаше бързо лечение. С червените драскотини по лицето си приличаше на Джеронимо с бойна окраска. По лактите и коленете му вече се бяха образували отвратителни струпеи. Лявото му коляно беше отекло. Дясната му ръка бе възстановила чувствителността си, ала не можеше да я повдигне по-високо от рамото. Щеше да го боли цяла седмица, но като цяло състоянието му не беше чак толкова страшно. Който се бои от мечки, не ходи в гората. Стои си вкъщи и играе боулинг на конзола.

Квартирата му се състоеше от всекидневна, спалня и баня на Нютон стрийт, която реката отделяше от центъра, в квартала, наречен СаКо, защото през него минаваше Саут Конгрес авеню. Нютон стрийт беше успоредна на Саут Конгрес авеню през две улици. Къщите наоколо бяха обновени от новите заселници, от жени като Лиз и мъже като съпруга ѝ, млади професионалисти, които бяха отвоювали СаКо от някогашните му обитатели — уличници и наркомани.

Сега СаКо представляваше моден и оживен квартал със скъпи жилища. Къщите на Нютон стрийт, които бяха най-обикновени дървени постройки, струваха над 300 000 долара, а една от тях, малко по-надолу, беше с пазарна цена 600 000 долара; обновяването на неговата все още предстоеше и затова тя се оценяваше само на 87 500 долара. Преди шест години хазяинът на Анди се беше преместил в Калифорния, където работеше в компютърна компания, но се надяваше един ден да се прибере в Остин. Анди пък се надяваше на обратното, защото наемът му беше само 600 долара месечно, далеч под средния наем за СаКо.

Той се зарови в купчината нахвърляни върху мебелите дрехи, докато откри чифт дънки и чиста риза. Опита се да поизглади с длани намачкана риза, защото нямаше ютия, облече се, грабна електрическата самообръсначка и излезе навън. Останките от бегача му лежаха върху предната веранда подобно на отломки след торнадо.

Анди Прескот се почувства като човек, загубил смисъла на живота си: вече нямаше планински бегач.

Единственото транспортно средство, с което да отиде до работата този ден, беше едно старо колело „Хъфи“, което Трес му беше дал назаем, докато успееше да намери заместител на загиналия „Шуин“, но никой не знаеше кога ще дойде този ден. Той яхна велосипеда и установи, че гумата е спаднала.

Не се изненада.

Прибра се обратно вътре и намери една помпа. Напомпа гумата и отново яхна велосипеда. Затегна предпазната си каска, постави слънчевите очила и се спусна по стъпалата на верандата и алеята към улицата. Спря и се огледа в двете посоки. Можеше да поеме на юг и да кара по Джеймс стрийт, по-прекия маршрут, или да свърне на север по Нели стрийт, която обещаваще приток на адреналин рано сутринта.

Избра северната посока.

Без съмнение изглеждаше като някой пълен идиот, възседнал този ален детски велосипед, но алтернативата беше само една: пеш до работното място. Включи самобръсначката и почна да се бръсне. Подсвирна на Макс, който подтичваше след него. Две къщи по-надолу видя Лиз да коси моравата си; смотолеве едно „Извинявай за одева“. Тя само се усмихна. Разбира се, това не беше първият път, когато го бе виждала гол.

Той продължи и се загледа към центъра на Остин.

Градът беше възседнал хребета на тексаските възвишения, където равната прерия започваше да се надига и нагъва подобно на ризата на Анди, така че бе осеян с хълмчета и завои: пътищата следваха контура на местността. Нютон стрийт представляваше тясна уличка по посока север-юг, простираща се на един склон. От тази позиция Анди съзираше небостъргачите в центъра на града, надвиснали над издигащите се нови кооперации и хотели, които сега закриваха гледката към щатския Капитолий, освен ако човек не беше застанал на Конгрес авеню — престъпление, извършено от строителните предприемачи с разрешението на градската управа. Остин представляваше особено оживен пазар, трябваше да се правят пари, така че общината и строителните предприемачи, навремето смятани за смъртни врагове, бяха обединили сили, с цел да съсипят града.

Една от любимите фрази на майка му беше: „Парите карат добрите мъже да вършат злини“.

Нютон стрийт минаваше покрай оградата на училището за глухи, после правеше рязък завой на изток — на който сега се намираше Анди — и преминаваше в Нели стрийт.

Анди настъпи педалите.

Човек можеше да развие доста висока скорост, докато хвърчи по Нели стрийт към Конгрес авеню. Веднъж му се бе случило да излезе на Конгрес авеню на пълни обороти и да открие, че спирачките му не работят; бе прелетял през кръстовището и се бе блъснал в масите на бирарията „При Док“. Сега стисна спирачките на велосипеда: бяха наред.

Пъхна самообръсначката в джоба на панталоните си. Изпъна гръб, оправи каската и очилата си и зачака светофара в подножието на хълма. Белият сигнал ПРЕМИНИ, разрешаващ на пешеходците да прекосят Конгрес авеню, се смени с червен; имаше на разположение точно дваайсет и четири секунди.

Конгрес авеню представляваше широк петлентов булевард, който служеше като главна артерия в посока север-юг. Беше сутрешен час пик и движението замираше на светофарите. Нетърпеливи водачи форсираха мощните двигатели на джиповете си, изгубили търпение, докато пешеходците или велосипедистите пресичаха Конгрес авеню. Официално Остин беше град, в който велосипедистите се ползваха с уважение, но това отношение не важеше за шофьорите; пресечеш ли на червено пътя им, щяха да те прегазят като едното нищо. Ако се добавеше и фактът, че много вероятно бяха махмурлии и закъсняваха за работа, велосипедистите, пречкащи се на пътя им, ги вбесяваха. Ето защо всеки, който използваше велосипед за придвижване до работното си място и проявеше глупостта да забавя автомобилния поток по Конгрес авеню в пиковите часове, получаваше предупреждение да си актуализира последното желание и завещанието.

От друга страна обаче, успее ли да пресметне скоростта си до секундата, щеше да стигне до светофара точно преди да светне зелено, да изпревари колите, устремени на юг към Конгрес авеню; и да е начело на колоната. Разбира се, при най-малката грешка щеше да се блъсне в някоя потегляща кола, да излети от велосипеда и да се завърти

във въздуха, преди да рухне върху някой летящ на север автомобил, смъртоносно или поне сериозно потрошен.

Още не си беше взел дозата кофеин, така че рискът си струваше. Макс обаче явно не споделяше мнението му, защото благоразумно продължаваше да подтичва по тротоара на безопасна дистанция.

Анди мина в най-лявата лента на пътя.

Беше на петдесет метра от следващия светофар и разполагаше с десет секунди.

Трийсет метра и седем секунди.

Двайсет метра и пет секунди.

Десет метра и три секунди... две... една...

Той стигна Конгрес авеню точно когато светофарът север-юг светна зелено, приведе се силно надясно и описа широка дъга, вливайки се в лентите, отправени на юг. След него екнаха разгневени клаксони, но той вече беше далеч напред. Изправи кормилото, изпъна гръб на седлото и се опита да вдигне двете си ръце във въздуха като Ланс Армстронг, когато пресичаше финиша на Тур дьо Франс, но изкриви лице от болка.

Тази сутрин бе победил, което си струваше усилието. Плъзна се покрай модерните магазини на СаКо и мотел „Остин“, едно от любимите места на Джулия Робъртс, после наби спирачките пред кафенето „Джо“. Облегна велосипеда на стойката с вестници покрай бордюра и свали каската си. Пренебрегна тексаските вестници и „Ню Йорк Таймс“ и грабна безплатния „Остин Кроникъл“. Точно в този момент един от джиповете, който той бе изпреварил, профуча покрай него, шофьорът му кресна „Задник“ и му показва среден пръст.

— Да го духаш! — изкрещя му в отговор Анди.

Вярно, не беше особено оригинално, но това беше възможно най-добрият отговор, който можеше да измисли преди сутрешното си кафе. Макс излая, за да покаже солидарността си или за да си поиска кексче. Умен пес беше и бе тичал по тротоара през целия път до кафенето „Джо“.

— Искаш ли кексче, момчето ми?

Макс заподскача нетърпеливо.

Огромен дог с размерите на пони бе застанал до масичките на тротоара редом с господаря си. Догът изръмжа заплашително към Макс, който мигновено потърси закрила зад Анди.

Кафенето „Джо“ нямаше салон или алея за автомобили. Беше само фургонче с масички наоколо, малко зелено оазисче край паркинга на хотел „Сан Хосе“. Клиентелата на „Джо“ се състоеше от онези остинчани, които обичаха хубавото кафе, но ненавиждаха корпоративните конгломерати, така че не стъпваха в „Старбъкс“. Цените на „Джо“ не се различаваха от другите, но Анди го предпочиташе, защото го държеше местен човек и кафето му беше по-силно от „Старбъкс“.

— Голямо — каза Анди.

— Като че ли не знам, нали вече три хиляди дни ти правя кафе.

Гилермо Гарса. Всяка сутрин, откакто се бе преместил в СаКо преди десет години, Анди се отбиваше в „Джо“ и си купуваше голямо кафе и кексче, а откакто баща му му беше прехвърлил грижата за Макс, две кексчета.

— Бананово кексче с орехи за мен и едно...

Макс се бе вторачил в кръглите кексчета зад ниската стъклена витрина и проточи лиги от упойващия им аромат.

— Макс, какво искаш: бананово с орехи или боровинково? — Макс излая. — Тая сутрин е хвърлил око на кексчетата с боровинки.

Гилермо пхна печивата в книжна торбичка и кимна към велосипеда.

— От някое хлапе ли го сви?

— Катастрофирах с моя шуин.

— По лице ли падна?

— На няколко пъти.

Гилермо посочи към улицата.

— Видях каскадата, която изпълни при излизане от Нели стрийт. Само да те беше подбрал някой от ония джипове, и щеше да си мъртъв, човече... размазан на Конгрес авеню.

Анди вдигна рамене.

— Няма нищо по-хубаво от това да започнеш деня с малка доза адреналин.

— Първата стъпка към излекуването, Анди, е да признаеш, че си наркоман.

— Никога не съм го отричал.

— Братле, имаш повече кураж, отколкото мозък. — Гилермо Гарса не говореше празни приказки; той беше магистър по

политически науки. — Събра ли пари за нов мотоциклет?

Анди посочи с палец към старото хъфи.

Чукнаха юмруци за поздрав.

— Не се предавай, братко.

Анди плати, грабна кафето и кексчетата и закрачи към масичките под сянката на дърветата. Макс се прокрадна покрай гигантския дог колкото се може по-незабележимо. Анди седна на една масичка, остави на земята боровинковото кексче и капачката на чашата, в която отля от кафето. Макс го опита и излая.

— Добро е, нали?

Анди се изтегна на стола, отпи голяма глътка и почувства как се съживява от кофеина, вливащ се в тялото му; кафето на „Джо“ беше двойно. Той лакомо захапа кексчето и се огледа за останалите редовни посетители.

„Запазете Остин необикновен“ — това беше мотото на града. На север от реката, в центъра, това мото беше само маркетингов инструмент; но на южния бряг, в СаКо, ежедневието си беше необикновено, ако не и шантаво, особено в кафенето „Джо“.

Сутрин тук се събираха всякакви чудати екземпляри: Рей, чукащ по клавишите на лаптопа си, доктор на науките по антропология, който пишеше Великия американски роман, когато не караше такси. Дарла, магистър по психология, с татуировки и разхвърчана, шарена като дъгата коса, червени кецове и чорапчетата на Пипи. Тя сервираше сладолед в отсрещната сладкарница „Ейми“. Оскар, бакалавър по изкуствата, който се ободряваше с двойно кафе, преди да започне смяната си в „Хуеро“. Уличният музикант Джордж, наслаждаващ се на своето лате, преди да застане на тротоара и до тъмно да свири на китара. Дуайт, който имаше собствен блог и не се разделяше с лаптопа си, за да записва всяка своя мисъл и да я споделя с целия свят; блогът му имаше средно по две посещения на ден. И всевъзможни образи с татуировки и пиърсинг.

СаКо наподобяваше кутия с ядки микс. За щастие „кашутото“ на квартала — Лесли Кралицата — отсъстваше тази сутрин. На Анди му се повдигаше от вида на този застаряващ мъж с високи токчета, черен сутиен и розови прашки. Кралицата беше безобиден бездомен травестит и част от пейзажа на СаКо. Той редовно беше кандидат-кмет на изборите: веднъж дори събра три хиляди гласа, макар че

провеждаше кампанията си по дамско бельо. Самото му присъствие гарантираше, че СаКо ще запази високия си рейтинг в класацията на шантавите квартали.

Налудничавостта беше неизменна черта на СаКо, простиращ се по протежение на Саут Конгрес авеню. Хората, магазините, музиката, татуировките. Особено татуировките. Тук татуирането беше нещо като племенен ритуал, подобен на този на майите, които така са показвали принадлежността си към своето племе. Нямаш ли татуировка, значи си пришълец, чужденец, блеоделик зрител на тази пъстра бурлеска, наречена живот. Анди Прескот беше член на племето. Татуировката над лакътя му представляваше стоманеносива конска глава, емблемата на мотоциклета „Айрън Хорс“. Една нощ се беше напил безпаметно и бе оставил Рамон да работи върху ръката му.

СаКо се славеше със своите безделници. Остин открай време беше град, пълен с безделници, но имаше една подробност: те бяха хора с акредитиви, горди със своите дипломи и научни титли от Тексаския университет. Той обаче бълваше по десет хиляди студенти на година и никой от тях не искаше да напуска Остин. В резултат на това пазарът на труда беше по-стеснен и от прашките на Лесли Кралицата. И тези хора караха таксите, работеха в ресторанти и кафенета и пишеха романи, които никога нямаше да бъдат издадени.

Всички те киснеха в „Джо“.

Анди се изправи, взе броя на „Кроникъл“ и отиде до фургона. Плати отново и Гилермо му подаде книжна торбичка.

— До скоро, човече.

Анди възседна велосипеда си, сгъна вестника и го затъкна под колана си на гърба, сложи каската и свирна на Макс. Държеше кормилото и торбичката с лявата си ръка, а кафето — с дясната. Изкачи един полегат склон, отмина хотел „Сан Хосе“ с високите дървета покрай тротоара и „Хуеро“, където Ронда метеше предната веранда. Прекоси Елизабет стрийт и продължи по тротоара покрай прочутото ателие за карнавални костюми и маски, над чиято витрина имаше огромно пано с лицата на „Бийтълс“, Мерилин, Елвис и кой ли не.

Анди наби спирачки пред една сграда с номер 1514 на Саут Конгрес авеню с неонов надпис на витрината: „Бодиарт от Рамон“. Вратата беше заключена — Рамон отваряше едва към обяд. Интоксикацията на организма беше предварително условие за

правенето на татуировки; като следствие по-голямата част от клиентелата му пристигаше, олюлявайки се, между 22 часа и 2 часа след полунощ. Така че Рамон Кабрера не работеше преди обяд, освен ако нямаше насрочен ангажимент. Флойд Ти се беше разположил на стъпалата пред верандата и пишеше нещо в тетрадката си.

— Добро утро, Флойд Ти.

Анди слезе от велосипеда и измъкна вестника от колана си.

— Привет, Анди. Как е настроението тази сутрин?

— Снощи попрекалих с бирата.

— Съчувствам ти.

— Ти добре ли я караш?

— Като за бездомник съм окей — вдигна рамене Флойд Ти.

Флойд Ти наистина нямаше дом и собствениците на магазинчетата в квартала го бяха осиновили, така да се каже. Грижеха се за него, плащаха лекарствата му за сърце и веднъж седмично някой го откарваше до приюта за бездомни в центъра да си вземе душ. Анди се надяваше този ден да е днешният, защото августовската жега беше разкапала Флойд Ти. Косата му беше сплъстена, брадата му беше обрасла, а сините му очи горяха. Той вдигна поглед към Анди над очилата с червени рамки, които беше открил в един контейнер за смет.

— Нуждаеш се от подстригване, войниче.

— А ти от баня.

Флойд Ти се навъси, сетне се подуши.

— Стана ли вече една седмица?

Анди му връчи торбичката. Флойд Ти затвори тетрадката си и я захвърли в пазарската количка, която стоеше наблизо. Отвори торбичката и извади кексчето.

— Бананово. Любимото ми. Благодаря ти, Анди.

Флойд Ти беше един от петте хиляди души, които живееха на улиците на Остин. Беше на шейсет и две, ветеран от Виетнам като бащата на Анди. Но за разлика от баща му, който се бе завърнал у дома невредим, Флойд Ти си беше дошъл с ампутиран до коляното крак и пристрастеност към хероина. От няколко години вече не вземаше наркотици, но неговият свят не се простираше по-далеч от тези няколко пресечки на Саут Конгрес авеню. Той все още носеше зелената си армейска куртка отпреди четирийсет години и войнишките си ботуши.

— Пак ли катастрофира? — изфъфли Флойд Ти с пълна уста.

— Да.

— Ходи ли на лекар?

— Бяха повърхностни рани.

Флойд Ти посочи броя на „Кроникъл“ в ръката на Анди и попита:

— Още ли търсиш истинската, вечна любов в обявите за запознанства?

— Може да е и любов за един ден.

— Имал съм много еднократни във Виетнам, Анди. Но никога не съм имал жена, която да ме обича. Един мъж се нуждае от любов. — Флойд Ти млъкна, сякаш размишляваше над собствените си думи, после каза: — Пикае ми се. Ако Рамон не се появи скоро, ще трябва да ида отзад. Би ли ми подал крака, ако обичаш?

Анди се пресегна към пазарската количка и извади протезата му. Флойд Ти я закопча на лявото си коляно.

— Отново съм цял човек.

Анди пхна банкнота от пет долара в количката на Флойд Ти, където той държеше ордена си „Пурпурно сърце“ и снимки на родителите си.

— Приятен ден, Флойд Ти.

Ветеранът му отдаде чест.

— И на теб, Анди.

На следващата врата имаше прозорче с табела: „Саут Конгрес авеню № 1514“. Над номера пишеше: УРОЦИ ПО ЦИГУЛКА, а под него, с червени букви: ПЪТНИ ГЛОБИ. Анди свали каската, отключи вратата и влезе. Той не даваше уроци по цигулка.

Беше адвокат.

Анди Прескот нямаше дела в щатския или апелативния съд, още по-малко във федералния. Той не представляваше крупни корпорации при сделки и споразумения, нито развеждащи се богаташи, дори не и пострадали при пътни произшествия. Практикуваше в градския съд на Остин. Защищаваше разгневени шофьори, оспорващи актовете на пътната полиция в Остин.

Анди ръководеше юридическата си империя от една невзрачна кантора над салона за татуировки. Бе наел от Рамон половината горен

етаж; другата половина бе наета от учителка по цигулка. За щастие, повечето ѝ ученици бяха напреднали.

Той облегна велосипеда на стената в коридора. Макс се стрелна нагоре по стъпалата. Анди го последва и влезе в кантората си с размери три на три метра, но с чудесен изглед към Конгрес авеню. Имаше безценен хазяин: Рамон му вземаше само по 200 долара на месец, наем, който включваше ползването на сервизните помещения и компютъра в салона за татуировки.

Той отвори прозореца; помещението беше без климатик, но Анди се наслаждаваше на звуците, долитащи от СаКо. Седна на един въртящ се стол пред сгъваемата маса за карти, която му служеше за бюро. Преди четири години беше завършил Юридическия факултет на Тексаския университет с доста посредствен успех, какъвто имаше и по-рано в колежа. Бяха го приели само защото майка му преподаваше в университета. Този статус обаче не му гарантираше наемане на работа. След дипломирането състудентите му бяха получили назначения с шестцифрени заплати в големи адвокатски фирми в Хюстън и Далас или с петцифрени заплати в щатските и федералните служби на Остин.

Той беше получил една диплома.

Сега тя висеше на стената. Юридически факултет, Тексаски университет. Андрю Пол Прескот. Юрист. Адвокат. При третото си явяване на изпита за адвокатска правоспособност беше успял някак си да го изкара. Както казваше баща му: „И сляпата катерица от време на време намира по някой жълъд“.

От началото на годината досега Анди бе заработил малко над 13 000 долара. Уличният музикант Джордж изкарваше повече от него. Клиентите му плащаха в брой, но той винаги декларираше и последния получен цент и си плащаше данъците, които при неговите доходи бяха само 15,9% социални осигуровки. Но дори и толкова, те пак представляваха сериозно перо в бюджета му, особено след като не очакваше да доживее до пенсия; не и при неговите каскадьорски изпълнения.

Той изпи кафето си, после отвори вестника на рубриката за запознанства. Жени търсеха мъже. Мъже търсеха жени. Жени търсеха жени. Мъже търсеха мъже. Остин наброяваше един милион и всички тези хора се надяваха да обичат и да бъдат обичани; половин милион търсеше другия половин милион. Млади, стари, самотни. Хора, които

нямаше кой да буди сутрин, при които нямаше кой да се прибира, които не принадлежаха на никого.

Като Анди.

Разбира се, през годините бе излизал с няколко момичета, но с никое от тях не се получи нищо. Флойд Ти беше прав: мъжете имаха нужда от любов. Натали обаче също имаше право: жените търсеха амбициозни мъже. Такива, които можеха да им осигурят живота, за който мечтаеха. Та той дори на Макс не можеше да осигури приличен живот. Но пък имаше добри приятели и добро куче. Родителите му бяха живи, поне засега. Имаше си планинското колоездене, макар и вече без велосипед. Имаше си и работа. Каквато, такава.

Съдебните процедури по обжалване на актовете за пътни нарушения му позволяваха да поддържа страстта и мечтата си живи: планинското колоездене и сламъра. Вдигна поглед към плаката с реклама на мотоциклета „Айрън Хорс“, залепен на стената. Представяше си мощния двигател, пулсиращ под него, и вятъра в лицето си, докато препуска с това чудовище на запад по шосе 290, натиска докрай педала на газта и оставя опитоменият звяр да лети и да описва плавни криви, изкачвайки стръмния склон. Да, това щеше да е най-мощната адреналинова бомба, това щеше да е истинският живот...

— Анди, закъсняваш — долетя отвън гласът на Флойд Ти.

Анди погледна часовника: 8:56 ч. Делата за нарушения започваха точно в девет. По дяволите, пак се бе отдал на фантазии. Скочи, натъпка актовете за деня в раницата си, после грабна старото тъмносино спортно яке, закачено на един гвоздей на стената, и го нахлузи. Закопча каската си, сложи очилата и напусна кантората. Профуча по стъпалата, сграбчи велосипеда и излезе от сградата. Макс го последва.

— На съдийката няма да ѝ хареса закъснението ти — каза Флойд Ти.

Макс тичаше по тротоара редом с Анди. При „Хуеро“ кучето се стрелна напред и подскочи върху верандата, където Оскар си пушеше цигарата.

— Ей, ти какво? Предпочиташ да ядеш буриито, вместо да ме придружиш в съда?

Макс излая в отговор.

— Ама че лоялност. И това ми било най-добрият приятел на човека!

— Ще се погрижа за него — каза Оскар. Той посочи с цигарата си велосипеда. — Свил си детско колело?

— Дълга история. Когато ти писне от Макс, прати го при Рамон. И да не му даваш бурито с боб, защото после... нали се сещаш?

Анди завъртя педалите и полетя към центъра.

Закъсняваше за съда. Караше като луд на север по Конгрес авеню, мина на червен светофар на кръстовището с Ривърсайд и се изправи на педали по нанадолнището към моста над река Колорадо.

Платноходки, каяци и женският отбор по гребане на Тексаския университет браздяха зелената вода, която пресичаше Остин от запад на изток. В града наричаха реката Езерото Лейди Бърд; бяха я преименували в чест на лейди Бърд Джонсън след смъртта ѝ — същите онези хора, които протестираха срещу Виетнамската война през шейсетте, когато бяха студенти в Тексаския университет, и които се подиграваха на съпруга ѝ, президента Линдън Бейнс Джонсън с викове: „Хей, хей, Ел Би Джей, момчетата ни да погребваш ти недей“ всеки път, когато се осмелеше да се покаже в Остин. Майката на Анди бе участвала в протестните демонстрации.

Днес реката разделяше Остин така, както войната бе разделяла Америка в онези дни.

Анди пресече Сезар Чавес стрийт, която минаваше по северния бряг, и навлезе в мрака, обгърнал центъра на Остин: не в мрака на сенчестия бизнес и тъмните сделки на строителните предприемачи, макар че той беше гъст, а в мрака между небостъргачите, хотелите и жилищните сгради по Конгрес авеню. Те образуваха един вид каньон и предизвикваха постоянно слънчево затъмнение; с изключение на един час през деня, когато слънцето беше точно над булеварда, центърът тънеше в плътна сянка. Само около Капитолия — сграда от розов гранит, кацнала на едно малко възвишение в северния край на Конгрес авеню, нямаше сенки. Сега куполът на Капитолия бе огрян от сутрешните лъчи и блестеше като светлина в края на тунел.

Кой знае защо, тази гледка винаги вдъхваше надежда у Анди.

Някакъв строеж бе блокирал с машините си едното платно на Втора улица, така че Анди прелетя над бордюра и продължи по тротоара. Профуча покрай чиновници в костюми, бедняци, чакащи автобуса, улични музиканти, носещи всичките си вещи на гърба, и

пияници, заспали на пейките. Размина се на косъм с един мотопед и някакъв автобус, когато профуча на червен светофар.

След като прекоси Втора улица, отново слезе на платното, за да избегне тътреща се група туристи. Пак се изправи на педалите и се запровира сред пъплещите коли. Разгневени шофьори натискаха клаксони; как беше възможно да пълзят като охлюви със скъпите си автомобили, докато този клоун прелиташе край тях на смешното си червено велосипедче. Изгорелите газове бяха толкова гъсти, че Анди буквално вкушваше глобалното затопляне. Някъде зави сирена. На Четвърта улица отново се озова в задръстване. Пак прелетя над бордюра и пое по тротоара — „Дайте път! Дайте път!“ — покрай небостъргача на Фрост Банк, който сякаш бе изваден от филма на Спилбърг „Специален доклад“. Зави рязко при Музея на мексиканското изкуство и пое на изток по Пета улица.

Погледна часовника си — 9:12 ч.

Лявото му коляно гореше от болката, но той отново се изправи на педалите и пресече „Бразъс“, „Сан Хасинто“ и „Тринити“ — улиците, наречени на тексаски реки. Не след дълго наби спирачки пред входа на градския съд.

Заклучи хъфито на стойката за велосипеди; не искаше, когато излезе, да установи, че някой бездомен глупак обикаля из центъра с колелото на Трес. Щеше да му се наложи да се прибира пеш. Той се втурна в сградата и зарови из раницата си, докато напипа червената вратовръзка; нахлузи я около яката на ризата си. Натъпка каската в раницата и после среса с пръсти дългата си коса.

Беше готов за съда.

Съдия Джудит Джаксън, чиято дежурна фраза бе: „Ако обичате, не ме наричайте съдия Джуди“, стрелна Анди със строг поглед над очилата си, когато той пристъпи прага на Зала №3.

От него се стичаше пот. Беше се втурнал в сградата, бе изпразнил джобовете си пред Артуро на пропуска („Съдийката е много ядосана, Анди“, каза му Артуро), бе заобиколил хората във фойето, които чакаха да си платят глобите („Сега се обслужва номер двеста петдесет и четири“) и бе скочил в един отворен асансьор. Бе слязъл на третия

етаж и бе проверил разписанието за деня до вратата на съдебната зала — оказа се, че две от делата му са били насрочени за девет часа.

Анди побърза да седне.

Няколко ченгета в сини униформи и двайсетина граждани с физиономии на борци преди първия рунд бяха насядали по пейките. Залата беше малка, не като тези в окръжния съд, в който се разглеждаха криминални престъпления. Тук нямаше парадно стълбище и полиран парапет, нито тежка ламперия в коридорите, нито портрети на достолепни съдии по стените. Часовник показваше 9:24 ч. Тук се раздаваше пестеливо правосъдие, без всякакви излишества, в зала, построена от фирмата, предложила най-ниската оферта.

Това беше градският съд.

Минаха няколко минути, преди дишането му да се нормализира, и точно тогава забеляза чифт голи крака до себе си; загорели и мускулести, те се подаваха изпод дънкова миниполичка. Анди крадешком хвърли поглед встрани. Тя беше млада, красива и руса. Осъзна, че я зяпа, и отмести очи, но след миг се изкуши пак да огледа краката и миниполичката, която свършваше под пъпа ѝ, над нея се виждаха двайсетина сантиметра гола стегната плът, а по-нагоре — черно бюстие с дълбоко деколте.

Анди рязко си пое дъх.

Парфюмът ѝ беше по-опияняващ и от стек бира „Корона“. Устните и дългите ѝ нокти бяха оцветени в перленочервено, от което изглеждаха влажни и подканващи като извор в зноен летен ден. Отчаяно му се прииска да докосне тези устни, да усети влагата, мекотата им... В следващия миг забеляза как пръстите ѝ мачкат акт за пътно нарушение, и това го върна в реалността, напомни му, че е адвокат, оспорващ глоби, който отчаяно се нуждае от пари.

Къде се отнесе, глупако!

Анди зарови в раницата и измъкна визитка. Протегна я към младата жена. Тя я пое и я огледа; после огледа него — старото му яке, вратовръзката на ластик, неизгладената риза, дънките, маратонките — и попита:

— Вие сте адвокат?

— Да.

— Адвокатът на баща ми не носи дънки и маратонки.

— Къде — в Далас или Хюстън?

- В Далас.
- Тук е Остин.
- Какво ви е на лицето?
- Злополука с планински велосипед.
- Адвокатът на баща ми...
- ... не кара планински велосипед.
- ... кара мерцедес.
- И аз така си помислих.
- С пътни глоби ли се занимавате?
- Те са моята специалност. — Той протегна дясната си ръка. —

Анди Прескот.

Здрависаха се.

— Бритни Банкс.

Ръката ѝ беше мека; тя я издърпа полека.

— В Тексаския ли учите?

— Да. Във втори курс съм.

— Глоба за превишена скорост?

Тя кимна.

— В една училищна зона.

— О!

— Петата ми глоба. Баща ми ще подскочи до тавана, защото това ще оскъпи застраховката ми... отново. Каза ми, че само още една глоба, и ще си вземе колата обратно. „Нисан Зед“.

— Двуместна?

— Спортен модел. Подарък за завършването.

— Но нали сте втора година?

— За абитуриентския бал.

Гордите родители ѝ бяха подарили нисан кабрио за четирийсет хиляди долара по случай завършването на гимназията; тя отчаяно искаше да си запази подаръка. Което поставяше Анди пред една етична дилема: той можеше да осигури на Бритни Банкс безплатна юридическа услуга, да отмени глобата ѝ и по възможност да си уреди среща с нея; или можеше да ѝ вземе стандартната тарифа от сто долара и да скъси времето до деня, когато ще има нов планински велосипед. От една страна, тя несъмнено щеше да е най-красивото момиче, с което е излизал някога; от друга, не можеше да понесе мисълта да изостави за дълго планинското колоездене: в неделя вече щеше да

страда като наркоман, лишен от дозата си. Какви бяха шансовете му тя да излезе с него, като се имаше предвид, че: а) караше спортен нисан, а той — стар чужд велосипед; б) вероятно редовно ходеше в скъпите заведения в центъра, а него нямаше да го пуснат да пристъпи зад червените кадифени въжета; и в) тя имаше богат баща, а Анди си беше с празни джобове? Той въздъхна, сетне удвои тарифата си. Баща й можеше да си го позволи.

— Срещу двеста долара в брой ще отменя глобата ви.

Тя извърна към него красивото си лице.

— Можете ли да го направите?

— Мога.

— А ако не успеете?

— Връщам ви парите.

Тя се усмихна.

— Окей.

— Кога ви връчиха акта?

— През пролетния семестър. Не можех да позволя баща ми да научи, така че се обадох и попитах дали може да отложи разглеждането на делото до този семестър. Полицайката, която ми написа акта, беше излязла в отпуск по майчинство, така че нямаше проблеми.

— Можете ли да я разпознаете?

— Разбира се.

— Виждате ли я тук?

— Не, тя още е в отпуск по майчинство. Така че какво трябва да направя сега?

Анди отново протегна дясната си ръка. Тя я пое с лявата и му се усмихна, сякаш бяха двама влюбени, които се държат за ръце. Е, Бритни вероятно не беше в списъка на най-блестящите студенти.

— Първо ми платете двеста долара.

— Ооох!

Тя изтегли ръката си и извади портфейла от чантичката си; беше издут от банкноти. Подаде му две от сто долара, съвсем нови и достатъчно остри, за да срежат парче филе. Той ги пъхна в дънките си. Сега беше с двеста долара по-близо до новия си планински велосипед.

Краката й обаче бяха невероятни.

Бритни Банкс се бе натъкнала на тайната за отмяна на пътна глоба по същия начин, по който и Анди Прескот: по необходимост.

През първата година в Юридическия факултет му бяха съставили акт за превишена скорост, докато бе управлявал беемвето на Трес. Подобно на бащата на Бритни Трес сигурно щеше да побеснее, ако научеше, а Анди нямаше с какво да плати глобата. Така че той старателно изучи кодекса на градския съд на Остин. После поиска да се яви на дело и беше информиран, че то ще се насрочи най-рано след една година поради големия брой чакащи дела; а едно дело със съдебни заседатели щяло да се забави с две години. Той незабавно поиска дело със съдебни заседатели. Когато най-после, на третата година от следването му, делото се насрочи, Анди влезе в съдебната зала примирен с мисълта, че може да изгуби; полицаят обаче не се яви. А при отсъствието на свидетел, който да даде показания и да докаже основанията за издадения акт, обвинението увисваше във въздуха. Глобата му беше отменена.

Ето така бе сложено началото на кариерата му.

Сега срещу сто долара в брой Анди гарантираше на клиентите си отмяна на актовете за пътни нарушения. Провалеше ли се, трябваше да плаща глобите сам. Какъвто и да беше случаят, той внасяше молба за дело със съдебни заседатели; искаше отсрочки; отлагаше датата на делото колкото се може повече. Две години по-късно ченгето винаги пропускаше да се яви поради какви ли не причини: умрял, пенсиониран или напуснал пътната полиция; болен в деня на делото; зает със спешен случай; или просто забравил. След като го нямаше полицаят, нямаше свидетелски показания, нямаше присъда, нямаше глоба, в досието на клиента не оставаше и следа от нарушението и застраховката не поскъпваше. Делото се прекратяваше. До този момент Анди се беше справил с над шестстотин акта. Полицаите, установили нарушенията, не се бяха появили нито веднъж. На Анди така и не му се беше наложило да плаща глоби на клиенти. И всичко това само за сто долара. Не бяха много пари, но пък не се преработваше за тях.

— Град Остин срещу Дорис Съливан.

Първият случай на Анди за деня. Той се приведе към Бритни.

— Изчакайте тук, докато обявят делото ви.

Той се изправи и тръгна към съдийската маса. Намигна на градския прокурор Дениз Манинг; тя беше завършила Юридическия

факултет на ТУ преди две години, бе красива и сексапилна. Направи се, че не забелязва Анди. Съдийката обаче го бе забелязала.

— Днес пак закъснявате, мистър Прескот.

— Трябва да отбележа, Ваша Светлост, че тази сутрин изглеждате страхотно.

— Спестете си ласкателствата, мистър Прескот. При мен не минават.

Устните ѝ обаче се разтеглиха в лека усмивка, сякаш не можеше да устои на комплимента. Съдийката Джудит беше в средата на петдесетте, тъмнокожа и с твърд характер. Тя обаче беше изпълнена със състрадание към неудачниците, които ежедневно се явяваха пред нея, включително и Анди. Захлупи с ръка микрофона пред себе си.

— Пак ли сте карали из планината, Анди?

— Да, Ваша Светлост.

— Добре ли сте?

— Мозъчно сътресение и съмнения за мозъчно увреждане, но иначе нищо сериозно.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Стига само да кажете, Ваша Светлост, и ще ви взема на планинско колоездене.

— Не и в този живот, Анди. — Тя отмести ръката си от микрофона. — Мистър Прескот, тук ли е клиентката ви?

Анди огледа двайсетината лица, сякаш клиентката му всеки момент щеше да се изправи и да излезе напред. Разбира се, че нямаше да го направи. Поради една проста причина: нямаше я. Никой от клиентите му не присъстваше в залата. Никога не искаше от тях да се явяват в съда; дори не им казваше датите на делата. Беше си чиста загуба на време. Не се ли явеше ченгето, делото се проваляше и актът се отменяше; свидетелските показания на обвиняемия ставаха излишни. Ако обаче въпреки всичко ченгето цъфнеше на делото, на Анди щеше да му се наложи да демонстрира адвокатските си умения.

— Ваша Светлост, може би мис Манинг трябва да изложи обвинението си.

Съдийката се обърна към прокурорката.

— Мис Манинг?

Мис Манинг повдигна тесните си раменца.

— Свидетелят ми отсъства.

— Делото се прекратява.

Първите четири дела на Анди се прекратиха по същия сценарий. При петото обаче — „Остин срещу Дона Фокнър“ — някакъв идиот се намеси, без да извести Анди.

— Ваша Светлост, полицаят, регистрирал нарушението, е налице — заяви прокурорката.

Анди се вторачи в мис Манинг.

— Полицията е тук?

Тя се усмихна предизвикателно.

— Представяш ли си, да!

Не, Анди не можеше да си представи това. Той се извърна към зрителите в залата. Един плешив пълен мъж в синя униформа се изправи и се запъти към свидетелското място.

— Идвате да дадете показания? — попита Анди.

Ченгето дари Анди с топлата си полицейска усмивка.

— Винаги идвам. Седя си тук и си чета, докато ме призоват. — Той вдигна някаква книга: „Хари Потър и Ордена на феникса“. — Не ми коства нищо.

Не ми коства нищо! Анди изпита желание да му каже „Ще ти дам да разбереш какво ти коства“ и да го фрасне по главата с книгата, но тъй като всеки том от поредицата тежеше повече от тухла, вероятно щеше да го убие.

Съдийката накара полица Боби Джо Джак да се закълне, след което мис Манинг го разпита и той даде показания, че преди две години е съставил акт на Дона Фокнър, която карала с 95 километра в час в жилищен район, където максималната допустима скорост била 50, и не спряла на знака „Стоп“. За такова нарушение глобата беше 501 долара.

Анди почна обилно да се поти, и то не само защото никога досега не бе провеждал кръстосан разпит на свидетел. Той се потеше, защото в момента финансите му възлизаха на дваисет и седем долара, които най-много да станеха двеста дваисет и седем, ако спечелеше делото на Бритни. Не разполагаше с петстотин и един долара. Нямахше как да изпълни уговорката си с Дона Фокнър и да плати глобата ѝ. Не можеше да си позволи да загуби делото.

— Свидетелят е ваш, мистър Прескот.

Съдийката Джудит му се усмихна съчувствено. Анди Прескот обаче нямаше намерение да плаща без борба пари, които не притежаваше.

— Сержант Боби Джо Джак... защо всъщност имате три собствени имена?

— Какво?

— Спомняте ли си, че вие сте написали този акт?

— Разбира се, че си спомням.

— Колко акта сте съставили през последните две години?

— Стотици.

— Две години и стотици актове, но специално този акт на мис Фокнър със сигурност си го спомняте, така ли?

— Да, спомням си го.

— И поради каква причина?

— Поради някои запомнящи се обстоятелства.

— Като например?

— Фаровете й.

— Фаровете й ли? Че защо ще си спомняте именно фаровете й?

— Защото наистина бяха много специални.

— Много специални? Да не са били биксенонови?

— Какво?

— Сержант Джак, не разбирам показанията ви. Вие сте карали зад мис Фокнър, когато сте й дали знак да спре, нали така?

— Да?

— После сте излезли от автомобила си и сте застанали до прозореца откъм шофьорското място, нали така?

— Да.

— Кога тогава сте видели фаровете й?

— Когато свали прозореца си.

— Но как сте могли да видите фаровете от мястото, където сте стояли в този момент?

— Гледах точно в тях.

— Вие сте гледали точно в тях?

Полицаят Боби Джо Джак се ухили. Анди поклати глава.

— Разбирам — каза Анди. — Под „фарове“ имате предвид гърдите на мис Фокнър, правилно ли съм ви разбрал?

— Носеше блуза с много дълбоко деколте.

— Видяхте ли лицето ѝ?

— Разбира се.

— На колко години беше?

Полицаят погледна писмените си показания.

— Според шофьорската книжка на двайсет и две.

— Какъв цвят беше косата ѝ?

— Пишеше кестеняв.

— А вашето мнение какво е?

— Трябва да беше кестенява.

— Сержант Джак, на какви интервали се подменят шофьорските книжки в Тексас?

— На всеки шест години.

— Вие женен ли сте?

— Да.

— Жена ви боядисва ли си косите?

— Често.

— По-често, отколкото на всеки шест години?

— Ами май през седмица.

— Значи мис Фокнър може и да е била с кестенява коса, когато сте издавали глобата, но днес да е с руса?

Полицаят Джак повдигна рамене.

— Ами да.

Анди се обърна към съдийката.

— Ваша Светлост, може ли да призовем клиентката ми?

Съдийката Джудит кимна. Анди се извърна към скамейките и махна на Бритни Банкс, студентката от ТУ, да пристъпи напред. Тя се огледа, сякаш той имаше предвид някой друг, после се изправи и пристъпи напред. Лицето ѝ се свъси.

— Моля, застанете пред свидетеля — каза Анди.

— Сержант Джак, това е моята клиентка — каза той. Не беше лъжа: тя му беше клиентка, само че не по това дело. — Помните ли дали сте съставили акт за пътно нарушение на тази жена?

Боби Джо Джак заби очи в гърдите на Бритни Банкс като гладно бебе в гърдите на майка си.

— Да, това са онези фарове. Няма и съмнение.

— Сержант Джак, вие твърдите с положителност, че сте съставили акт на моята клиентка, идентифицирайки я по нейните

фаро... гърди?

— Да.

— Сержант Джак, сигурен ли сте, че именно това е жената, на която сте връчили акта за глоба?

Полицаят отново огледа гърдите на Бритни.

— Абсолютно сигурен.

Анди се обърна към съдийката Джудит.

— Ваша Светлост, тази жена е моя клиентка, но не по това дело. Тя се казва Бритни Банкс, а не Дона Фокнър. Съжалявам, но идентификацията ви на въпросните фарове се оказа погрешна — обърна се Анди към полиция.

— Сигурен ли сте?

Съдийката Джудит тук вече не се сдържа.

— Актът се анулира.

Докато минаваше покрай Бритни, сержант Джак се втренчи в гърдите ѝ. Тя му отвърна с похотлив поглед. За щастие, полицай Боби Джо Джак не се намираше в СаКо; там втренчиш ли се в нечий бюст, собственичката му щеше да ти забие такова коляно в топките, че да вземеш по-високи тонове и от Селин Дион.

След като Бритни вече бе застанала отпред, съдийката Джудит обяви нейното дело за следващо. Ченгето не се появи. Съдийката отмени глобата ѝ. Тя заглуши микрофона.

— Довиждане до следващия понеделник, Анди. Опитай се да дойдеш навреме. И да се подстрижеш, чу ли?

Да си отреже косите и да рискува смърт или сериозна телесна травма при планинското колоездене? В никакъв случай.

— Да, госпожо.

Бритни избъбри благодарностите си, сграбчи цяла шепа негови визитки за своите сестри по съдба и изхвърча от съдебната зала. Нисанът ѝ отново беше в безопасност; засега. На излизане от съдебната зала Анди раздаде визитки на чакащите ответници. Адвокатската му дейност не можеше да се сравни с тази при сливания и поглъщания на компании, но му плащаше сметките. Почти.

Петима от клиентите му щяха да бъдат извънредно щастливи, когато им съобщеше, че глобите им са отменени. Той измъкна мобилния си телефон и набра номера на Дорис Съливан.

Когато телефонът иззвъня, Дорис Съливан седеше на бюрото си в офиса на фондация „Ръсел и Катрин Рийвс“, която се помещаваше на най-горния етаж на изследователския институт „Рийвс“, през десет пресечки от градския съд. Дорис измъкна чантата си от едно долно чекмедже и извади мобилния си телефон.

— Да?

— Дорис Съливан? — запита гласът от отсрещната страна.

— Да.

— Мисис Съливан, обаждат се Анди Прескот.

— Кой?

— Анди Прескот, адвокатът ви.

— *Адвокатът* ми?

— Не си ли спомняте акта за пътно нарушение на Саут Конгрес авеню? Преди две години?

— О, да, сега си спомних.

Преди две години един остински полицаи беше спрял Дорис за превишена скорост на Саут Конгрес авеню; тя бе отбила в едно от ония ъглови пространства за паркиране покрай авенюто. Ченгето ѝ бе съставило акт за каране с осемдесет километра в час в зона, където бе разрешено максимум петдесет, а глобата възлизаше на двеста и четирийсет долара. Дорис доста неразумно го бе попитала защо си хаби времето с дребни нарушители, вместо да се разправя с истинските престъпници в Остин; за благодарност той бе добавил още една глоба на стойност двеста долара. Ако само му беше споменала в чия фирма работи, той щеше да скъса акта и да ѝ се извини. На шефа ѝ обаче не би му харесало да използва името му за такива неща. Така че тя бе мълчала, докато пишеха акта.

След като полицаят си замина, тя седна в колата си и адски се нервира: застрахователната ѝ премия щеше да се удвои. След това погледът ѝ попадна на входа отсреща: ПЪТНИ ГЛОБИ. Тя се изкачи по стъпалата към невзрачната кантора и нае Анди Прескот за адвокат. Плати му сто долара в брой и той ѝ даде гаранция: глобата ще бъде отменена; в противен случай той ще я плати от джоба си.

— Глобата ви беше отменена тази сутрин.

— Значи няма да фигурира в талона ми?

— Не, госпожо.

— И застраховката ми няма да се повиши?

— Не и заради този акт.

— Е, благодаря ви, Анди.

— Моля, няма защо.

Тя затвори, пусна телефона в чантата си и хлопна чекмеджето. Усмивката ѝ секна, когато се обърна и видя Ръсел Рийвс, застанал зад нея с купчина медицински списания в ръце.

— Адвокатът ви? Да не се е случило нещо, Дорис?

— О, не, мистър Рийвс, само пътна глоба.

Тя се опита да сподави усмивката си при преразказа на историята.

— Беше облечен с дънки и маратонки и връзка на ластик, каза, че отива в съда по дела за пътни глоби... на велосипед. Кантората му е колкото килер и се намира над един салон за татуировки — представете си комбинацията: татуировки и пътни глоби. Бюрото му представлява масичка за игра на карти. На стената до дипломата си е окачил плакат на мотоциклет. Повече от сигурна съм, че не е бил отличникът на курса си. — Тя поклати глава. — Но успя да анулира пътната ми глоба.

Лицето на мистър Рийвс придоби странен израз, сякаш току-що го бе споходило някакво прозрение.

— Адвокат в СаКо, който се занимава с отмяна на пътни глоби?

— Да, сър.

— И кантората му е над салон за татуировки?

— Да, сър.

— Анди Прескот ли се казва?

— Да, сър.

Погледът на мистър Рийвс започна да блуждае и той само промърмори:

— Идеалният вариант.

Тръгна към вратата, но изведнъж се обърна и каза:

— Обади се на Даръл. Кажи му да приготви колата след десет минути.

Дорис Съливан вдигна телефона, като се замисли над репликата на шефа си: „идеалният вариант“ за какво?

Анди не бързаше да се прибира в кантората си. Той никога нямаше уговорени срещи: клиентите му се отбиваха спонтанно (обикновено веднага след като им бяха връчили акта) или оставяха акта и банкнота от сто долара при Рамон. А тия двеста долара от Бритни направо прогаряха джоба му. Така че той реши да хапне в „Хоул Фудс“, да разгледа велосипедите в магазина за спортни принадлежности и след това да се отбие при майка си.

Зави на запад по Шеста улица до офиса на Тексаската лотария — в Тексас хазартът беше незаконен, освен ако печалбите не отиваха в щатската хазна — и заобиколи отдалеч някаква откачалка, която се шляеше безцелно и разговаряше с Господ, защото нямаше с кого друго. Една пресечка по-надолу той помахна на красива млада жена в синя рокля, която караше велосипед. Вятърът вдигаше роклята над бедрата ѝ: бяха страхотни.

Клубове с жива музика, барове, кръчми и ресторанти се редяха от двете страни на Шеста улица от магистралата до Конгрес авеню — заведения с имена като „Бърбън Рокс“, „Блайнд Пиг“, „Агави“ и „Пекърхедс“ — които бяха извоювали на Остин първото място в класацията на най-алкохолизираните градове в Америка. Тази сутрин улицата беше тиха и вяла, но нощем кънтеше от крясъци и музика, гъмжеше от пънкари, просяци и купонясващи студенти, повръщащи по тротоарите. Господи, какво страхотно време беше някога. Когато Анди бе като тези студенти, Шеста улица изглеждаше нормална; сега, когато беше на двайсет и девет, тя му изглеждаше безумна. На тази възраст той искаше само да си пие бирата в „Хуеро“.

Остаряваше.

Мина покрай петзвездния хотел „Дрискил“ и с бясна скорост прекоси Конгрес авеню, като се надяваше някой луд любител на високите обороти да не му налети на червено. Сигнал безопасно от другата страна на улицата, Анди си отдъхна. Шеста улица почваше да се снижава, така че той се пусна по инерция през кръстовищата с

„Колорадо“, „Лавака“, „Гуадалупе“, „Сан Антонио“, „Нюейсес“ и „Рио Гранде“ — още улици с имена на тексаски реки. Вадички пот потекоха по тялото му, докато влезе в паркинга на „Хоул Фудс“, огромен магазин с площ седем хиляди квадратни метра плюс корпоративни офиси, които заемаха пространството между две пресечки на булевард „Ламар“.

„Хоул Фудс“ вдъхваше надежда на неудачниците в Остин: след като един двайсет и пет годишен прекъснал студент и неговата двайсет и една годишна приятелка можеха да отворят магазинче за екологично чисти храни през 1978-а и за трийсет години да развият бизнеса си до международен конгломерат от триста магазина и оборот от седем милиарда долара, не беше ли възможно Анди Прескот да извади достатъчно късмет един ден да си наеме прилична кантора в СаКо и да има първокласен планински велосипед. Ако не първото, поне велосипеда.

Толкова много ли искаше от живота?

Паркира колелото във велосипедната секция, натъпка якето и вратовръзката си в раницата и я окачи на кормилото. Влезе в магазина през плъзгащите се стъклени врати и се отправи към щанда за сандвичи. Поръча си обичайния специалитет на Брад (член на екипа от петнайсет години, който се перчеше с бялата си престилка на главен готвач, зелената шапка с надпис „Хоул Фудс“, стерилните ръкавици и акции за 500 000 долара в компанията): бъркани яйца, бекон, сирене и пържен боб върху пшенична тортила, полети обилно с пикантна салца. Превъзходно тако...

— Две.

— Вземаш едно и за Макс ли?

— Той днес обядва в „Хуеро“.

В момента Макс дремеше върху предната веранда на „Хуеро“. Анди пое двете порции тако от Брад, мина покрай сладоледения бар и на щанда за сокове поръча на Шарлийн един „Скакалец“ — фреш от цитрусови плодове с обезмаслено кисело мляко. Мексиканска храна и плодов коктейл — това беше любимият му здравословен обяд за под десет долара. Той се върна в сладоледения бар и седна на едно високо столче с гръб към щанда.

„Хоул Фудс“ беше създаден като алтернатива на огромните безлични закусвални на Америка; беше стартирал от едно малко

заведение, което се посещаваше от хипитата в Остин, такива като майката на Анди, които търсеха здравословна, екологично чиста и разнообразна храна. След трийсет години „Хоул Фудс“ беше нещо много повече от сборен пункт на хипитата. Беше алтернативен начин на живот.

А клиентите бяха млади и стройни, привърженици на природосъобразния живот, зелени и либерали, образовани и работещи. Мъже и жени, но Анди не идваше заради мъжете. Той идваше заради жените. Млади жени с изваяни тела. Стройни, гъвкави, мускулести тела със загар, поддържани с фитнес и храната на „Хоул Фудс“, стегнати в облекла от синтетична материя, известна по света като спандекс, ликра или еластан. Бюстиета, бодита, потничета, шорти, клинове — господи, само от спандекс. Тези момичета не пускаха обяви в „Кроникъл“. Те идваха в „Хоул Фудс“.

Клиентките на „Хоул Фудс“ бяха най-красивите и най-стройните представителки на женския пол в Остин.

При тази гледка Анди Прескот отново отпрати безмълвна благодарност към Джоузеф С. Шивърс, учения от концерна „Дюпон“, който през 1959 г. беше изобретил материята спандекс. Той беше отдал цяло десетилетие от живота си за благото на човечеството. Или най-малкото на мъжа.

Анди довърши първото си тако, изпи половината каничка фреш и се зае с второто тако. Обичаше да седи така в заведението и да оглежда момичетата; това занимание обаче имаше и една неприятна страна: тук идваха и негови състуденти от Юридическия факултет, които се справяха по-добре от него в живота. Кое то всъщност се отнасяше за всичките му бивши състуденти. Като например Ричард Олсън. Рич. Беше богат, както подсказваше името му. С бледа кожа и отпуснато тяло той изглеждаше точно като данъчен адвокат, какъвто и беше. Рич разговаряше със седналите от двете му страни момичета, които поглъщаха всяка негова дума; усмихваха му се като котки на стопанина си. Две красиви момичета флиртуваха с това копеле Рич Олсън. Анди поклати глава.

С какво толкова го превъзхождаше Олсън?

Анди знаеше отговора: с доходите си. Рич се бе дипломирал с най-висок успех от целия им курс. След четири години в най-голямата адвокатска фирма в Остин той вече изкарваше двеста и петдесет бона

годишно, караше порше, живееше в мезонет в центъра на града и излизаше с красавици.

Анди гневно засмука сламката на коктейла и усети как завистта се разгаря в него, когато едно красиво видение мина на няколко крачки от него. Беше руса, слаба и стройна. Носеше облекло от спандекс, но доста оскъдно. Беше само на двацет и пет. Това беше Сузи.

— Здравсти, Сузи.

Тя спря, извъртя се и зае съвършената поза... докато не видя кой я поздравява. Усмивката ѝ изчезна като плунка върху горещия асфалт.

— О, здрасти, Анди.

Сузи беше от онези момичета, чийто двигател винаги беше запален и очакващ всеки момент да бъде включен на скорост от някой готин мъж. Което означаваше, че Анди няма никакъв шанс. Той никога не бе успявал да се доближи достатъчно до скоростния ѝ лост, но и никога не бе спирал да се протяга.

— Тази вечер съм свободен.

— Но аз не съм. Срещата с мен ще ти излезе солено.

— Господи, Сузи, звучиш като някоя празноглавка от Далас.

— Анди, момичетата в Остин са не по-малко повърхностни от тези в Далас. Ние просто сме по-сексапилни.

Сузи беше изключително сексапилна. Тя беше страхотна. Изглеждаше като модел в списание. Беше първа в класацията на красавиците от „Хоул Фудс“. Сега ровеше в чантичката на кръста си. Извади един познат лист хартия и го протегна към Анди.

— Анди, имам акт за превишена скорост. Четвъртият за тази година. Можеш ли да го отмениш?

— Разбира се... за една стотарка. И аз не работя без пари.

Сузи сграбчи акта от ръката му и изфуча. Той все още имаше някаква гордост. Е, съвсем мъничка.

Анди яхна велосипеда и потегли на север по Шеста улица към едно голямо Г-образно здание на ъгъла, в което се помещаваше магазин за дамски дрехи, „Бук Пийпъл“, независима книжарница, която бе станала култово място в Остин, и магазин за спортни стоки. Той не беше тук заради блузите или заради книгите; беше дошъл

заради велосипедите. Паркира хъфито и влезе в магазина за спортни стоки.

Ококори очи като дете в сладкарница. Магазинът бе приютил всички мечти на Анди, с изключение на Сузи. И сламърът беше тук. По пода и по рафтовете бе пълно със стоки за всякакви спортове: бягане, туризъм, катерене, колоездене, каране на ски, сноуборд, гребане.

Анди се възхищаваше на новите планински велосипеди, които висяха от тавана малко над протегнатата му ръка, когато дочу познат глас.

— Видя ли номера, човече?

Уейн. Със зеления си униформен елек.

— Какъв номер?

— На влака, който те е блъснал.

Уейн се засмя. Такъв си беше той, майтапчия.

— Като ти гледам лицето и колелото, което караш... да не си го откраднал от някое хлапе? Прав ли съм, ако кажа, че си строшил поредния си велосипед?

— Така си е.

— Три месеца — та това си е направо рекорд. Какво стана този път?

Анди разказа накратко на Уейн за внезапно изникналите на пътя му старици и полета в пропастта. Към края на разказа Уейн вече клатеше глава.

— Ей, твоята теория за Самсон май наистина ще се окаже вярна.

Уейн беше продавачът на велосипеди. Освен това работеше в сервиза към магазина. До този момент беше продал на Анди всеки един от велосипедите му; този беше шестият. Или може би седмият?

— Да не си посмьл да се подстрижеш. — Уейн тупна Анди по рамото. — Хайде да видим какво имам на прилични цени.

Двамата закрачиха под окачените нови модели, за които Анди жадуваше повече, отколкото за Сузи — „Новара Метод“... „Мартин Рифт Зоун“... „Канондейл Профет“... „Стъмпаджъмър“ — най-добрите планински велосипеди, за които само можеше да си мечтае, както и за Сузи.

— Анди, защо не беше богат! — каза Уейн. — Ти купуваш от мен повече велосипеди на година, отколкото моите делионери! —

„Делионерите“ бяха служителите на „Дел“, компютърна компания, основана в Остин от Майкъл Дел, изключен от колежа студент, които бяха станали милионери от продажбите на компютрите си. Навиците им на харчене бяха легендарни в Остин. — Разликата е там, че ти купуваш евтини велосипеди. Като стана дума, я виж този. Това е пак „Шуин“, само с предно окачване, но задникът ти вече е привикнал. Канех се да му сменя някои части и да го продам за четиристотин и петдесет долара, но на теб ще го дам за четиристотин.

— Със сменените части ли?

Анди вече го беше яхнал. По дяволите, тая седалка наистина беше малко твърда за мъжката анатомия.

— Разбира се. Като му посвикнеш, всичко ще е наред, поне за няколко месеца, докато строшиш и него.

— По петдесет долара месечно, както досега ли?

— Можеш ли сега да платиш стотарка?

— Какво ще кажеш за седемдесет и пет и... — Анди измъкна от джоба си двете стотачки и му ги подаде. — Двеста в брой.

— Какво, да не си ударил джакпота?

— Извадих късмет с делата за пътни глоби.

Уейн пое банкнотите, но попита:

— Ще има ли какво да ядеш?

— Предпочитам да яздя, отколкото да ям.

— Това си е твое право, братко. Утре можеш да го вземеш.

През 1839 г. Тексаската република бе гласувала създаването на щатски университет в Остин, като му бе дарила 231 400 акра пустинна евтина земя в Западен Тексас. След трийсет и седем години, през които се водели Мексикано-американската и Гражданската война, университетът все още не бил създаден.

През 1876 г. щатът Тексас ратифицирал нова конституция, която предвиждала изграждането на „един първокласен университет“ и добавила още един милион акра пустинна земя от Западен Тексас към предишните.

През 1883 г. Тексаският университет отворил врати — имало осем професори, преподаващи на 221 студенти в сграда с кампус от 40 акра на север от центъра на Остин, върху тъй наречения Студентски

хълм. Тексаските политици били толкова горди от новото учебно заведение, че добавили още един милион акра земя от Западен Тексас, с което притежаваната от университета площ ставала 2 231 400 акра — всичката пустинна и евтина. През 1900 г. приходите от нея били по-малко от два цента на един акър.

Тексаският университет бил беден.

И можеше да е беден до ден-дневен, ако двама нефтотърсачи на име Франк Пикрел и Карл Кромуел не открили нефт през 1923 г. Нарекли кладенеца „Санта Рита № 1“. Попадали на богато нефтено находище точно под земята на университета. Милиарди барели черно злато. Тази пустинна земя вече се бе превърнала в златна.

Сега Тексаският университет беше богат. Днес сондата от първоначалния нефтен кладенец „Санта Рита № 1“ беше изложена в студентското градче като паметник на нефта, благодарение на който беше построен университетът; приходите от нефта възлизаха на 15 милиарда долара и сега 2700 професори обучаваха 50 000 студенти в 130 сгради на територия от 350 акра северно от щатския Капитолий.

Тексаският университет беше неприлично богат.

Анди беше минавал стотици пъти по улицата от западната страна на студентското градче, която навремето беше много модерна, с приятен ресторант, театър, книжарници и студенти, протестиращи срещу правителството. Днес тя представляваше просто още една търговска алея с луксозни магазини, от които пазаруваха богатите студенти.

Анди влезе в студентското градче през западния парк, зоната на свободното слово, където студентски активисти пропагандираха политическите си програми между лекциите си. Той въртеше педалите покрай дългокраки момичета в къси панталонки, атлети исполини, които се държаха намахано, сякаш университетът беше тяхна собственост, и професори левичари, в сравнение с които харвардските професори изглеждаха като републиканска клика. Излъчваха увереността, че консервативното ръководство на университета никога няма да ги уволни. Анди вдигна поглед към стометровата часовникова кула на Тексаския университет, която се издигаше пред него; през 1966 г. един луд се бе качил на нея със снайперската си пушка и беше застрелял тринайсет души.

Този ден майката на Анди беше в университета.

Навсякъде никнеха нови сгради, сякаш целта беше да застроят и последния квадратен сантиметър зелено пространство в студентското градче; разбира се, единственото зелено нещо, което се ценеше в ТУ, бяха банкнотите. Оттук идваше и строежът на сгради с платени имена. Например срещу 50 милиона долара дарение университетът би нарекъл дадена сграда на спонсора. И богатите тексасци се редяха на опашка за правото да увековечат имената си. Сградите на Тексаския университет биваха кръщавани на корпорации и изпълнителни директори, лекари и адвокати, атлети и треньори, политици и президенти.

Анди пое по Сан Хасинто стрийт, покрай изследователския институт „Рийвс“ и мина покрай огромния мемориален стадион „Даръл Кей Ройъл“, където 96 000 запалянковци можеха да наблюдават мачовете на „Лонгхорнс“ — футболния отбор на Тексас. Звуковата уредба на стадиона струваше 9 милиона долара, а видеостената с размери седемнайсет на четирийсет метра, най-големият екран в САЩ — 8 милиона.

Сто трийсет и две години по-късно някои можеха и да спорят дали щатът Тексас е изпълнил конституционния указ за първокласен университет, но всеки, който се осмелеше да оспори, че футболният отбор на университета не е първокласен, щеше да бъде размазан от простия и неопровержим факт: „Лонгхорнс“ бяха спечелили четири национални футболни шампионата.

Анди паркира велосипеда пред Факултета по изящни изкуства, влезе в него и намери аудиторията на майка си; вратата беше леко отворена. Той се облегна на стената в коридора и се заслуша в лекцията ѝ по история на изкуството. Всичко, което знаеше за изкуството, го бе научил, слушайки лекциите ѝ — практика, започнала още от раждането му. Тя го беше водила в университета всеки ден, докато бе започнал да ходи на детска градина; казваше, че слушал много съсредоточено. Още обичаше да я наблюдава в моменти като този, когато тя не беше в ролята си на майка, а на човек, отдаден на призванието си — Джийн Прескот, скулптор, доктор на науките по история на изкуството, академичен преподавател.

Тя беше на шейсет и една години, стройна, хубава и темпераментна. Косата ѝ беше черна, с посребрени нишки. Беше облечена в пъстра пола, червена блуза и сандали. Усмивката не

слизаше от лицето ѝ. Беше хубава и със съвсем дискретен грим, някогашно красиво дете на цветята. Вълнуваше се от изкуството и живота, политиката и образованието, имиграцията и глобалното затопляне, войната и футбола. Беше участвала в протести срещу всяка американска война, от Виетнам до Ирак, и срещу президентите, които ги бяха водели; и до ден-дневен се гордееше с многобройните си арести. На Анди му се искаше да я беше познавал през онези дни... и да притежаваше повече от страстта ѝ към живота. Неговата страст беше запазена за велосипедите. Тогава се чувстваше жив. През останалото време сякаш вървеше като сомнамбул през живота.

Той изчака да свърши лекцията и студентите да излязат от аудиторията, след което влезе при майка си.

— Анди.

Тя се приближи и го прегърна, сякаш не го беше виждала от години, а не само от няколко дни. После се отдръпна и огледа ожуленото му лице, сякаш го проверяваше за рак на кожата.

— С велосипеда ли?

Той кимна.

— Нищо ми няма.

Майка му никога не би поискала да се откаже от колхозенето. Тя знаеше много добре какво означава да имаш страст към нещо. Отметна косите му назад.

— Харесвам те с дълга коса. — Тя събра учебниците си и тетрадките и ги понесе. — Ела с мен до кабинета ми.

— Аз ще нося нещата ти.

Двамата тръгнаха нагоре по стълбите. Студентите сърдечно я поздравяваха: „Здравейте, професор Прескот“. Тя разполагаше с просторен кабинет, гледащ към футболния стадион, което за Тексаския университет беше толкова ценно, колкото да имаш изглед към нюйоркския Сентръл Парк. Можеше да смени кабинета си за някой, гледащ към часовниковата кула, но стадионът беше повод да се бунтува. В продължение на трийсет години, до войната в Ирак, не бе имало война, срещу която да протестира, така че бе нарочила футбола — тоест бе нарочила не само Тексаския университет, но и щата Тексас. Подаде на Анди един вестник.

— Прочети това.

Той пое вестника, но не прочете статията; знаеше, че тя ще му я преразкаже. Както и стана.

— Тук пише, че през последните пет години тексаските университети са похарчили над един милиард долара за строеж на футболни стадиони.

Майка му посочи към стадиона, който изпълваше гледката от прозореца на кабинета ѝ. В момента се строеше новата северна секция; работниците приличаха на мравки, пълзящи по шейсетметровата конструкция.

— Това са още сто и осемдесет милиона долара за футбол, а настояществото току-що гласува допълнителни трийсет милиона. Колко са похарчили до този момент за нашия Тадж Махал? Петстотин, шестстотин милиона? За дванайсет мача годишно? Възмутително!

— Това е Тексас, мамо.

— А губернаторът се чуди защо най-добрите студенти по математика и естествени науки бягат да учат в университетите от Бръшляновата лига или в Калифорния. Толкова е просто: тексасците инвестират във футбол, а не в математика и природни науки.

— Мамо, да си срещала някога студент по математика, който да е страхотно ренде?

— Какво е ренде?

— Футболист, по-точно защитник. — Майка му го погледна озадачено. — Само те подкачам, мамо. — Беше успял да я разсее, но не и да я успокои.

— Фонд от петнайсет милиарда долара, а караме студентите ни да плащат по двайсет хиляди, за да посещават общински университет. Затова пък Спортният факултет разполага със сто двайсет и пет милиона бюджет за петстотин студенти, а футболният треньор печели три милиона годишно. — Тя поклати глава. — Тексаският университет всъщност не е университет, а голям футболен отбор.

От момента, в който беше стъпила в студентското градче като първокурсничка през 1966 г., майка му беше протестирала срещу войната и срещу футбола — твърдеше, че правителството е контролирано от военнопромишления комплекс, а университетът от спортно-ректорския комплекс. Тя никога не бе напуснала студентското градче, нито бе прекратявала борбата.

Анди беше виждал нейни снимки от 1970 г., когато професорите и студентите се бяха завързали за трийсет дъба покрай реката, за да спрат изкореняването им с булдозери с цел разширяване на футболния стадион. Тогава се бе намесил Франк Ъруин-младши, пионка на Линдън Джонсън и председател на настоятелството по онова време. Бе фен на „Лонгхорнс“, караше кадилак, боядисан в оранжево и бяло, цветовете на ТУ, и беше наречен от списание „Тайм“ Императора на Тексаския университет. Той беше извикал полицията и всички, включително Джийн Прескот, бяха арестувани. След това бе заповядал да изкоренят дърветата и бе разширил стадиона. Майка му бе загубила онази битка, както и всички след нея. Но неуморно продължаваше борбата до този момент. Така че Анди смени темата.

— Как е татко?

Тя въздъхна тежко.

— Не иска да мръдне от къщи. Не желае дори в църквата да пее. Поне още се грижи за градината. Трябва да дойдеш, Анди, той ще ти се зарадва. Какво ще кажеш за този уикенд? Мога да те взема, като се прибирам в петък, и да те върна в понеделник.

Лицето ѝ изразяваше надежда, че той ще се съгласи.

— Ще дойда с велосипеда събота сутринта.

Велосипедът беше по-бърз, отколкото двайсетгодишното волво на майка му.

— Но това са шейсет километра.

— Нищо работа.

— Ще има торта и сладолед. В събота е рожденият ми ден.

— *Рожденият ти ден?* Мамо, извинявай, забравих.

— Но без подаръци, Анди, ясно ли е? — Тя повтаряше едно и също всяка година. — Значи събота?

— Там съм.

— Обещавах ли?

Той се наведе и я целуна по бузата.

— Честна дума.

— Вземи и Макс. На баща ти му е мъчно за него. — Прегърна го и после добави: — О, актовете.

Тя му връчи два акта за пътни нарушения; към всеки с кламер бе защитана по една стодоларова банкнота. Левичарски настроените професори от Тексаския университет караха таратайки, но пък ги

караха бързо. Те знаеха, че синът на професор Прескот може да се погрижи за анулирането на глобите им; а професор Прескот се държеше така, сякаш ни най-малко не се срамуваше, че единственият ѝ син е адвокат по дела за оспорване на пътни глоби. Що за човек беше тя?

— Имаш ли нужда от пари?

— Не, справям се.

И наистина се справяше добре напоследък. Четиристотин долара за един ден — най-големият рекорд в кариерата му.

Замисли се как ще похарчи тези двеста. Можеше: а) да плати наема на кантората за следващия месец, б) да покани Сузи на среща, макар че това щеше да му струва най-малко петстотин долара, или в) да обнови скапаното хъфи с амортисьори и по-меко седло. Последната идея му звучеше особено примамлива. Но Анди просто си фантазираше. Много добре знаеше, че ще похарчи тези двеста долара за: г) подарък за майка си по случай рождения ѝ ден.

Анди Прескот винаги си беше падал по рижите.

В момента оглеждаше една такава. Тя имаше дълги крака и чувствена усмивка. Устните ѝ бяха червени, а полата къса. Рижата ѝ коса беше всъщност перука, но въпреки това тя беше невероятно секси за един манекен на витрина.

— Имаш нужда от дама за абитуриентския бал ли, Анди?

Анди не беше забелязал Реджи. Намираха се пред ателието за карнавални костюми. Реджи се изкикоти и влезе вътре. Беше странна птица — с бяло лице, коса на масури и черна очна линия.

Анди се беше върнал в СаКо с хъфито, за да прибере Макс от „Хуеро“, но Оскар го бе завел при Рамон, така че завари наоколо Флойд Ти, който влачеше количка от контейнер на контейнер, търсейки нещичко ценно в хорския боклук.

След като се успокои, че Макс е на сигурно място, Анди тръгна да избира подарък за рождения ден на майка си.

Първо опита в „Тесоро“, след това в „Мая Стар“ и докато буташе велосипеда покрай ателието за карнавални костюми, се заяпа в манекена. Хвърли един последен поглед към него и продължи по тротоара към „Ярд Дог“. И ето че на витрината зърна съвършения подарък за Джийн Прескот: един бял бухал, издялан от дърво. Беше произведение на изкуството, което можеше да украсява чудесната ѝ градина. Щеше да ѝ хареса. Взря се в табелката с цената: \$1000.

Въздъхна и поклати глава. Не можеше да си позволи дори един приличен подарък за рождения ден на майка си. Натали беше права: липсваше му амбиция.

Той продължи надолу по улицата към антикварния базар. Обиколи сергиите за някаква оригинална вещ, която можеше да си позволи, но не откри нищо интересно, с изключение на една дамска чанта от кожа на броненосец, която струваше сто и двавет долара — истински броненосец, превърнат в дамска чанта. Беше оригинална, но

малко страховита. Джийн Прескот може и да беше особнячка, но не чак дотам.

Умори се да обикаля магазините и отиде в салона за татуировки да прибере Макс и да провери електронната си поща. Не можеше да си позволи компютър и интернет, така че Рамон му разрешаваше да ползва неговия компютър.

Салонът вонеше на антисептик. Хепатит С представляваше постоянна заплаха в бранша на татуировките, но за щастие на клиентите си Рамон Кабрера поддържаше идеална хигиена; дезинфекцираше цялото помещение по десетина пъти на ден. Тук беше чисто като в болница и изглеждаше по същия начин: бутилки със спирт и зелен антибактериален сапун, стерилни ръкавици и марля, автоклав, кошче за игли, ампули с цветно мастило.

Анди заобиколи плота до входа и откри Макс задрямал под него, така че се насочи към компютъра на Рамон в дъното, но в следващия миг се закова на място. Върху кушетката се бе излегнала блондинка по черна тениска и прашки; късите ѝ панталонки бяха метнати на един стол. Голото ѝ дупе беше гладко, заоблено и лъщящо под ярките флуоресцентни лампи. Без съмнение това беше някаква студентка от ТУ, която си правеше татуировка, за да демонстрира независимостта си от своите родители поне до момента, в който щяха да ѝ потрѣбват пари.

— Актовете са на плота — промърмори Рамон, без да вдига поглед от дупето на момичето. Беше наведен напред и се взираше през кръглите си очилца само на няколко сантиметра от гладката ѝ кожа. Господи. Първо Бритни в съда, после Сузи в „Хоул Фудс“, а сега и това голо дупе при Рамон. Напрежението на всекидневния живот в Остин беше почти непоносимо.

Анди грабна двата акта — към всеки беше закрепена по една стодоларова банкнота — после пристъпи напред да разгледа дупето по-отблизо, като внимаваше да не наруши стерилното поле на Рамон. Рамон носеше бял потник и бели латексови ръкавици; татуираше жълта тексаска роза върху левия ѝ хълбок.

— Не е възпитано да се зяпа, човече — каза Рамон с усмивка.

Рамон Кабрера беше само шест години по-възрастен от Анди, но суровият живот и татуировките върху тялото му го състаряваха много. Рамон бе изобразил върху себе си онова, което проповядваше: целият

му торс представляваше подвижно пано, възхваляващо Остин и Мексико, латино културата и католическата религия, ацтекския бог на слънцето и тексаската богиня Серена. Беше и красиво, и странно.

Рамон Кабрера беше художник с игла за татуировки.

Инструментът беше като зъболекарска бормашина, от която Анди настръхна. С лявата си ръка Рамон опъваше кожата на хълбока на момичето, а с дясната си местеше иглата от точка на точка върху очертания контур на жълтата роза в ритма на латино музиката, която звучеше в помещението. Татуиращата машинка забиваше иглата в кожата ѝ — всъщност прониквайки през епидермиса в дермиса — като пробождаше хълбока ѝ стотици пъти в минута и пускаше капчица неразтворимо мастило при всяко бодване.

Болката беше отвратителна.

Момичето обаче беше пъхнало слушалките на айпода в ушите си и лежеше със затворени очи, без да обръща внимание на болката и света около себе си, най-малко пък на Анди, възхищаващ се на дупето ѝ. След един продължителен блажен момент той откъсна очи от нея и седна пред компютъра на Рамон. Влезе в пощата си и провери съобщенията. Поклати глава.

— Получавам само спамове с обещания за уголемяване на пениса.

— Не си хаби парите — посъветва го Рамон. — Няма никакъв ефект.

Анди отвори уебсайта на „Кроникъл“ и кликна върху „Обяви“, после върху „Лични“ и върху „Любовна алея“. Провери за отговори на обявата си. Нямаше никакви. После прегледа новите обяви от „Жени, търсещи мъже“. Всички бяха на дами над четирийсет, надяващи се да намерят своя очарователен принц (тъй като с първите двама не се бе получило) и да живеят щастливо с него до дълбока старост. Зачуди се дали този номер имаше някакъв успех. Майка му твърдеше, че се е влюбила в баща му, когато завършила Тексаския университет и го видяла на сцената на „Броукън Спуок“. Било любов от пръв поглед. Оженили се три месеца по-късно и вече трийсет и пет години бракът им беше непоклатим. Такъв вид взаимоотношения не се намираха по обяви за запознанства. Но въпреки това Анди продължаваше да търси.

— Човече, няма да си намериш жена чрез тези обяви — каза Рамон. — По-добре използвай старомодния начин: в някой бар.

— Като че ли тази рецепта ти е донесла успех.

Рамон се беше запознал с жена си в един бар преди две години. Беше го напуснала година по-късно заради друг мъж, с който се беше запознала в друг бар. Което напомни на Анди, че е обещал на Трес телефонния номер на частния детектив.

— Рамон, кой беше онзи частен детектив, когото нае да следи жена ти?

— Бившата ми жена.

— Била ти е жена, когато си наел частния детектив.

— Беше една кучка, боклук, за две песо се...

Анди никога не бе разбрал със сигурност кое тормозеше повече Рамон — дали че му е изневерявала с друг мъж, или че му е изневерявала с друг художник на татуировки. Тя беше позволила на любовника си художник да довърши паното, което Рамон беше започнал да рисува върху тялото ѝ. Запалеше ли се веднъж на тема бившата съпруга, Рамон не можеше да спре, точно както майката на Анди се вбесяваше от футбола.

— Името на частния детектив!

— Лоренсо Ескобар, на няколко преки по-надолу по Конгрес авеню.

Анди затвори сайта, хвърли един последен поглед към дупето на студентката и се запъти към вратата.

— Ставай, Макс.

Но изведнъж спря като вкаменен при думите на Рамон:

— О, да, някакъв баровец те търсеше. С лимузина.

Анди се обърна.

— С лимузина ли? Тук? Търсил е мен?

— Нали това ти казвам?

— Кой беше?

— Бял мъж, облечен в костюм. Разгледа образците ми — това бяха стандартните му модели за татуировка, изложени в една витрина подобно на гравюри, — после ме попита дали знам къде се намираш. Казах му: „На секретарка ли ви приличам?“.

— Тия актове негови ли са?

— Не остави актове.

— Кой беше той?

Рамон избърса кръвта от хълбока на момичето, после посочи с върха на иглата към един вестник върху плота.

— Ето го.

Анди вдигна вестника. На предната страница имаше снимка на трима бели мъже на средна възраст в костюми и на една по-млада бяла жена: кмета на Остин, губернатора на Тексас, един милиардер и красивата му съпруга, всичките добре познати в Остин.

— Кметът е бил тук?

Рамон се изсмя.

— Какво, по дяволите, ще иска кметът от теб?

— Губернаторът?

Последва още по-силен смях.

— Какво пушиш, ако не е тайна?

Оставаше само последната възможност, най-невероятната от всички.

— Ръсел Рийвс е бил тук?

Рамон кимна, без да вдига глава от дупето на момичето.

— Кога?

— Преди два часа.

— Какво искаше?

— Да се види с теб.

— Защо?

— Не каза. Не го и питах. Не е моя работа.

— Откога?

Рамон му хвърли поглед над очилата си, придружен от лека усмивка.

— Имаш ли нещо против да взема вестника?

Рамон поклати глава.

— Чао, мой човек.

Анди и Макс изкатериха стъпалата до кантората. Макс се завъртя три пъти и се сгуши върху постелята си в ъгъла. Анди седна и прочете статията във вестника. Ръсел Рийвс току-що беше дарил сто милиона долара на една академична фондация, така че студентите с ниски доходи да могат да посещават колеж. Губернаторът и кметът го възхваляваха като филантроп с визия, а преди тях бяха цитирани редица политици, отдаващи почит на Ръсел Рийвс.

Ръсел Рийвс се беше превърнал в една от легендите на Остин, подобно на Майкъл Дел. Само на двайсет и две години той бе направил някакво компютърно изобретение, което бе предизвикало революция в интернет; беше го продал за милиарди долари в акции по време на високотехнологичния бум на Уолстрийт. После бе инвестирал в други компютърни компании и бе натрупал още милиарди, когато индексът NASDAQ скочи до 5000 пункта. Той обаче бе предусетил спукването на технологичния балон, така че бе успял да продаде всичко точно преди краха на фондовата борса през 2000 г. В края на деветдесетте години на XX век притежаваше над двайсет милиарда долара в брой. Всичко, до което се бе докоснал, се бе превърнало в злато.

След това бе раздал златото.

Спонсорираше либерални политици и бедни хора, проекти за опазване на околната среда и изследвания в областта на алтернативните източници на енергия, изкуствата и борбата срещу СПИН; даваше пари за строеж на старчески домове и здравни клиники в Източен Остин и за закупуването на компютри за общинските училища и земя за паркинги; даваше пари за борбата с глобалното затопляне и за победата на Демократическата партия. Ръсел Рийвс беше самоотвержен благодетел със златно сърце и златни възможности. До този момент Фондацията на Ръсел и Катрин Рийвс беше дарила над два милиарда долара, за да превърне Остин в едно по-добро място за живот.

Рийвс беше четирийсетгодишен и женен за бивша мис Тексаски университет. Като го гледаше човек на снимката редом до красивата му жена, като чуваше как губернаторът го нарича „тексаски герой“, а кметът го обявяваше за любимия син на Остин и като знаеше, че според последната класация на „Форбс“ богатството му възлиза на петнайсет милиарда долара, би си помислил, че Ръсел Рийвс е най-щастливият мъж на земята... докато не научеше за сина му.

Неговият седемгодишен син умираше.

Закари Рийвс беше развил една изключително рядка форма на рак. Всички известни видове лечения, химиотерапия, лъчетерапия, присаждане на костен мозък бяха неуспешни. Така че баща му беше основал изследователския институт „Рийвс“ на територията на студентското градче, една супермодерна лаборатория, която имаше за

цел да открие лечение за тази болест. Ръсел Рийвс беше издирил авторитетни учени от целия свят и ги бе довел в Остин. Беше харчил пари, без изобщо да се скъпи. Но пет години по-късно, въпреки петте милиарда изразходвани средства, все още нямаше лечение. Лекарите даваха на момчето още една година живот.

Така че, макар Ръсел Рийвс да беше обичан и възхваляван, никой не му завиждаше. Всички в Остин му съчувстваха за голямата трагедия. Именно този нещастен човек в момента беше застанал на прага на кантората му.

— Мога ли да вляза?

Анди изтърва вестника и се изправи. Макс усети, че става нещо необичайно, така че и той се изправи.

— Мистър Рийвс. Да, сър. Моля, заповядайте.

Рийвс хвърли поглед към Макс.

— Хапе ли?

— Само кексчетата от „Джо“. Казва се Макс. — Анди протегна ръка. — Анди Прескот.

До този момент Анди не се беше ръкувал с милиардер. Дори не и с милионер, ако не броеше Трес.

— Анди, аз съм Ръсел Рийвс.

Поради стойността на богатството му Рийвс изглеждаше някак внушителен, макар че в действителност не беше по-едър от Анди. Костюмът му беше скъп и като излят по него. Навремето беше носил очила с голям диоптър, но Анди беше чел, че се е подложил на лазерна операция. Черната му коса, навремето невероятно гъста и къдрава, сега беше оредяла и посивяла на слепоочията. Никое от момичетата в „Хоул Фудс“ нямаше да го нарече красив, но те всички биха му налетели като оси на мед. Особено Сузи. Петнайсет милиарда долара можеха да превърнат всеки мъж в красавец.

Ръсел Рийвс се намръщи.

— Да не са те нападнали и ограбили?

— Не. Вчера излетях в една пропаст с планински велосипед.

Рийвс кимна и огледа миниатюрната стая.

— Използваш всеки сантиметър от пространството. Това ми харесва.

— Харесва ви?

Рийвс се усмихна.

— Когато започнах моя бизнес, живеях на работното си място, една стара сграда в квартала със складовете. Не можех да си позволя апартамент, така че се къпех в спортния комплекс. — Той посочи към отворения прозорец. — Нямаше климатик както и при теб.

От съседната стая долетя мелодия на цигулка. Ученикът беше напреднал. Рийвс наклони глава и се заслуша.

— Чудесно.

— Безплатни екстри.

— Имаш ли нещо против да седна, Анди?

— О, разбира се, че не, мистър Рийвс.

Седнаха един срещу друг на масичката за карти. Ръсел Рийвс изучава Анди продължително и смуцаващо; последния път, когато Анди изпита такова чувство, беше при срещата с декана на Юридическия факултет, за да разбере дали е приет.

— Анди, имам нужда от адвокат.

— Вие имате на разположение стотици адвокати.

— Това е по-особен случай.

— Да не са ви спрели за превишена скорост близо до училище?

Ръсел се усмихна.

— Въпросът е малко по-особен от глоба за превишена скорост, Анди. Искам да се заема със СаКо.

— Че какво му има?

— Искам да вложа един милиард долара в благоустройството му.

— Аз не представлявам строителни предприемачи.

— А, човек на принципите.

— О, не. Просто никога не са ме молили за такова нещо.

— О, ясно. Всъщност искам да купя онези разяждащи квартала язви — стари и изоставени бакалии, стриптийз клубове, порутени къщи — и да построя качествени жилища за хора с ниски доходи, така че обикновеният човек да може да си позволи дом в СаКо. Сгради с басейни и игрални площадки за децата.

— От години се опитваме да принудим общината да построи жилища за хората с ниски доходи.

— Общинските чиновници са бюрократи, Анди. Аз разполагам с парите и властта да преодолее бюрокрацията и да доведе нещата докрай. Същите хора твърдяха, че това не може да се направи в Източен Остин, но ние успяхме. Сега искам да го направим и тук.

Остин трябва да бъде за всички хора, без значение колко са богати, и искам ти да ми помогнеш да го постигнем. Анди, искам да бъдеш моят адвокат в СаКо.

— Но защо аз?

— Както вече ти казах, разполагам с парите и властта да прокарам проекта в общината. Това обаче, което не притежавам, е доверието на хората тук. Те ще решат, че се опитвам да заграбя СаКо. Да го променя. Да го превърна в подобие на Северен Остин.

— Хората тук нямат никакво доверие на никого от северната страна на реката.

— Ето защо се нуждая от адвокат, на когото хората на юг от реката се доверяват.

— Аз се занимавам с дела за пътни нарушения.

— И си адвокат, нали?

Анди хвърли поглед към дипломата си, която висеше на стената редом до плаката на мотоциклета „Айрън Хорс“.

— Ами да.

— И познаваш всички тук, и всички те познават, нали?

Анди вдигна рамене.

— И предполагам, че хората ти имат доверие.

Анди отново вдигна рамене.

— И кантората ти се намира над салон за татуировки. Обзалагам се, че и ти имаш татуировка.

Анди кимна. Ръсел Рийвс разпери ръце в знак на задоволство.

— Ти си най-подходящият човек!

— Така ли?

— Анди, ако изпратя моите адвокати в СаКо с костюмите им от „Армани“ и самонадеяното им поведение, местните хора ще ни направят бойкот още преди да сме започнали. Ще бъде пълна катастрофа. — Имаше право.

— Мистър Рийвс, как научихте за мен?

— От секретарката ми Дорис Съливан. Успял си да отмениш пътната й глоба.

— Звъних й тази сутрин.

— Неволно дочух разговора ви. Тъкмо си мислех как да реша този проблем, така че, когато тя те спомена, направих проучване за теб и останах доволен от резултатите.

— Сериозно?

— Виж, Анди, не си се дипломирал с отличие, известно е и на двама ни. И аз не бих те наел да листваш компанията ми на борсата, но за тази работа си много подходящ. Каква ти е таксата?

— Ами...

До този момент Анди никога не бе имал клиент, който да го наема почасово за работа.

— ... какво ще кажете за чети...

— Четиристотин? Моите адвокати вземат двойно повече. — Рийвс махна с ръка. — Но ти пък, за разлика от тях, нямаш техните разноски. Добре, спираме се на четиристотин долара на час.

Четиристотин долара на час! Анди се канеше да каже четирийсет. Пулсът му се ускори, докато разумът му препускаше трескаво, пресмятайки финансовите резултати при хонорар от четиристотин долара на час: един работен час щеше да покрие наема на кантората му за два месеца, два работни часа щяха да покрият наема на апартамента му и режийните му, а още един — разноските му за цял месец. А пък двайсет работни часа... Господи, с тях щеше да си купи стъмпджъмпър.

— И така, Анди, искаш ли да бъдеш мой адвокат, или не?

В този момент Анди си представяше как щурмува Хълма на живота, яхнал страхотен велосипед, как препуска по планинските пътеки, взема с лекота завоите, стремглаво лети по склона...

— Анди?

Анди примига и се върна към действителността. Взря се в милиардера, седнал срещу него — той представляваше отговорът на всичките му мечти.

— Да, сър... мистър Рийвс. С удоволствие ще бъда ваш адвокат.

— Чудесно. Първата покупка е районът със старите бакалии от тази страна на Олторф.

— Искат пет милиона за него. Спрели сме строежа на две офис сгради.

— Ще се съгласят на четири, а ние възнамеряваме да построим там двеста жилища за бедните. Покупката зависи от одобрението на благоустройствения проект от местните жители. Това е твоята задача. Събираш ги и ги уговаряш да се съгласят на сделката. Моите адвокати ще оформят договорите и ще уредят всички въпроси във връзка със

собствеността. Избрали сме още десетина имота. Ще си затрупан от работа, Анди. Надявам се, че имаш достатъчно време, което да отделиш за нея.

— Ще си коригирам графика в движение.

— Добре.

Ръсел Рийвс се изправи и му подаде визитната си картичка.

— Ето номерата ми. Обаждай ми се на мобилния по всяко време.

Визитката на Рийвс беше много луксозна, с релефен печат. Визитката на Анди беше съвсем скромна, отпечатана на принтера на Рамон. Подаде една на Рийвс.

— Това е моят мобилен номер.

Сякаш имаше друг телефон.

— Добре дошъл на борда, Анди.

Те отново си стиснаха ръцете, след което Рийвс бръкна във вътрешния джоб на сако си и извади един плик, който връчи на Анди.

— Това трябва да покрие разходите за първата седмица.

Ръсел Рийвс се запъти към вратата и на прага се обърна към Анди.

— Но да се подстрижеш, става ли?

— Да, сър... мистър Рийвс.

Рийвс изчезна надолу по стълбите. Анди отиде до прозореца и го видя да се отправя към една лимузина, заела две места за паркиране. Един полицаи беше застанал до висок плешив шофьор с черен костюм и очила и му съставяше акт. При появата на Рийвс полицаият вдигна поглед и поведението му внезапно се промени: личеше си, че се извинява. Мигом прибра кочана с актовете, усмихна се и стисна ръката на Рийвс. После побърза да се отдалечи. Високият шофьор отвори задната врата и я придържа, докато Рийвс се качи, после седна зад кормилото.

Анди отвори плика и извади чек на името на Андрю Пол Прескот. За 10 000 долара.

Десет хиляди! Усети радостна възбуда и... неприятен мирис, който можеше да означава само едно нещо. Той се извърна към Макс, който го гледаше невинно.

— Ял си бурито с боб в „Хуеро“, нали така?

Едва изчака лимузината да се скрие от погледа му, и препусна по стълбите. Остави Макс в салона (където направи кратък оглед на произведението на Рамон върху дупето на студентката), след което се метна на хъфито. Направо летеше по паважа към банката. Депозира чека с разтуптяно сърце и когато касиерът каза „Редовен е“, на Анди му се прииска да се хвърли на врата му и да го разцелува. Вместо това каза небрежно: „Благодаря“, сякаш му се случваше минимум по веднъж на ден. После се отправи към магазина за спортни принадлежности.

Щеше му се да има фотоапарат, за да снима изражението на Уейн, когато му каза какво ще купи. Разбира се, Уейн позвъни в банката, за да се увери, че чекът има покритие, преди да го приеме. „Нищо лично“, каза той. Два часа по-късно Анди Прескот караше един планински велосипед „Стъмпджъмпър“ покрай езерото Лейди Бърд. Макс подтичваше редом с него.

Правилата за движение по велоалеите изискваха да се кара с под петнайсет километра в час, а и тази алея беше претъпкана с колоездачи, излезли да се поразходят след работно време, така че Анди въртеше педалите кротко, но за сметка на това се наслаждаваше на завистливите погледи на младежите наоколо. Имаха право да му завиждат; рамка от хромирана стомана, амортизатори на двете колела, хидравлични дискови спирачки, превключвател на скоростите, алуминиеви главини и гуми. Всичко беше върхът. Чувстваше се така, сякаш возеше Сузи, седнала на рамката по шорти и бюстие от спандекс.

Петнайсеткилометровата велоалея, покрита с чакъл, следваше контура на бреговата линия. Всеки работен ден след пет и по цяла събота и неделя по нея гъмжеше от бегачи и колоездачи; някои бяха вгълбени в себе си, други общителни, но почти всички бяха в страхотна форма, с която се гордееха. Тичането и колоезденето около езерото се бяха превърнали в неразделна част от социалната сцена на Остин, а велоалеята бе поредното място, където бе модно да те видят и ти да видиш другите. Да спортуваш и да си атлетичен. Да обожаваш природата. Да носиш дрехи от спандекс.

Анди се чувстваше превъзходно.

Като истински мъж. Като истински адвокат. С богат клиент. Не че не беше озадачен от странната ситуация: каква беше вероятността милиардерът Ръсел Рийвс да се появи изневиделица в кантората на Анди Прескот, адвокат по оспорване на пътни глоби, за изпълнението на сделка с недвижими имоти за милиони долари? Практически нулева. И това го безпокоеше. Както баща му обичаше да казва: „Ако нещо изглежда прекалено хубаво, за да бъде вярно, то вероятно не е“.

От друга страна обаче (Анди с изненада установи колко отчаяно се вкопчва в тази „друга страна“), Рийвс беше напълно прав относно жителите на СаКо: те щяха да се противопоставят на всяка негова стъпка. Бяха активисти и щяха да се задействат, да вдигнат невъобразим шум в общината и да блокират всяко едно негово действие. Не вярваха на никого от северната страна на реката, така че на Рийвс му трябваше адвокат от южната страна на реката, на когото хората да имат доверие. Някой като Анди Прескот.

Той беше идеалният избор.

Някакъв шум привлече вниманието му. Анди караше по онази част на алеята, която бе успоредна на Сезар Чавес стрийт. Точно от другата страна на улицата група протестиращи беше застанала пред строителната площадка на проекта „Сийхолм“ — най-голямата сграда в Централен Остин, строяща се от даласки предприемач — и скандираха: „Общината ни предаде! Гласувайте, за да ги изгоним“. Държаха плакати, на които пишеше: **ТЕ ИСКАТ ДА НАПРАВЯТ ОСТИН ДВОЙНИК НА ДАЛАС и СТРОИТЕЛНИЯТ ПРЕДПРИЕМАЧ Е ДЕМОН. А също и нещо, което си беше вярно: СТРОИТЕЛНИТЕ ПРЕДПРИЕМАЧИ СА БОКЛУЦИ.** Според остинчани на земята нямаше по-отвратителни същества от строителните предприемачи. За местните жители дребният диктатор, който сега управляваше Северна Корея, изглеждаше по-малко чудовищен от тях. А ето че Анди Прескот работеше като адвокат за такъв човек.

Така ли беше наистина?

Анди извърна поглед от протестиращите и се замисли за намеренията на новия си клиент. Ръсел Рийвс не искаше да застроява СаКо. Той искаше да го обнови. Анди не представляваше интересите на някой безогледен предприемач, а на един обновител. Той не беше адвокат на дявола, а на богат благодетел. Милиардер, който искаше да превърне порутените сгради в модерни къщи за хора с ниски доходи.

Кой друг се бе заел с такова нещо днес? Не и общината. Не и който и да е строител, гонещ бърза печалба. Само един благодетел беше способен на такова нещо. Само Ръсел Рийвс. Местните жители напускаха СаКо заради високите наеми, високите цени на имотите и високите данъци. Те се нуждаеха от това, което предлагаше Рийвс. Ако ги убедеше да се съгласят с плановете му, Анди щеше да им окаже безценна помощ. А и на себе си щеше да помогне.

Четиристотин долара на час!

Анди се беше въодушевил, че е изкарал четиристотин долара за един ден. Но сега можеше да ги изкара за един час! Ако работеше така четирийсет часа месечно, това правеше шестнайсет хиляди долара. Той не можеше да изкара такива пари от дела по оспорване на пътни глоби за цяла година. Трябваше ли просто ей тъй да зареже подобна възможност? Трябваше ли да върне този страхотен велосипед на Уейн и пак да кара някой стар шуин? Трябваше ли да остави дървения бухал в магазина и да се появи на шейсет и втория рожден ден на майка си без приличен подарък? Това ли желаеха местните жители на СаКо?

Едва ли.

Баща му казваше и следното: „Кацне ли птичка на рамото ти, не я прогонвай“.

На две хиляди и петстотин километра североизточно от Остин Алвин Адамс седеше в един бар в Куинс, отпиваше от бирата си и ядеше хамбургер и пържени картофи. За днес беше приключил досадната си работа. Сега имаше нужда от две-три бири, за да облекчи главоболието си. С други думи, беше изминал още един ден от безкрайно скучния живот на Алвин Адамс: осем часа взирание в текста на статиите от медицинските журналы, които компанията му издаваше, коригиране на грешки и телефониране на авторите за потвърждение на бележките под линия и правилното изписване на екзотичните болести, които изучаваха. По дяволите, след всички тези изследвания, които беше прочел за последното десетилетие, беше по-квалифициран от магистър, ако не и от доктор на науките.

Ненавиждаше работата си. Но поне му покриваше сметките. Или най-малкото му позволяваше да не закъснява с плащането им, като тегли от десетте си кредитни карти, които наближаваха лимита си.

Поне успяваше да внася месечния минимум по тях. Трийсет процента лихва, мръсните им копелета. Навремето имаше закони срещу лихварството, но компаниите в бизнеса с кредитни карти си купиха федерален закон, който анулираше всички щатски закони срещу лихварството. Каква сделка само. Тъкмо отхапа за пореден път от хамбургера, когато един мъж на средна възраст с костюм и куфарче се настани срещу него в сепарето му. Имаше вид на адвокат. Алвин преглътна и попита:

— С какво мога да ви помогна?

— Можем да си помогнем взаимно, Алвин.

— И как точно?

Мъжът отвори куфарчето си и извади един плик. Плъзна го по масата. Алвин остави хамбургера и вдигна плика. Беше дебел. Отвори го. Вътре имаше стодоларови банкноти. Много стодоларови банкноти. Той затвори плика и го сложи на масата.

— Това са много пари.

— Петдесет хиляди долара.

— Кой сте вие?

— Да речем, Смит.

Алвин се подсмихна.

— Е, мистър Смит, какво желаете?

— Едно име.

— Какво име?

Мистър Смит отново бръкна в куфарчето си, като този път извади някакви листове. Постави ги на масата, така че Алвин да може да прочете заглавието: „Пациентката Х: Спасителката?“. Алвин разпозна текста — представляваше статия, публикувана в един от журналите, които компанията му издаваше. Кога беше това: преди две или три години? Спомняше си я, защото авторът се беше подписал като „Анонимен“ и защото тя беше...

— Пълна фантасмагория.

— Какво?

Алвин посочи с един пържен картоф към страниците.

— Това е фантасмагория.

— Какво, вие да не сте учен?

— Горещ-долу. Изчел съм стотици такива статии. Тази беше голям боклук. Никой в научните среди не вярва на подобни глупости. Всичко

това е един огромен сапунен мехур.

— Знаете ли кой е той?

— Пациентката Х ли?

— Авторът.

— Защо ви интересува?

— Трябва ни източникът, Алвин, а на вас не ви е нужно да знаете защо. Стига ви да знаете, че това име струва петдесет хиляди долара. Без данъци.

Алвин беше разбрал кой се крие зад този „Анонимен“, защото си беше разменял електронни писма с него относно корекциите на тази статия, както и на две други по-късно.

— Знаете, че това е конфиденциална информация.

— Адвокат ли сте, Алвин?

— Не.

— Тогава какво има да губите?

— Работата си.

— Че как ще научат?

Алвин се замисли върху този аргумент. Наистина, как щяха да научат?

— Никой няма да разбере. Ако обаче не желаете...

Мъжът протегна ръка над масата и похлупи плика, сякаш възнамеряваше да си го прибере.

— Тони Фалко.

Алвин си спомняше името, защото не беше имал друг анонимен автор.

— А кой е този Тони Фалко?

— Лекар е.

— Къде?

— Тук, в Ню Йорк. Поне по онова време беше тук.

Мистър Смит се изправи и излезе от бара. Алвин отново погледна парите в плика, после го пъхна във вътрешния джоб на самото си. Поръча си още една бира, макар главоболието му да бе минало.

След два часа и четири бири Алвин излезе от бара, залитайки. Вече беше тъмно. Малко по-надолу по тротоара забеляза един висок мъж, облегнат на капака на черна лимузина, паркирана до бордюра.

Когато Алвин го приближи, мъжът се изправи, пристъпи към него и обви силната си ръка около раменете му.

— Какво каза на адвоката, Алвин?

— Какъв адвокат?

— Адвокатът, който ти даде парите.

— Какви пари?

Мъжът потупа с пръст по сакото на Алвин, на мястото, където се намираше вътрешният джоб.

— Тези пари. Виж, Алвин, парите не ми трябват. Трябва ми информацията.

— Нямам никаква информация.

Мъжът разтвори якето си, за да му покаже пистолета.

— Хайде, Алвин, това не е нещо, заради което си струва да умреш.

Той беше прав.

— Тони Фалко.

— И?

— Лекар е тук, в Ню Йорк.

— Благодаря ти, Алвин.

Мъжът свали ръка от раменете на Алвин, който изпусна въздишка на облекчение точно преди да бъде изблъскан в една уличка недалеч от бара. Алвин се извърна назад към мъжа в мига, когато той опря дебелото дуло в главата му. Алвин Адамс разбра, че никога повече няма да страда от главоболие.

— Господи, Хармън, защо ти трябваше да убиваш Адамс? — възкликна гласът по телефона.

— За да му затворя устата.

— На кого щеше да каже? Те просто го подкупиха, за бога. А и той ти съобщи името. — Дълбока въздишка. — От този момент нататък оставяш на адвоката да ти върши работата. Край на своеволните убийства, Хармън, ясно ли е? Не забравяй: има само един човек, когото искаме да видим мъртъв.

Анди Прескот се извърна към спътника си отзад и подвикна:
— Макс, какво ще кажеш да се изкъпем в реката след обяда?
Кучето излая възторжено.

Беше събота сутрин и Анди въртеше педалите на новия си велосипед на юг по Ранч Рауд 12. Беше пъхнал в раницата си дървения бухал, който стърчеше над главата му. Макс пътуваше зад него в една кошница, която Анди беше закрепил зад седлото си. И двамата носеха каски.

Анди обожаваше колоезденето по шосетата извън Остин. Въздухът беше по-чист, отстрани се издигаха хълмове, шансовете да бъде блъснат от препускащ мотоциклетист бяха значително по-малки... с изключение на...

Макс излая.

Беше чул шума преди Анди, който в следващия момент също го долови: рев на мощен двигател. Извърна се назад. Един джип се подаде от последния завой и се устреми към тях с бясна скорост. Това не беше обикновен джип. Беше едно черно чудовище с широки гуми, огромна решетка отпред и високо окачване. Приличаше на танк, връхлитащ по тесния път.

Анди свърна към банката и се сгърчи от въздушната вълна, която ги разлюля при профучаването на джипа. Шофьорът натискаше клаксона като развеселено дете, което си играе с новата играчка. Анди положи огромни усилия да се задържи на седлото. Прииска му се да покаже среден пръст на този глупак, но неотдавна бяха приели закон, който позволяваше на тексасците да носят огнестрелни оръжия в автомобилите си, за да се защитават срещу крадци. Без съмнение този младеж беше въоръжен и безразсъден. Така че Анди само сви рамене и продължи към Уимбърли.

Китното селце Уимбърли с население от 3946 души се намираше там, където водите на Сайпръс Крийк пресичаха Ранч Роуд, на 60 километра югозападно от Остин, достатъчно далеч от магистралите, за да обезкуражава онези, които всеки ден ходеха на работа в града, но достатъчно близо, за да привлича хората на изкуството от Остин. Уимбърли открай време беше една идилична колония, обитавана от художници, скулптори, певци, писатели, занаятчии и... пушачи на марихуана.

Джийн Прескот беше наследила 50 акра земя точно на края на Уимбърли, преди селото да бъде открито от онези граждани, на които им беше писнало от Остин; те вече се бяха заселили из околността, повишавайки цените на земята. Майка му можеше да получи за земите си 1 милион долара и дори повече, ако пожелаеше да ги продаде на строителен предприемач. Тя обаче не желаше. В нейния списък на хора, които ненавиждаше, строителните предприемачи се класираха веднага след футболните треньори. Заедно с цените на земята обаче бяха скочили и данъците върху недвижимите имоти. Прадедите ѝ бяха гледали говеда, за да се възползват от земеделските закони, които понижаваха данъците само до няколкостотин долара. Ала майка му не вкусваше червено месо и сега двамата с баща му отглеждаха десетки щрауси.

Анди отвори портата на телената ограда. Няколко от гигантските птици — щраусите стигаха до два метра и половина и тежаха близо 180 килограма — се втурнаха да го поздравят. Той ги прогони с крясък, после влезе в двора и затвори портата след себе си. Тръгна към къщата по покритата с чакъл алея.

Високи дъбове засенчваха старата двуетажна фермерска къща, опасана от веранда, където Анди беше играл като дете. Колекторна система събираше дъждовна вода за поливане, а слънчевите панели събираха слънчевата енергия за производство на електричество; баща му се радваше на летните месеци, когато продаваше излишъка от електричество на електроразпределителната компания. Устойчиви на суша тексаски растения красяха градината, която обграждаше верандата около къщата — дървеният бухал щеше да си е на точното място, а и в органичната градина отзад се отглеждаха зеленчуци. Покрай оградата бяха натрупани купчини естествен тор. Родителите

му бяха започнали да осъществяват екологична политика много преди зеленото движение да стане модно.

Макс залая. Анди застопори велосипеда и пусна кучето на земята. То се затича да преследва птиците, катериците и щраусите; щраусите щяха да го погнат. Тези птици можеха да тичат с 60 километра в час. Така че те постоянно търчаха от единия до другия край на телената ограда, която ги възпираше да не попаднат на пътя, където можеха да бъдат прегазени. Дори и двестакилограмова птица нямаше никакъв шанс срещу тритонен камион.

Анди разкопча раницата и извади бухала. Качи се на верандата и влезе в къщата, побутвайки вратата с мрежа против комари. Родителите му избягваха да пускат климатика дори и през лятото; къщата обаче беше построена така, че улавяше прохладния вятър от реката. Още от прага той усети, че майка му пече торта в кухнята.

— Мамо!

Не последва отговор. Анди обаче знаеше къде да я намери. Прекоси кухнята, където на масата изстиваше току-що приготвена ягодова торта; майка му знаеше, че Макс не може да яде шоколад. Той излезе през покритата с мрежа врата на задната веранда. На клоните на брястовете и дъбовете висяха вятърни камбанки, които изпълняваха симфония под лекия повей. Из двора имаше пъстри градински украшения — метални птици, койоти и ветропоказатели. След трийсет крачки той вече беше до хамбара. Отвън наистина приличаше на хамбар, но когато човек прекрачеше прага, го заливаше класическа музика, ехтяща от стереоуредбата.

Тук се помещаваше ателието на майка му, където тя можеше да се отдава на изкуството си. За нея това занимание беше същото, както за него препускането по планинските пътеки; нищо не я ограничаваше и тя се чувстваше в свои води. Джийн Прескот беше скулптор, а хамбарът беше нейното ателие.

Анди я зърна в дъното, където от прозорците струеше естествена светлина. Задните врати бяха отворени и прохладният вятър откъм реката нахлуваше с шумолене. Майка му бе погълната от работата си. Облечена в джинси и тениска, тя бе наведена над скулптурата като лъвица в африканската савана, дебнеща плячката си. Някои хора се чувстваха на мястото си в ъглов офис на трийсет етажа над земята; други във въглищна мина дълбоко под земята. Мястото на Джийн

Прескот беше в ателието. В момента тя оформяше последните детайли на глинената фигура на един ангел.

— Прекрасен е!

Тя го погледна през рамо и се усмихна.

— Анди.

Но усмивката ѝ внезапно изчезна и лицето ѝ се смръщи.

— Ти си се подстригал.

Да, беше се подстригал. Погледът ѝ стана толкова тъжен, че Анди за малко не се извини, но в този момент тя зърна бухала под мишницата му и очите ѝ засияха.

— Анди, казах ти без подаръци.

— Знам. Но нали е много хубав? За твоята градина. Честит рожден ден, мамо.

— Красив е. Но е разорително скъп за теб.

— Сега вече не.

— Как така?

— Ще ти кажа по-късно. Къде е татко?

— В кабинета си. — Тя избърса ръцете си. — Иди му кажи, че е време за обяд. Приготвила съм бургери от тофу.

Той едва се сдържа да не изохка. Само не пак бургери от тофу.

Постави бухала върху една близка маса, после излезе през задната врата и прекоси зеленчуковата градина; доматиите започваха да зреят. Продължи по склона към Сайпръс Крийк, ленив плитък поток, провиращ се между речни камъни и скали, засенчен от кипариси, чиито стебла бяха потопени във водата като дълги сламки. Анди застана зад баща си, който седеше на люлеещ се стол върху скала, надвесена над водата; това беше „кабинетът“ му през последните трийсет и пет години. Въдицата му стоеше подпряна на едно близко дърво, в случай че в бистрата вода зърнеше някоя достойна за улов риба. Подрънкваше на китарата си и пееше тихо, сякаш изнасяше концерт на няколкото щрауса, които пасяха наблизо.

Пол Прескот беше висок и тънък като стълб на ограда, със сива коса, хваната на опашка, и късо подстригана брада; носеше стари дънки и още по-стари каубойски ботуши. Можеше да мине за Крис Кристофърсън, а и имаше същия дрезгав глас и същия талант за писане на песни. Пол Прескот обаче никога не бе успял да се прочуе. Никога не бе създал хит, с който да пробие. Така че в продължение на

четирийсет и пет години беше изпълнявал песните си в кръчмите на Остин и околността, сам с китарата си. Плюс Хосе Куерво, който го придружаваше навсякъде.

Съботни нощи в бара „Броукън Споук“ или в клуба на Чийтам стрийт, или в кръчмата в Грийн, където слушаше песните на баща си от дъното на салона и накрая заспиваше в скута на майка си — това бяха детските спомени на Анди Прескот. Другите деца бяха израснали с филмчетата на „Уолт Дисни“; Анди Прескот беше израснал в крайпътните заведения, пълни с пияни каубои и безцеремонни жени.

Беше изживял чудесно детство.

Тогава се запозна с Уили и Уейлън, Крис и Кинки, Рей Прайс и Мърл Хагард — всички местни величия във всички тексаски клубове. Пол Прескот беше подгривал концертите на всички тях, но никой никога не беше подгривал негов концерт; той не се бе появявал на първа страница на вестниците. Когато Анди беше на десет години, много се гордееше, че баща му свири на сцена. Когато навърши четиринайсет, разбра, че баща му не е звезда. На осемнайсет вече знаеше, че баща му никога няма да бъде звезда. Анди Прескот винаги се бе виждал като последовател на баща си; не като певец, а като неудачник. Зачуди се дали Ръсел Рийвс нямаше да бъде неговият голям пробив.

Баща му прекъсна пеенето, закашля се тежко и изхрани кръв.

Пол Прескот умираше. Беше на шейсет и пет и беше „надживял черния си дроб“, както обичаше да се изразява. В действителност той го беше унищожил с текила. Диагнозата на лекарите беше „алкохолна цироза“. Съсипаният му черен дроб вече не можеше да усвоява витамините и да произвежда протеини, които да позволят на кръвта му да се съсирва, нито да пречиства организма му от токсините. Той се нуждаеше от нов черен дроб. Без трансплантация със сигурност щеше да умре от бактериален перитонит или чернодробна енцефалопатия и да изпадне в кома или пък цирозата щеше да доведе до разширяване на вените на хранопровода... и той щеше да умре от кръвозагуба.

Баща му беше един от седемнайсет хилядите души в националния списък на хора, чакащи за присаждане на черен дроб от мъртъв донор. Бяха го включили в списъка миналото лято и лекарят бе казал, че ще трябва да изчака поне една година. Само шест хиляди души щяха да получат черен дроб през следващите дванайсет месеца;

баща му обаче нямаше да бъде сред тях. Пациентите с диагноза алкохолна цироза се намираха на края на списъка от чакащи.

Даряваните черни дробове се разпределяха първо на онези пациенти, които бяха диагностицирани като крайно нуждаещи се, което означаваше, че се намират в интензивните отделения и им оставаше по-малко от седмица живот. При тази ситуация обаче нещата често бяха безнадеждни; само половината от тези пациенти преживяваха една година след трансплантацията. Кое изглеждаше глупаво; черните дробове отиваха при онези, при които вероятността да бъдат спасени бе най-малка.

Единствената надежда на баща му (Пол Прескот се бореше с моралната дилема редно ли е да иска нечий друг живот да свърши, за да може неговият да продължи) беше дареният черен дроб да не съответства на кръвната група и телесното тегло на крайно нуждаещите се пациенти в тексаския регион; само след като тези пациенти бъдеха изключени, черният дроб щеше да слезе надолу по списъка, първо при онези, на които им оставаше приблизително три месеца живот, след това при онези, на които им оставаше малко повече време, и най-накрая при пациентите с алкохолна цироза. Шансовете не бяха много добри.

Баща му беше наясно, че умира.

Но той никога не се оплака; казваше, че няма кого друго да обвинява освен себе си. Поне имаше здравна застраховка и бе успял да се озове в списъка на чакащите; пациентите без здравна застраховка нямаха никакъв шанс. Заплащането на трансплантацията представляваше пресяващ фактор: петгодишно дете без здравна застраховка умираше, докато седемдесет и пет годишен мъж със застраховка оцеляваше. Пол Прескот казваше: „Животът не е справедлив. Понякога шансът е на твоя страна и срещу някой друг, понякога работи за друг и е срещу теб. Но винаги е несправедлив към някого“. Бащата на Анди отдавна се бе примирил с факта, че животът е несправедлив, макар че синът му не се примиряваше.

Анди се приближи. Тихият глас на Пол Прескот стана по-ясен:

*Героите на кълтрито, изчезващ вид сме ние,
сега светът е само бизнес и музиката също.*

*Героите на кънтрито вече си отиват,
но песните им ще останат, записани на CD-та.*

— Звучи добре.

Пръстите на баща му замръзнаха върху струните на китарата; той се обърна и се усмихна.

— Анди, момчето ми. Как си? — Пол Прескот присви очи срещу светлината. — С кого си се бил?

— С планината. Обичам битките с нея.

— Хубаво казано. Няма да е зле да си го запиша.

Баща му си водеше бележки в тефтерчето, което носеше със себе си от известно време. Забравянето беше един от симптомите на цирозата.

— Навремето пеех по трийсет песни на нощ. Сега не мога да си спомня целия текст дори на една от тях.

Баща му бе записал в едно студио в Остин собствен компактдиск, който продаваше в местните магазини и на концертите си. Не беше пял пред публика от две години. Искаше да запише още един компактдиск, преди да умре. Завърши бележките си и отново извърна поглед към Анди.

— Намерил си работа ли?

— Не.

— Защо си се подстригал тогава?

— О, да, имам клиент.

— Подстригал си се заради някакъв шофьор, който е карал с превишена скорост?

— Ще ти обясня по-късно.

Анди приклепна до баща си, чиято кожа изглеждаше жълтеникава под слънчевите лъчи, промъкващи се през короната на кипариса.

— Как я караш, татко?

— Още пея... поне на птиците.

Анди усети как в очите му напират сълзи. Баща му прокара пръсти през късата му коса.

— Недей да плачеш за мен. И сега да умра, нямам от какво да се оплаквам. Имах чудесен живот. Правех това, което ми се искаше, писах

и свирех музиката, която обичам. Живях трийсет и пет години с най-прекрасната жена, която познавам, и двайсет и девет години с най-прекрасния син, за който някога съм мечтал. Надявам се и ти да имаш чудесна жена като майка ти и чудесен син като теб.

— Татко, аз съм нищо и никакъв адвокат на пътни нарушители.

— Важното е, че си добър човек, Анди. Имаш добро сърце.

Анди избърса сълзите си.

— И аз не съм богат, нито известен, момчето ми, но не страдам от това. Искях само да пея песните си и нямах нужда да съм звезда, за да бъда щастлив. Щастието не се купува в магазина, Анди. То просто се изживява. И аз го изживях. Правех точно онова, което исках да правя всеки ден от живота си. Обичах и бях обичан. Няма по-хубаво от това.

Анди беше готов да се разплаче и побърза да каже:

— Мама ме изпрати, че било време за обяд. Бургери от тофу.

Баща му изпъшка.

— По дяволите, само не пак тофу. Имам нужда от месо.

— Не и в тази къща.

Пол Прескот се надигна от стола си; личеше си, че му коства усилия. Анди щеше да му помогне, ако не би го ядосал. Баща му никога не бе искал помощ.

— Какво ще кажеш, Анди, само двамата с теб да отскочим до града и да си купим по един голям чийзбургер с пържени картофи?

Баща му преглътна хапка от тофуто.

— Много вкусно, Джийн.

Тя му хвърли поглед, с който искаше да каже: „Кого си мислиш, че заблуждаваш?“.

— Четох за трансплантациите на черен дроб в Индия. Пишеше, че там става по-бързо и по-евтино.

Седяха на задната веранда, ядяха бургери от тофу и сладки пържени картофи и пиеха чай с лед. Анди никога не пиеше бира в присъствието на баща си.

— Тия дни май всички се канят да ходят в Индия: за работа в кол центрове, за износване на бебета, за черен дроб...

Майка му се навъси.

— Износване на бебета ли?

— Натали иска да си наеме индийка, която да износи бебето ѝ. Така е далеч по-евтино.

— Това е то глобалната икономика — каза баща му. — Американците пазаруват по света евтин труд. Купуват си дори женски утробы.

— Наистина ли мислиш за черен дроб от Индия?

— Ами! Онези хора там нямат нужда от нас, които се възползваме от бедността им да купуваме органите им на безценица, както купуваме автомобилни части от Китай.

Семейство Прескот бяха безнадеждни либерали и симпатични неудачници. Те бяха гласували за Макгавърн, Хъмфри, Мондейл, Гор, Кери и Кинки. Тези, за които даваха гласовете си, неминуемо губеха.

Баща му погълна цяла шепа витамини с чая, след което бавно се надигна от креслото си.

— По дяволите, пак трябва да ходя в тоалетната.

Той влезе в къщата. Анди погледна въпросително майка си.

— Диуретиците — обясни тя. — Те карат тялото му да отделя повече урина, за да се отстрани събраната течност в корема му.

— Кожата и очите му са много по-жълти от последния път, когато го видях.

Тя кимна.

— Жълтеницата. Докторът каза, че накрая щял да е жълт като лимон.

— Подписах пълномощното за даряване на органи на гърба на шофьорската ми книжка.

— Лицето ти изглежда по-добре.

Баща му се върна и каза:

— Този месец изкарах сто долара — продадох електричество на ония копелета. — Той седна и посочи с вилица към дървения бухал, оставен до задната врата. — Какво е това нещо, по дяволите, Анди?

— Произведение на изкуството, Пол. Да краси градината — каза майка му.

— В Остин ли го купи?

— Да.

— Сигурно е доста скъпо... както и оня велосипед отвън.

— Имам нов клиент тази седмица.

Той изчака и двамата да се втренчат в него. Почувства се като хлапе, което се кани всеки момент да изненада родителите си с отлична оценка по някакъв предмет.

— Нае ме Ръсел Рийвс.

Родителите му го изгледаха така, сякаш им беше казал, че Дик Чейни ще дойде у тях на вечеря.

— Ти заради него ли се подстрига? — попита Джийн, когато най-после си възвърна способността да говори.

Само майка му би могла да зададе такъв въпрос. Той кимна.

— Ръсел Рийвс те нае да му отмениш глобата за превишена скорост? — попита баща му.

— Не. Иска да строи жилища за бедните в СаКо.

— Анди, ти ще представляваш строителен предприемач, така ли? — възкликна майка му.

— Не, мамо. Човек, който се е заел с благоустройството на квартала.

— Какво разбираш ти от това? — обади се баща му.

— Трябва му адвокат от СаКо. Плаща ми четиристотин долара на час.

— Но защо го прави?

— Той вече е построил жилища за бедните в...

— Не. Имам предвид защо ще ти плаща четиристотин долара на час?

— Нуждае се от мен.

— Ръсел Рийвс се нуждае от теб?

— Аз се ползвам с доверие в СаКо.

— А той?

— Той — не. Затова има нужда от мен.

— Та той има десет милиарда!

— Петнайсет.

— Значи това са петнайсет милиарда причини да му нямаш доверие.

Родителите му го бяха захранвали от ранно детство с всекидневна доза популистка политика заедно с органичните моркови и тиква. Един от постулатите ѝ беше никога да не вярва на богатите, силните на деня, хората с власт и политически връзки... като Ръсел Рийвс.

— Татко, Ръсел Рийвс е направил много за Остин. Виж какво, мамо, той не хвърля пари за футболния отбор на Тексаския университет, а създаде изследователска лаборатория... И има болно дете.

Сега Анди защитава човека с власт. Изражението на майка му се смекчи.

— Синът му умира, Пол.

— Но защо точно Анди? — Баща му се обърна към него. — Нищо лично, момчето ми, но в Остин има десет хиляди адвокати, които...

— Които имат по-висока диплома от мен?

— Ти си адвокат, който се занимава с пътни глоби, Анди. Нямам нищо против, но защо Ръсел Рийвс избира тъкмо теб?

— Татко, той просто иска да помогне на обикновените хора в СаКо.

— Това казват политиците — че искат да помогнат на обикновените хора, когато богатите ги издигнат във властта. — Той поклати глава. — Анди, когато нещата не изглеждат наред, те обикновено не са наред.

— Татко...

— Значи един милиардер просто ей тъй се появява в кантората ти изневиделица и те наема за огромна сделка с недвижими имоти? Това нормално ли ти се струва?

— Не се тревожи, татко. Всичко ще е наред.

Баща му не беше убеден, че всичко ще е наред. Той продължи да размишлява, докато дъвчеше тофуто, и накрая каза:

— Защо не останеш при нас тази вечер, момчето ми? Ще идем да вечеряме навън, ще си поръчаме чийзбургери, може да проверим кой филм дават в „Корал“...

„Корал“ беше лятно кино — един голям екран на поляна под звездното небе. Всеки си носеше стол от къщи.

— ... може да отидем на църква утре сутрин. Обичам да ям месо в събота вечер и да пея в църковния хор в неделя сутрин.

Анди хвърли поглед към майка си. Явно очакваше тя да се съгласи.

— Може ли да хапнем хамбургери, мамо?

— Да, с баща ти можете.

— Добре, татко, ще остана. — Той беше обещал на Трес да карат колела из Зеления пояс следващата сутрин, но щяха да го направят друг ден. — При едно условие.

— Искаш истински пържени картофки, нали?

— Всъщност, да, но условието е друго.

— Шоколадов шейк?

— И него също, но трябва да ми обещаеш, че ще ми позволиш да ти купя онези ботуши за шейсет и шестия ти рожден ден.

Баща му от много отдавна мечтаеше за каубойски ботуши ръчна изработка, от същия майстор, който бе направил ботушите на Клинт Истууд и Кевин Костнър, когато бяха дошли в Остин да снимат „Свършен свят“, любимия филм на баща му. Ботушите не бяха евтини; цените започваха от 1200 долара. Точно когато баща му беше решил да си купи един чифт, пък каквото ще да става, му съобщиха за цирозата на черния дроб; тогава изгуби всякакво желание за нови ботуши.

— Когато имам клиент милиардер, мога да си ги позволя. От всякаква кожа, каквато поискаш... само не от щраус.

Каубойски ботуши от щраусова кожа се ценяха изключително много от тексасците. Но Анди беше израснал с големите птици — онези отвън бяха неговите домашни любимци от детството му; щраусите обикновено живееха до седемдесет години, така че той не можеше да си ги представи под формата на ботуши.

— Може би от еленова кожа, татко. Тя е мека и с тях ще се чувстваш така, все едно си с пантофи.

— Анди, тия ботуши ще ги правят шест-седем месеца.

— Това означава, че ще бъдеш тук, когато станат готови.

— Кой го казва?

— Аз го казвам. И още нещо: за известен период наистина ще бъда страшно зает, докато работя за Рийвс. Ще се грижите ли през това време за Макс?

Жълтите очи на баща му засияха.

— Сигурен ли си?

Анди кимна. Баща му погледна кучето.

— Макс, искаш ли да останеш при дядо си за известно време? — Приведе се и подаде на Макс парченце тофу.

Макс се опита да го сдъвче, но след малко го изплю. Той също си падаше по месото.

Джийн Прескот се наведе, целуна Анди по бузата и отиде да донесе ягодовата торта.

— Макс, готов ли си за торта и сладолед?

Макс подскочи и излая възторжено.

— С кого излизаш вечер? — попита го баща му.

— С Къртис и Дейв. Трес вече е зает.

— И момиче ще се появи, Анди — каза майка му от дъното на кухнята. — Един ден ще се обърнеш и ще я видиш застанала до теб.

— Разбира се, мамо.

Майка му беше човек на изкуството — безнадеждна романтичка. Кое то вероятно беше причината да има до себе си двама безнадеждни неудачници. Анди се замисли за живота си, сравнявайки го с живота на баща си. Пол Прескот не беше богат, но у тях никога не беше ставало дума за пари; за него животът винаги се бе заключавал в музиката. Един ден децата на Анди — ако той изобщо някога имаше деца — щяха да слушат музиката на дядо си и щяха да се гордеят с него. Анди отново усети как сълзите напират в очите му. Би дал всичко, за да спаси живота на баща си. Дори се бе опитал да му дари собствения си черен дроб — това се наричаше трансплантация от жив донор. Черният дроб бе единственият човешки орган, способен на регенерация; ако Анди дадеше половината си черен дроб на баща си, в рамките на два месеца двете половини щяха отново да се уголемят до нормален размер като в някакъв епизод от научнофантастичен филм. Но кръвната му група беше „А“, докато на баща му беше „В“. Тялото на баща му щеше да отхвърли неговия черен дроб.

Анди не можеше да направи нищо, за да спаси живота на баща си.

Къщата в средиземноморски стил на стойност двайсет милиона долара беше с изглед към река Колорадо. Ръсел Рийвс седеше на един стол за електронни игри пред видеоекран, покрил почти цялата стена; до него седеше седемгодишният му син. Те играеха „Китара герой III“.

Зак не тормозеше баща си.

В огромната стая на Зак беше като в сауна, защото на момчето винаги му беше студено. Една оранжево-бяла плетена бейзболна шапка покриваше оплешивялата му глава. Над ушите и под носа му се извиваха тръбички с кислород; тръбичката за вливания, прикрепена към гърдите му, изпъкваше под фланелката с емблемата на „Далас Каубойс“. Той обичаше спорта, но никога не бе спортувал. Никога не се бе чувствал просто дете. Открай време живееше като болно дете.

Заради Ръсел Рийвс.

Той беше носител на мутирал ген, който беше довел до тази рядка форма на рак при сина му. Ръсел не се бе разболял от рак, но беше предал гена на Зак и той беше причинил рака. Човекът, който обичаше това момче повече от живота си, го беше осъдил на смърт.

Ръсел Рийвс убиваше собствения си син.

Зак беше прекарал повече време от живота си в болницата, отколкото у дома; той беше постъпвал и излизал от детското онкологично отделение на Остинската болница толкова пъти, че Ръсел вече държеше резервиран апартамент в отделението целогодишно. Когато Зак беше в болницата, родителите му също оставаха там.

А когато Зак си беше у дома, все едно пак бяха в болницата. Стената зад леглото му беше задръстена от медицинска апаратура; при него денонощно дежуреше сестра. Дори и въздухът миришеше на болница: неизбежният дъх на смъртта.

Вратата се отвори и в стаята влезе Катрин. Беше само на трийсет и осем, но последните шест години я бяха състарили много. Някога тя беше кралица на красотата в Тексаския университет и преди четиринайсет години изглеждаше по същия начин на сватбата им; сега обаче имаше вид на жена, която всеки момент ще изгуби детето си. Но Катрин никога не се показваше унила пред Зак. Ръсел откъсна поглед от видеоекрана в мига, когато тя надяваше щастлива усмивка на лицето си.

— Зак! — Катрин се приближи до сина си и го целуна. — Печелиш ли, миличък?

Зак кимна, без да откъсва поглед от екрана. На всеки трийсет минути Катрин проверяваше състоянието му — пулс, кръвно налягане, температура. Пръстите на Зак сръчно се движеха по оформения като китара контролер, ала в следващия момент той внезапно се приведе и повърна. Тази сутрин беше подложен на химиотерапия.

Ръсел грабна една хавлия и избърса устата на сина си. Огледа дрехите му: бяха чисти. Той повдигна крехкото телце, останало кожа и кости, и го отнесе в банята. След като Зак изплакна устата си и си изми зъбите, Ръсел го върна до леглото му и нежно го положи на него.

Сестрата отново премери пулса, кръвното налягане и температурата на Зак, докато Катрин търсеше прислужничките.

— Добре ли си, момчето ми?

— Просто съм уморен.

— Добре, хайде да си починем малко. Ще довършим играта по-късно.

Той целуна сина си по челото и Зак притвори очи. Беше блед като смъртник и Ръсел знаеше, че дните му са преброени.

Сестрата се върна на стола си, Ръсел намали осветлението и двамата с Катрин излязоха от стаята. В коридора тя го погледна и прошепна:

— Няма да изкара и година, Ръсел.

— Знам.

— Имаме петнайсет милиарда, а не можем да спасим собствения си син.

Тя отново заплака. Вече непрестанно плачеше и нервно сновеше из къщата. Нощем, когато се събудеше, Ръсел често виждаше, че нея я няма. Винаги я намираще в стаята на Зак, коленичила до леглото му, да се моли на Господ да го спаси. Ръсел започваше да се плаши. Лекарят на Зак беше препоръчал да потърсят помощ от психиатър. Катрин обаче беше отказала. Ръсел губеше и двамата.

— Катрин, от шест години правя и невъзможното, за да спася Зак. Дал съм пет милиарда долара за лабораторията, учените и изследванията...

— Но не успяваш да му помогнеш.

— Не, Катрин, ще успея. Няма да го оставя да умре. Обещавам ти.

Той я хвана за раменете и усети изхвъркналите ѝ кости. Почти беше престанала да се храни. Сякаш умираше едновременно със Зак.

— Кълна се пред Бога, Катрин, ще го спася.

Тя тръгна по коридора с бавна, унила стъпка. Той отиде в кабинета си в задната част на къщата. Едната стена бе изцяло остъклена и оттам се откриваше невероятен изглед към езерото и

хълмовете зад него. По синята повърхност на езерото Остин се белееха платноходки. Представяше си как хората на тях вдигат поглед към къщата му и му завиждат за прекрасния живот. Само че те грешаха. Ръсел Рийвс разполагаше с всичко, което парите можеха да му осигурят, но животът му не беше прекрасен. Защото единственото му дете щеше да умре.

Освен ако баща му не го спасеше.

Той седна зад бюрото си и отвори вестника на страницата с некролозите. Това му беше станало всекидневен ритуал. Нещо като обсеция. „Кени Джонсън, на седем години, се яви пред Господ Бог след смела битка с рака. Скърбящите му родители...“

Как живееше един родител след смъртта на детето си? Той се загледа в личицата на починалите и прочете историята на краткия им живот. След това премина на некролозите на възрастните, където пишеше: „Загубили приживе сина си Хенри...“ или „Загубили приживе дъщеря си Джанис...“. Винаги се беше чудил как са преживели смъртта на децата си. Бяха ли изобщо могли?

И той ясно видя известието за смъртта на сина си, сякаш беше напечатано във вестника: „Закари Рийвс, на седем години, надживян от родителите си Ръсел и Катрин Рийвс...“.

Щеше ли и той да преживее смъртта на сина си? А Катрин?

Поддържаше имиджа на публична личност с твърд характер, милиардер филантроп, който помага на другите, докато синът му с всеки изминал ден се приближаваше към смъртта. Но публичните му изяви служеха за прикритие на душевния му ад. Животът му сега имаше една-единствена цел: да намери лек за сина си. Беше посветил последните шест години на спасението на Зак. Щеше да похарчи и последния долар от състоянието си, за да го излекува... или поне да удължи живота му.

Беше прочел всяка статия и беше разговарял с всеки изследовател на тази рядка форма на рак, от която страдаше синът му: Rh-позитивна остра лимфобластна левкемия. От нея страдаха под един процент от онкоболните деца. Почти всички те умираха.

Веднага след поставянето на диагнозата бяха започнали курс на химиотерапия. Но ремисиите винаги бяха краткотрайни. Единствената надежда за излекуване беше трансплантацията на хемопоетични стволови клетки от съвместим фамилен донор — брат или сестра.

Каквито Зак нямаше и никога нямаше да има. А дори и да имаше, вероятността за пълна съвместимост беше само дваисет и пет процента. Но родителите му не можеха да имат второ дете, чиито стволови клетки да го спасят. Ръсел можеше да предаде раковия ген и на него. Той не искаше да поеме този риск. Не желаше да осъди две деца на смърт. Така че бе създал изследователския институт „Рийвс“. Построи сградата, нае учените и похарчи пет милиарда долара в търсене на средство за лечение на сина си.

Но всички изследвания бяха безуспешни.

След това разпрати учените си по света да търсят нефамилен донор с пълна съвместимост, макар че прогнозата за такава трансплантация на стволови клетки не беше добра. Не бяха спестени никакви разходи, но не можаха да открият донор с пълна съвместимост.

До неотдавна.

Може би имаше шанс. Вероятно имаше надежда. Възможно бе молитвите да се сбъднат. Но съществуваха проблеми, които трябваше да се решат. Решения, които да се вземат. Трудности, които да се преодолеят. Неща, които да се свършат... за да се спаси животът на сина му.

Ръсел застана до прозореца и се загледа в света отвъд него. Как щеше да реагира светът, когато научеше какво се кани да направи? Какво щеше да стане, когато разкриеха що за човек е той — отчаян дотолкова, че да извърши престъпление, за да спаси любимия си син? Какво щеше да каже на репортерите и телевизионните камери, които щяха да обградят Зак? Те със сигурност щяха да се обърнат срещу него.

Ръсел Рийвс щеше да се изправи пред света точно както стоеше сега и щеше да каже:

— Какво ще направите, ако синът ви умира от рядка неизлечима болест?

Ако сте обикновени хора с ограничени финансови ресурси, ще го оставите в ръцете на лекарите и ще се молите. Ще продължите да ходите на работа, защото ще трябва да плащате здравната си застраховка, за да лекуват сина ви. Това е всичко, което можете да направите. Това е всичко, което обикновените хора могат да направят.

Но ако разполагате с неограничени финансови ресурси? Ако състоянието ви е петнайсет милиарда долара?

Какво ще направите тогава? Какво ще направите, ако вече сте похарчили безуспешно пет милиарда в търсене на лекарство?

Какво ще направите, ако сте изпробвали всякаква възможна надежда, всякакъв шанс за лечение, без значение колко е бил нищожен?

Какво ще направите, ако сте претърсили света за донор с пълна съвместимост, но не сте го намерили?

Какво ще направите, ако точно когато всичко изглежда загубено, разберете, че има шанс за излекуване на детето ви? Шанс да оцелее.

Какво ще направите тогава?

Бихте ли стояли и гледали как детето ви страда и умира? Или бихте го спасили?

Аз избрах да спася сина си. И отново бих го сторил. И вие щяхте да направите същия избор, ако разполагате с петнайсет милиарда.

Това щеше да им каже.

Ръсел Рийвс щеше да направи всичко необходимо, за да спаси сина си.

Тони Фалко беше набожен. Но той също така вярваше и в науката. Не се придържаше към възгледа, че това са взаимоизключващи се нагласи, че да си религиозен означава да отричаш науката или че да вярваш в науката означава да отричаш Божието съществуване.

Той беше набожен учен. Винаги следваше науката, където и да го отведеше тя, без всякакви морални, етически, религиозни или политически ограничения, защото за него те бяха дело на човека, а не на Господ Бог. Беше му дошло до гуша от американската политика, която ограничаваше науката. Прекалено много американци смятаха, че вярата стои над науката, сякаш Бог ни е дарил с любознателност, но изисква от нас да игнорираме околния свят — самия свят, който Той беше създал. Тони Фалко не понасяше хората, които използваша политиката, за да налагат собствените си морални и религиозни ограничения върху науката.

Лечението със стволови клетки наистина можеше да се окаже медицинското откритие на столетието, но религиозната десница притежаваше политическата власт да елиминира стволовите клетки от медицината в Америка — просто защото учените ги бяха нарекли „ембрионални стволови клетки“. Противниците на абортите се бяха вкопчили в думата „ембрионални“ подобно на доберман пинчер в неоглозган кокал и бяха потопили полето на научните изследвания в блатото на дебатите относно аборта, въпреки че стволовите клетки нямаха нищо общо с него.

Учените създаваха ембрионални стволови клетки, вземайки кожни клетки от болния пациент и извличайки ядрата им. След това те поставяха ядрото в неоплодена яйцеклетка. Яйцеклетката, вече ембрион, растеше и се делеше, докато се образуваше бластоцист — единичен слой от клетки, оформен като сфера — и тогава те изолираха стволовите клетки. Тези стволови клетки след това биваха инжектирани на болния пациент и по някакъв чудодееен начин се

преобразуваха в други видове клетки — кръвни, мозъчни, сърдечни, нервни — и „ремонтираха“ болното тяло. Те спасяваха живота на пациента.

Така че в какво точно се състоеше политическият момент? Без стволови клетки яйцето умираше. Не някакъв нов човешки живот, а клонираните клетки на пациент. Но тези две думи — ембрион и клониране — бяха трън в очите на днешните политици. И когато се разбра, че преобладаващата част от съществуващите линии стволови клетки в САЩ са увредени и негодни за използване с цел лечение, подмяната им беше почти невъзможна. Поради тази причина изследванията на ембрионалните стволови клетки в САЩ бяха преустановени.

Но Тони Фалко се беше посветил на спасението на човешкия живот, така че решението дали да остави клонираните клетки — били те „яйца“, „ембриони“, каквото и да е — да умрат в стъкленица, за да бъде спасено умиращо от рак дете, беше лесно от морална гледна точка. Той и родителите на детето не биха се замислили и за миг. Тони Фалко не желаше до края на живота си да прави опити с плъхове, докато чака американското правителство да одобри лечението на умиращи пациенти; той искаше да ги спаси сега. Искаше да удължи живота им с помощта на науката.

И затова се бе преместил в Китай.

В Китай нямаше такива политически ограничения. Опитите с ембрионални стволови клетки се насърчаваха, подпомагаха и финансираха. Техниката беше от световна класа, а учените бяха завършили на Запад и изследванията на стволовите клетки и лечението с тях се развиваха без контрол от страна на държавата. Китайските изследвания на стволовите клетки бяха водещи в света. В Китай управляваше науката, а не религията. Американците можеха да носят вярата си в Китай, но Тони Фалко щеше да ги лекува с наука. Защото те отчаяно искаха науката. Тълпяха се в китайските институти за експериментално лечение със стволови клетки, което беше незаконно в страната им. Плащаха до 50 000 долара за това. Да, те представляваха опитни свинчета, но когато човек гледа смъртта в очите, парите и рискът не означават нищо, защото няма какво да губи. Фалко беше разбрал, че хората искат да живеят.

Колегите му в САЩ публично заклеяваха лечението му в медицинските списания като неетично — наричаха го „стволовоклетъчен туризъм“ — но тайничко мечтаеха и те да имат свободата да развиват науката без намеса на политиката. Съзнаваха, че ако стволовите клетки са ефективни при лечението на левкемията, могат да се окажат също така ефективни при лечението на широк кръг болести. Те обаче бяха готови да чакат и двайсет години, за да разберат така ли е.

Тони Фалко не желаше да чака.

Така че той беше инжектирал ембрионални стволови клетки в гръбначния мозък на пациенти с болестта на Лу Гериг, множествена склероза, мозъчни травми, епилепсия, церебрална парализа, атаксия, болестта на Батън, атрофия на очния нерв и множество други сериозни заболявания. Беше провеждал експерименти в САЩ, преди да бъде открито замърсяването на линиите стволови клетки, но нямаше как да прилага такова лечение върху хората, защото Агенцията по храните и лекарствата не го бе одобрила. В Китай резултатите варираха от провал до забележителен успех. Което с всеки изминал ден водеше все повече и повече американци тук.

Фалко беше решил, че американецът, застанал срещу него, е дошъл в Пекин за лечение със стволови клетки. Оказа се обаче, че е сбъркал.

— Мистър Смит, вие желаете да дарите петдесет милиона долара на моята изследователска лаборатория?

— Да.

— Без никакви условия?

— Само едно.

— И какво е то?

— Да ми кажете едно име.

— Чие име?

— На Пациентката Х.

Фалко се облегна на стола си и скръсти ръце.

— Пациентката Х е мит.

Мистър Смит посегна към пода и отвори куфарчето си; извади няколко листа и ги хвърли върху бюрото. Фалко разпозна статията най-отгоре: „Пациентката Х: Спасителката?“.

— Мистър Смит, чел съм тези статии.

— Всъщност вие сте авторът им.

— Авторът е анонимен.

— Авторът сте вие, доктор Фалко. Разбрахме това от самото издателство, от Алвин Адамс.

Фалко си спомни, че беше разменил по няколко имейла с Алвин за всяка една статия.

— Трябва ни само името на жената — каза мистър Смит.

— Името на жената?

— Да, името на жената. — Мистър Смит зачете въведението на статията: „Пациентката Х е бяла жена на възраст между двайсет и пет и трийсет и пет години...“.

— А, да, жената. И защо ви е нужно името ѝ?

— Тя има нещо, което ни трябва.

— Да, предполагам, че има такова нещо. Нещо, което всеки иска. Нещо, което аз исках. Но тя не пожела да сподели дарбата си със света.

Пациентката Х беше най-голямото професионално разочарование на Тони Фалко. Три години по-късно той все още не можеше да го превъзмогне.

— Съжалявам, мистър Смит, но не мога да ви помогна.

— Сто милиона долара.

— Вие ли ги давате?

— Моят клиент.

— А вие сте адвокатът му, така ли?

— Да.

— И кой е вашият клиент?

— Не мога да ви кажа. Дал съм клетва да го запазя в тайна. Това е право на клиента при взаимоотношенията му с адвоката.

— И аз съм дал клетва.

— Вие адвокат ли сте?

— Заклел съм се да пазя тайна.

— Законът не признава правото на конфиденциалност между доктор и пациент.

— Аз обаче го признавам.

— Двеста милиона долара. Само ми дайте името на жената.

— Мистър Смит, доколкото разбирам, вие работите за фармацевтичните компании.

Смит замълча.

— Пациентката Х няма да иска да бъде използвана за бизнес, нали така? Е, аз също. Съжалявам, мистър Смит, но се опитвам да не въвличам клиентите си в търговски сделки. Сбогом.

Хармън Пейн седеше на бюрото срещу Тони Фалко. Докторът беше слаб, вероятно поддържаше фигурата си с кросове. Беше на средна възраст и косата му беше посивяла и оредяваща. Носеше очила с телени рамки. Изглеждаше интелигентен. Хармън не беше дошъл в Китай, за да убие доктор Фалко, а само за да го подкупи или да го сплаши, с цел да научи едно определено име. И двата метода рядко водеха до успех, ако съдеше по собствения си опит. Убийството беше далеч по-ефективно средство. Но той беше само един наемник, така че не биваше да разочарова работодателя си. Тези корпоративни шефове бяха страшно консервативни.

— Какво мога да направя за вас, мистър Пейн?

— В случая трябва да ме попитате какво мога аз да направя за вас.

— И какво е то?

— Да ви дам пари.

Докторът се усмихна.

— Двама американци в разстояние на два дни ми предлагат пари.

Чисто съвпадение, нали, мистър Пейн?

— Какво казахте на мистър Смит?

— Не че е ваша работа, но ще ви съобщя: нищо. Не помагам на фармацевтичните компании.

— Смит работи за фармацевтична компания, така ли?

— Предполагам.

— За коя по-точно?

— Не ми каза.

— Какво искаше?

— Не ви влиза в работата, мистър Пейн.

— Пациентката Х?

— Мистър Пейн, не съм казал нищо на мистър Смит и на вас няма да кажа нищо.

— Не искате парите?

— Не и вашите.

— Аз мога да използвам и други методи.

Доктор Фалко натисна един бутон на интеркома.

— Лин Су, моля повикайте охраната. — Той се обърна към Хармън. — Мистър Пейн, охраната ще бъде тук след по-малко от две минути. Можете да си тръгнете веднага или да останете и да бъдете арестуван. Ще прекарате остатъка от живота си в китайски затвор. Тук процедурите са по-различни, отколкото в Щатите.

Хармън се изправи.

— Пак ще се срещнем с вас, доктор Фалко. Когато се приберете у дома.

Лампиони във формата на кактуси, метални маси и столове, неонова реклама на „Будвайзер“, плакати на мексикански филми и цели шест рамкирани портрета на Бил Клинтън, окачени на стената. Клинтън беше нещо като герой в „Хуеро“, което открай време изглеждаше на Анди доста странно за мексикански ресторант.

Но Бил Клинтън беше подписал Северноамериканското споразумение за свободна търговия.

Това споразумение подтикваше американските компании да уволняват своите работници, чиято надница бе 15 долара на час, и да произвеждат продукцията си в новите макиладори — фабриките от мексиканската страна на Рио Гранде, където плащаха на работниците половин долар на час. С пет долара на ден те не можеха хем да се прехранват, хем да плащат наем за жилище, затова живееха в картонени колиби, а Рио Гранде им служеше за отходно място. Преди няколко години Анди беше пътувал до границата заедно с майка си по повод една благотворителна изложба-базар. Беше прекосил реката и се бе скитал край копторите. Беше видял как децата играят боси до откритите отходни канали. Беше ги снимал. Винаги му се беше искало да окачи в „Хуеро“ една от снимките на мексиканските деца, играещи в сенките на макиладорите, редом до усмихнатото лице на Бил Клинтън.

Хората обаче трябваше да обичат политиците и сделките им: американските работници губеха препитанието и домовете си, мексиканските работници получаваха надница от половин долар на час и картонени домове, американските корпорации печелеха милиарди от орязването на разходите за труд, а Бил Клинтън бе спечелил сто милиона долара, след като напусна Белия дом. При това той беше демократ. Какво ли би могъл да направи един републиканец.

Анди Прескот отмести поглед от Бил Клинтън и огледа тълпата. Салонът кънтеше от шумни разговори, звън на бирени бутилки и тракане на прибори за хранене. Белите порцеланови съдове бяха отрупани с енчилади и тако, емпанади и фахита, пържен боб и

испански ориз. Сякаш всички от СаКо се бяха струпали тук тази вечер: притежатели на домове и бездомници, рентиери и наематели, собственици на магазини и специалисти по татуировките, студенти и професори, мъже и жени, хетеросексуални и гейове, бели, мулати, чернокожи и азиатци, повечето с татуировки. Помещение, изпълнено с всякакви странни птици и откачалки — поне така ги наричаха хората на север от реката.

Анди ги наричаше своите приятели.

Две седмици след първата му среща с Ръсел Рийвс всички те бяха дошли да се запознаят с плановите на милиардера за собствения им квартал и да чуят обясненията на Анди защо тези планове са добри за СаКо — Рийвс щял да го благоустроява, а не да го презастроява; бяха дошли и да пият бира, и да се тъпчат безплатно с мексиканска храна. Секретарката на Ръсел му беше изпратила празен чек за покриване на всички разходи по събирането.

Някакъв художник беше направил скица на проекта, която бе закачена на един триножник, а архитектурните планове на друг. Местните жители разглеждаха плановите и спореха за бъдещето на СаКо. Но по лицата им си личеше, че съзнават как скоро няма да са господари на бъдещето на СаКо.

Господари бяха парите.

Анди почука с вилица по една бирена бутилка и силно свирна с уста. След като шумът утихна, той каза:

— И така, момчета, какво мислите?

Родни (доктор по английски език, асистент в ТУ и продавач в книжарница) каза:

— Анди, какво пречи на Рийвс да промени решението си и да построи небостъргач с офиси вместо евтини домове?

— Пречката се нарича зонирание. Статутът на земята ще се промени от търговски в жилищен, което ще позволява изграждането само на домове за хората с ниски доходи.

Лу Ан (с халка на носа и татуировки, магистър по социология) попита:

— Как ще определяте кой има право да се настани в тези жилища?

— Няма аз да определям. *Ние* ще определяме. Ще създадем кооперация с правила, съгласно които мястото трябва да се поддържа

изрядно. Настоящите жители на СаКо, които подадат документи, ще участват в нещо като томбола. Ще бъдат проверявани за криминални нарушения — не за употреба на наркотици, а за търговия с тях и сериозни престъпления. Ние всички искаме това да бъде едно безопасно място за жителите на СаКо.

Зелда (начинаеща художничка и масажистка) попита:

— Колко ще е наемът?

— От триста до хиляда долара, в зависимост от доходите.

Густаво (със сплетена на множество плитчици коса и татуировка на Девата от Гуадалупе върху гърба, шофьор на лимузина) подвижна:

— Видях ти новия велосипед отвън. Ръсел Рийвс ли ти го купи?

— Гус, не бих продал СаКо за планински велосипед.

— Ами за някой сламър „Айрън Хорс“? Би ли ни продал за един мотоциклет?

— Бих си продал душата за един сламър. — Всички се разсмяха.

— Но не бих продал СаКо. Това е и моят квартал.

— Ти продаде косата си, Самсон.

— Гус, косата не ми е толкова важна, колкото вашите притеснения, ясно ли е?

— Това, което искам да ти обясня, Анди, е, че парите му са те променили. Те ще променят и СаКо.

— Да, ще го променят, Гус. Към по-добро.

— Един строителен предприемач ще направи СаКо по-добро място? Човече, не мога да повярвам, че вършиш адвокатска работа за такъв клиент.

— Рийвс не е предприемач печалбар. Той ще благоустроява квартала ни.

Рей (временно прекъснал работата си върху Великия американски роман) също се обади:

— Анди, малко ни е трудничко да повярваме на някого от северния бряг, който се мъчи да ни убеди, че ще превърне СаКо в по-хубаво място.

— Точно поради тази причина аз се борих заедно с вас срещу тези строежи, Рей. С всички вас. Но Ръсел ще действа чрез фондацията си. А тя е благотворителна организация. Не всички богаташи са злодеи, Рей.

— Да, не всички, особено когато ти плащат.

— Да, Рей, плащат ми.

— Плаща ти един строителен предприемач.

— Плаща ми един реноватор.

— Плаща ти един богаташ от северния бряг.

— Да, той наистина живее там. Но виж какво направи в Източен Остин. Виж какво направи за всички в този град. Той дарява пари. Сега се опитва да ги дари на СаКо, а вие искате да кажем „не“. От години се мъчим да накараме общината да свърши тази работа. Сега Ръсел Рийвс пожела да я свърши, а вие се опъвате! Да не би да искате да оставим този пустеещ магазин? Вижте, момчета, не бих тръгнал да ви обяснявам, че проектът си струва, ако аз не вярвах в него. Няма никакви скрити мотиви.

Помагайки на тях, той помагаше на себе си.

— Анди е прав — каза Лу Ан.

— Момчета, тая песен сме я слушали и преди. Наемите за апартаменти в СаКо вървят от хиляда и петстотин за едностаен апартамент до две хиляди за двустаен. Общината се опитва да извоюва десет процента от построените сгради за жилища с поносими наеми, но строителните предприемачи винаги се противопоставят и общината винаги отстъпва. Докато наемите на жилищата от този проект са поносими, няма да струват повече от половин среден месечен доход. Кой друг може да ви осигури такава сделка освен някой милиардер, който не търси печалба?

Из помещението се разнесе одобрителен шепот.

— Ръсел Рийвс възнамерява да ни осигури жилища с прилични наеми — нещо, което винаги сме желали. Да не би да искате да го откажете само защото живее на север от реката? Само защото е богат? Момчета, та той ненавижда републиканците! И мисли да си направи татуировка! Той е един от нас!

— Единствената разлика е там, че той има милиарди — обади се Гус.

Рамон Кабрера почука с една бирена бутилка по метална кана и се провикна:

— Ей, хора, това не е въпрос от ядрената физика, а далеч по-лесен: вярвате ли на Анди? Аз му вярвам. Гласувам в полза на проекта за строителство.

— За благоустройство — поправи го Анди.

— Каквото е там.

— И му предай нашите благодарности за почерпката — каза Флойд Ти.

Един час по-късно събралите се гласуваха единодушно в полза на планове на Ръсел Рийвс за благоустройството на СаКо.

— Човече, много са вкусни. Искаш ли една?

Адвокатът на продавача седеше насреща му; вдигна очи и му се усмихна, после поклати глава и се вторачи към купчината документи пред себе си. Анди сви рамене и си помисли: още хонорари за мен.

Поглъщаше шоколадовите сладки, поставени на табличка по средата на масата в конферентната зала. Анди съжаляваше единствено, че няма чаша мляко, в която да ги топи.

Една седмица след срещата в „Хуеро“ Анди Прескот седеше на кожен стол пред дълга дървена маса в луксозния офис на един нотариус в центъра на Остин; мястото излъчваше мириса на нова скъпа кола с кожен салон. Той си хапваше сладки и всеки момент щеше да приключи първата сделка с недвижимо имущество в своята адвокатска кариера.

Адвокатите на Ръсел Рийвс бяха съставили договора, бяха прегледали документите за собственост и бяха получили одобрението на общината за изграждане на жилища за хора с ниски доходи. Счетоводителят му беше превел четири милиона долара по попечителска сметка на Анди; той никога не беше имал банкова сметка до този момент, защото никога не беше получавал възнаграждение, надвишаващо сто долара. Адвокатите на Ръсел бяха свършили цялата работа, но Анди беше тяхната фасада. Лицето на СаКо. Той беше адвокатът на Ръсел Рийвс на юг от реката.

Макар че в момента седеше в сграда на северния бряг.

Адвокатът на продавача седеше на масата срещу Анди. Той беше партньор в една голяма юридическа фирма; имаше страхотен костюм и самоуверено изражение. Анди беше облечен така, както се явяваше на делата за обжалване на актове: синьо спортно яке, дънки, измачкана риза, вратовръзка на ластик и маратонки.

Ръсел и продавачът вече бяха сложили подписите си; до приключването оставаше само малко формална работа и размяната на

документите за собственост. Анди усети, че и той трябва да се прави на зает с нещо, така че също започна да прелиства папките от купчината. Документите изглеждаха съвсем професионално и солидно с клаузите и гаранциите си. Анди беше учил един семестър имуществено право, но никога не му се бе случвало да съставя дори предварителен договор за собственост.

По дяволите! Шоколадът по пръстите му беше полепнал върху снежнобялата хартия на най-горния документ. Анди се огледа за салфетка, но не видя такава. Затова облиза палеца си и се опита да изтрие шоколада, но само го размаза още повече. Точно когато се канеше да повтори операцията, застрахователката попита:

— Анди, съгласен ли си с формулировката на клетвената декларация по отношение на задълженията, правото на залог и правото на собственост?

Анди имаше съвсем смътен спомен за документите от този род.

— Ааа, да, разбира се.

Той нямаше никаква представа за какво точно е изказал съгласието си. Съзнаваше го ясно, както и нотариусът. Но и двамата не даваха пет пари. Нотариусът се интересуваше само от таксата на стойност 22 777 долара, която щеше да получи. Анди пък се интересуваше от осемстотинте долара, които щеше да вземе за подписването на договора — време, през което се беше тъпкал със сладки. Господи, така ли изглеждаше работата на адвокатите от големите фирми? Та това си беше чист касов апарат за прибиране на почасови хонорари. Само адвокатите можеха да го измислят.

Един час по-късно, когато излезе от офиса на нотариуса с десетина сладки в джоба на якето си за Флойд Ти и Рамон, Анди спря за момент на тротоара да се наслади на топлината на септемврийското слънце. Той беше прехвърлил четирите милиона долара от попечителската си сметка в сметката на посредническата фирма; беше придобил собствеността върху земята; беше приключил първата си крупна юридическа сделка.

За пръв път през живота си Анди Прескот почувства сладостта на успеха.

Кели Фицджералд се измъкна през задния вход на болницата, за да изпуши набързо една цигара. Винаги се чувстваше малко гузна: медицинска сестра да пуши на работното си място. Беше се опитала да откаже цигарите, но безуспешно. Все пак ги бе намалила до две на дежурство. И никога не позволяваше на порока си да пречи на работата ѝ с пациентите. Беше три часа сутринта и всички пациенти на третия етаж в западното крило спяха. Нищо не можеше да се случи през петте минути, когато нямаше да е там. Почти бе изпушила цигарата си, когато вратата зад нея се отвори и от болницата излезе мъж в костюм.

— Мисис Фицджералд?

— Да?

Мъжът размаха значка.

— Агент Смит от ФБР.

Тя се изсмя.

— А аз съм президентът на САЩ.

— Какво?

— Приберете си фалшивата значка и идете да си пробутвате номерата другаде.

— Простете, не ви разбрах.

— Пробвайте с нещо друго.

— Какво искате да кажете?

— Какво искам да кажа ли? Аз съм ирландка, омъжена за ченге, двамата ми братя са ченгета в Ню Йорк, баща ми също беше ченге. Вие обаче не сте. Приличате ми на адвокат.

Мъжът насреща ѝ се смути.

— Как разбрахте?

— Ченгетата не използват изрази от рода на „простете, не ви разбрах“.

— Усетих, че не ме бива в тази игра още когато го казах. — Той въздъхна. — Добре. Адвокат съм.

— И използвайте някое по-особено име, да не е баналното Смит.

— Това е истинското ми име.

— О! Добре, адвокат Смит, какво искате?

— Вие ли бяхте главната сестра на нощната смяна на третия етаж, западно крило, преди три години?

— Да.

— Вие ли се грижехте за пациентите на доктор Фалко?

— Защо питате?

— Търсим една от тях.

— Коя?

— Пациентката Х.

Кели засмука цигарата и изпусна дима, който заприлича на сив облак в студения нощен въздух.

— Не се учудвам, че я търсите. Питам се само защо ви отне толкова време.

— Тя се крие.

— И трябва да се крие.

— Значи просто ей тъй е изчезнала от болницата преди три години? Каква е тази ваша охрана?

— Ето че и вие сте се вмъкнали тук без никакъв проблем.

— И никой не я е виждал оттогава?

През въпросната нощ Кели беше изпълнявала задълженията си на главна сестра. На следващата сутрин Фалко не беше никак щастлив, като научи, че неговата толкова ценна пациентка е изчезнала.

— Не, никой.

— Няма да ѝ причиним зло.

— Вие искате да я използвате, също като Фалко.

— Всичко, което искам, е името на жената.

Кели се извърна към адвоката.

— Името на жената?

— Да.

Умът на Кели заработи трескаво. Тя спечели малко време, като отново засмука цигарата си и изпусна дима.

— Никога не научих истинското ѝ име. Фалко беше параноик в това отношение.

— Мис Фицджералд, няма да ѝ направим нищо. Искаме само да я открием и да поговорим с нея. Ще ѝ заплатим добре. Ще заплатим

добре и на вас, ако ни кажете името й. Един милион долара, мис Фицджералд. За името й.

— Не знам името й.

— Два милиона.

— Сбогом.

Кели угаси цигарата си в железния парапет, захвърли угарката в градината и влезе в сградата; блъскаше си ума да отгатне какво се крие зад всичко това.

На следващата сутрин управителят на болницата Денис Лот седна зад бюрото си. Скоро щяха да го уволнят. Беше напълно сигурен в това. Бяха го наели преди две години, точно шест месеца преди Тони Фалко да се премести в онзи китайски научен институт. Беше все едно да скочиш в последната спасителна лодка на „Титаник“.

Фалко си беше заминал, а заедно с него и субсидиите за научни изследвания. Сега Денис беше управител на академична болница, която не разполагаше с финансови средства за провеждане на изследвания. Парите следваха знаменитите учени така, както групите следваха рок звездите. А Фалко беше звезда.

Денис Лот не беше.

Той бе претърпял пълен провал в привличането на нови учени и финансирането на болницата. Така че настоятелството скоро щеше да потърси друг управител, който можеше да постигне по-голям успех. Денис съзнаваше, че в най-добрия случай разполага с два месеца. Това беше петата му болница. Шеста нямаше да има.

Секретарката му Елън почука леко на вратата, влезе и затвори след себе си.

— Мистър Лот, търси ви един мъж. Представи се като Смит.

— Какво иска?

— Да дари пари на болницата.

— Дай му една брошура и му обясни до кого да адресира чека.

— Каза, че иска да ни предостави петдесет милиона долара.

Денис се надигна от стола си.

— Петдесет милиона?

Елън кимна. Денис се изправи.

— Покани го да влезе.

Денис заобиколи бюрото си, докато Елън отваряше вратата, и каза:

— Мистър Смит, заповядайте.

В стаята влезе мъж на средна възраст, облечен в костюм. Денис се беше срещал с достатъчно адвокати по време на кариерата си, за да не сбърка професията му. Той протегна ръка и двамата се здрависаха.

— Мистър Смит, аз съм Денис Лот. Моля, седнете.

Смит се настани на стола пред бюрото; Денис седна зад него.

— Разбирам, че искате да дарите петдесет милиона долара на болницата ни, така ли?

— Точно така, мистър Лот.

— Денис. Ами това е чудесно, мистър Смит. Мога ли да ви попитам каква е причината да станем обект на вашата щедрост?

— Имате нещо, от което се нуждая, Денис.

— И какво е то?

— Едно име.

— Чие име?

Мистър Смит извади някакви документи от куфарчето си и ги постави върху бюрото. Денис погледна най-горния и се засмя.

— Какво, да не работите за фармацевтична компания? — Мистър Смит не отговори. — Наистина ли мислите, че Пациентката Х е реално лице?

— А вие не мислите ли?

— Не. Според мен беше шумотевица, предизвикана от Фалко, за да рекламира изследванията си и да привлече още финансиране. Нали знаете, учените често правят така. По дяволите, той дори успя. Китайците му платиха милиони, за да продължи експериментите си при тях.

— Разговарях с Фалко.

— Ходили се в Китай?

— Да. Това име ми трябва.

— А Фалко не пожела да го разкрие?

— Не.

— Предложихте ли му дарение?

— Да.

— Такъв си е Тони. Мистър Смит, аз бих взел парите ви и бих ви дал името, но за съжаление не разполагам с имената на пациентите от

изследванията на Фалко.

— Няма ли ги в болничните регистри?

— Не. Фалко държеше да пази в тайна самоличността на пациентите си. Само той знаеше имената им.

— Но това е вашата болница.

Денис изсумтя.

— Не е съвсем така, мистър Смит. Фалко донесе на болницата стотици милиони долари, отпуснати за научни изследвания. Третият етаж на западното крило беше неговото царство.

— Е, Денис, имам за вас петдесет милиона, ако можете да ми дадете името на тази жена.

— Коя жена?

— Пациентката Х.

Денис се облегна на стола си и се замисли какво знае и какво не знае мистър Смит. Това го накара да се усмихне. Неосведомеността на този човек току-що беше спасила кариерата на Денис Лот.

— Мистър Смит, аз разполагам с нещо далеч по-ценно от името на някаква си жена. Но то ще струва на клиента ви сто милиона долара.

Лари Смит бе плувнал в пот. Как бе възможно да свърши така, коленичил върху бетонния под на някакъв изоставен склад в Итака, Ню Йорк, с двама негодници, надвесени над него, и дуло на пистолет, опряно в главата му? Той бе завършил право в Йейл и бе работил за престижни фирми в Ню Йорк и Лос Анджелис. Десет години по-късно беше станал съдружник в адвокатска кантора и печелеше по 800 000 долара годишно. Разбира се, от време на време се налагаше да изпълнява и някои доста съмнителни поръчки, но дори и съмнителните клиенти имаха нужда от адвокати, нали? Е, стига да разполагаха с достатъчно пари.

— Какво ти каза медицинската сестра?

— Нищо, кълна ви се.

— А какво каза Лот? Даде ли ти името й?

— Не мога да ви кажа. Господи, та това са конфиденциални взаимоотношения между адвокат и клиент.

Мъжът на име Хармън притисна дулото на пистолета в главата на Лари.

— Това е деветмилиметров глок. Той не признава конфиденциалните взаимоотношения.

По дяволите правата на клиента.

— Вижте в куфарчето ми.

— Отвори го.

Лари отвори куфарчето.

— Ето.

Мъжът извади документите, които Лот беше дал на Лари, и ги прелисти.

— Много добре. Това ли е всичко, което ти даде?

— Да — излъга той.

— Кой още знае тази информация?

— Не мога да кажа.

— Искам имена.

Лари се опита да измисли нещо. Вече беше изпратил купените от Лот данни на клиента си. С експресна поща. Така че беше изпълнил задълженията си. Ако разкриеше самоличността му пред този негодник и той го убиеше, с кариерата на Лари беше свършено, защото щеше да остане без най-богатия си клиент; от друга страна, ако разкриеше името му и той оцелееше, Лари пак щеше да се прости с кариерата си — щеше да е нарушил конфиденциалността между адвокат и клиент и щяха да го лишат от адвокатски права. Със сигурност щяха да го уволнят. И в единия, и в другия случай ставаше въпрос за заплатата му от 800 000 долара. Така че нямаше никаква полза да разкрива самоличността на клиента си. Но единственият начин да избегне смъртта беше да каже някакво име на този негодник. Така че той му даде името на човек, с чийто живот с готовност би платил за своя собствен.

— Анди Прескот.

— Кой е този Анди Прескот?

— Един адвокат в Остин. — Лари вдигна поглед към Хармън. — Моля ви, не ме убивайте.

— Искането ви се отхвърля, мистър Смит.

Един богат клиент променя значително живота на адвоката.

Шест седмици след деня, в който Ръсел Рийвс бе прекрачил прага на малката му кантора над салона за татуировки, Анди Прескот се събуди с кичури руса коса върху лицето си и нежна ръка на гърдите си. Той се усмихна, както често се улавяше да прави напоследък.

Беше сключил три сделки, беше заработил сто и петдесет часа и беше получил от Ръсел Рийвс хонорари в размер на 60 000 долара. Така че този понеделник Анди не се събуди в евтината си къща на Нютон стрийт, струваща 600 долара месечно. (Кой знае защо, не я бе освободил.) Събуди се върху едно огромно легло на най-горния етаж на един апартамент на три нива с наем 3000 долара на Пета улица в центъра на Остин. С момиче. Красиво момиче. Едно от онези повърхностни, но изваяни същества от „Хоул Фудс“.

Всъщност това беше самата Сузи.

Той се подпря на лакът и я загледа в захлас — беше страхотна. Съвършено лице, съвършено тяло, съвършен аромат. И не хъркаше. Беше самата мечта. Той нежно докосна голия ѝ хълбок — да, беше истинска. Допирът до кожата ѝ, особено на това възхитително място, бе по-вълнуващ и от тръпката, която изпита в деня, когато се качи на новия си стъмпджъмър. Сузи се размърда и отвори сините си очи.

— Снощи беше страхотно, Анди.

Бяха вечеряли в „Куа“, луксозния ресторант с акулите, плуващи под пода.

— Ти беше права — каза Анди.

— За какво?

— Че си много скъпо момиче.

Вечерята му излезе осемстотин долара. Само два часа адвокатска работа.

— Но си струвам парите, нали?

Той се претърколи върху нея.

— О, да!

Анди Прескот беше най-щастливият мъж на планета.

Спалнята на третия етаж предлагаше невероятен изглед към езерото Лейди Бърд. Банята беше с гранитен плот, джакузи, парна душкабина за двама и биде. Кухнята и всекидневната бяха на втория етаж, а на първия имаше огромен гараж за единична кола. Жилището се предлагаше напълно обзаведено. И всичко това само за седем и половина работни часа на месец. Собственикът беше приятел на Трес; временно беше командирован в друг град. Анди щеше да наема апартамента месец за месец, но кой знае, ако собственикът не се върнеше, той можеше да го купи. Да живееш в луксозен дом в центъра на града беше неописуемо удоволствие.

Един час по-късно Сузи си беше тръгнала, а Анди бе облякъл изискано спортно сако и безупречно изгладена риза. Беше с луксозна вратовръзка и кожени обувки и караше стъмджъмпъра си към „Хоул Фудс“. Не се реши да си купи кола при тези цени на бензина, но имаше скъпи дрехи и страхотен планински велосипед, живееше в скъп квартал и спеше с красавица. Анди Прескот беше нов човек. Такъв, какъвто винаги бе мечтал да бъде.

Благодарение на Ръсел Рийвс.

Той паркира пред заведението, заключи велосипеда и влезе да закуси с тако. Беше се запътил към бара, когато едно момиче го пресрещна.

— Здравсти, Анди.

Боби. Беше сладка брюнетка, която учеше журналистика, но първата ѝ специалност беше купонджийството. Поредното страхотно момиче от „Хоул Фудс“, облечено в спандекс.

— О, здравей, Боби. Тази сутрин си много съблазнителна.

Тя се усмихна и пристъпи още по-близо до него. Анди усети, че градусът на ситуацията започва да се повишава.

— Къде е Сузи?

— Кой? О, Сузи... да, ами... някъде.

— Видях ви снощи в „Куа“. Ще бъда там и тази вечер. Ако дойдеш сам, можем да пийнем или пък да правим... нещо друго.

Каквото и да беше другото, звучеше добре. Но проблемът беше Сузи. Тя щеше да му се обади по-късно да разбере плановите му за

вечерта. Той можеше да не вдигне телефона, но Сузи, току-виж, се появила в апартамента му. (Интересно как жените си бранеха територията; това беше ново и вълнуващо преживяване за Анди.) Или пък дали не можеше да... Боби пристъпи още по-близо до него, за да направи път на една жена с количка; бюстът ѝ, покрит само с тънък спандекс, се отърка в гърдите му и мигом изтри всичките му мисли за Сузи.

— Ще се видим довечера, Боби.

Тя стисна ръката му над лакътя.

— Доскоро.

Боби си тръгна и той остана загледан след нея. Това момиче имаше страхотно тяло.

Човек не можеше да свали усмивката от лицето на Анди Прескот дори и с плесница.

Анди беше станал нов човек, но продължаваше да си пие кафето в „Джо“.

— Я, тежкарят се появи — рече Гилермо Гарса, когато Анди се доближи до фургона му. — Изглеждаш много изтупан. Голямо кафе и кексче, нали?

— Само кафе. Вече закусих в „Хоул Фудс“. Но ми дай едно за Флойд Ти.

Гилермо кимна към велосипеда.

— Страхотно колело, човече.

— „Стъмпджъмър“ е.

— Колко се бръкна за него?

— Шест хиляди и петстотин.

— Вече живееш нашироко.

— Пак съм си същият.

Гилермо се засмя.

— Ако Ръсел Рийвс ме наеме на работа, със сигурност няма да бъда същият. Забрави да си вземеш вестника.

— Какво?

— „Кроникъл“.

— Не ми трябва.

— Вече нямаш нужда да си търсиш гадже по обявите, нали?

Анди се усмихна.

— Открих едно по-добро място.

— „Хоул Фудс“ ли? — усмихна се на свой ред Гилермо.

— Позна, човече!

Двамата чукнаха юмруци за поздрав.

— Не се предавай, братко.

Анди плати и потегли към кантората си. Завари Флойд Ти на верандата пред салона на Рамон, даде му кексчето и пусна банкнота от двайсет долара в кутията за пури до него.

— Много щедро от твоя страна. Благодаря ти, Анди.

Анди Прескот си беше все същият човек, макар и по-добре облечен и с по-добро транспортно средство. Той продължаваше да работи в малката си кантора над салона за татуировки, все така ползваше компютъра на Рамон за електронната си поща и все така ходеше в съда, който се занимаваше с дела за пътни нарушения.

Анди беше хванат в капана на собствената си схема. Беше пуснал молби за обжалване на всеки акт на всеки клиент, така че имаше насрочени дела за всеки понеделник през следващите две години. Ако не се явеше на тях, общината печелеше служебно и той трябваше да се бръкне дълбоко в джоба, за да плати глобите на клиентите си. При средна глоба от 500 долара сумата скоро щеше да стане огромна. За следващия понеделник сутринта имаше насрочени пет дела, така че, ако не се явеше, трябваше да извади от собствения си джоб 2500 долара. А току-що беше платил 15 000 долара във вид на данък върху тримесечния си доход, социални осигуровки и здравна застраховка — отвратителна сума! За шест седмици къртовски труд бе получил само 45 000 долара след данъчното облагане. Сега разбираше защо богатите се оплакват, че правителството ги обира.

Анди Прескот не можеше да си позволи да плаща глобите на клиентите си.

Така че минути преди девет часа той влезе в градския съд. Пазачът Артуро му махна от кабинката си да минава, без да си изпразва джобовете. Анди се качи с асансьора до третия етаж и влезе в залата. Съдийката Джудит веднага го привика с жест. Когато той застана пред масата ѝ, тя му се усмихна като майка, чийто син безделник най-после се е завърнал у дома с договор за работа. Захлупи с ръка микрофона и каза:

— Анди, днес имаш много делови вид. А прическата ти е... чудесна.

— Благодаря, Ваша Светлост. Изглеждате прекрасно както винаги.

— Знам, че си много ангажиран с мистър Рийвс, така че първо ще разгледаме твоите дела.

— Нямаше нужда, но ви благодаря, госпожо съдия.

Петнайсет минути по-късно и петте дела бяха решени в полза на клиентите му и Анди си тръгна от съда. На излизане мис Манинг го спря и му подаде визитката си, приведе се към него и прошепна:

— Отбий се в кабинета ми, Анди. Ще заключим вратата за една бърза извънсъдебна процедура. — Намигна му дяволито. Строгийт костюм на прокурорката явно стягаше разгорещеното ѝ тяло.

Анди се усмихваше, докато излизаше от съда.

Все така усмихнат, спря пред кантората си, където завари Флойд Ти. Седнал на тротоара с гръб към сградата, той пишеше нещо в бележника си, а на една лимузина, паркирана отпред, се бе облегнал Даръл, същински герой от екшъните. Даръл, шофьор и бодигард на Ръсел Рийвс, кимна към салона на Рамон и каза:

— Отиде да си прави татуировка.

Анди влезе вътре и видя Ръсел Рийвс да разговаря оживено с Рамон Кабрера.

— Ще боли ли?

Рамон се засмя.

— Разбира се, че ще боли, Ръсел. Болката е неразделна част от преживяването.

— Не знам, Рамон. Наистина ми харесва идеята да татуирам лицето на сина ми върху гърба си, но трудно понасям физическа болка.

— Ръсел, човече, физическата болка е прагът, който един мъж трябва да прекрачи, за да се озове от другата страна на живота.

— И какво има от другата страна?

— Просветление.

— Ти бил ли си от другата страна, Рамон?

Рамон съблече ризата си, за да покаже покритото си с татуировки тяло. Разпери ръце и бавно се завъртя.

— Ръсел... аз съм другата страна.

Ръсел Рийвс огледа живата фреска, наречена Рамон Кабрера.

— Господи, та ти си произведение на изкуството.

— Аз съм и художникът, и изкуството.

След малко Ръсел каза:

— Ще си помисля известно време.

— Мисли бързо.

— Довиждане, Рамон.

Рамон протегна юмрук; Ръсел го чукна със своя, както бе направил и на влизане, и си тръгна.

— Вземи си актовете — каза Рамон на Анди.

— Какво правиш тук толкова рано?

— Имам записан час. — Той погледна часовника си. — Но тя закъснява.

Анди грабна двата листа от плота и последва Ръсел навън, където видя Даръл да рита Флойд Ти с обувката си.

— Махай се от пътя ми, вонящ боклук.

Анди се втурна покрай Ръсел и с всичка сила блъсна Даръл в гърдите; горилата обаче не помръдна.

— Остави го на мира, дебелако!

Горилата сграбчи Анди за раменете и го стисна; стоманените пръсти на Даръл всеки миг щяха да му строшат костите и краката му се подкосиха. Помисли си, че ще припадне, когато чу спокойния глас на Ръсел:

— Пусни го, Даръл.

Тъмните очи на Даръл се отместиха от Анди към шефа му.

— Веднага!

Даръл разтвори пръсти и Анди едва не се строполи на тротоара.

— Извини се!

Даръл въздъхна и се обърна към Анди.

— Извинявай, че те сграбчих и...

— Не на него. На Флойд Ти.

— Какво?

— Извини се на Флойд Ти.

Даръл посочи към Флойд Ти.

— На един бездомен боклук?

— На един герой от войната.

— На герой от войната?

— Да. Флойд Ти е ветеран с ордени, Даръл. Загубил е крака си на бойното поле и заслужава уважение.

Лицето на Даръл омекна и той се надвеси над Флойд Ти.

— Ей, човече, съжалявам, задето те нарекох „боклук“.

Флойд Ти вдигна безизразно лице към Даръл и изсъска:

— Задник.

Ръсел се засмя и каза:

— Заслужи си го, Даръл.

Горилата поклати глава и се върна при лимузината. Ръсел подаде банкнота от сто долара на Флойд Ти.

— Съжалявам, човече.

Флойд Ти пое банкнотата.

— Благодаря ти, Ръсел. Но не бива да наемаш задници. Не можеш да им имаш доверие.

— Вероятно си прав.

Анди и клиентът му изкачиха стъпалата до малката кантора. Анди отвори и подпря прозореца, така че да следи дали Даръл няма отново да срита Флойд Ти.

— Постъпихте много добре спрямо Флойд Ти.

— Някакви си сто долара.

— Не, имам предвид, че накарахте Даръл да се извини.

— Флойд Ти го заслужава.

— Не знаех, че с него се познавате.

— Запознахме се първия път, когато се отбих, а теб те нямаше. Поразговорихме се. Той е интересен човек.

— Даръл извади късмет, че Флойд Ти беше седнал на земята. Ако беше прав, можеше да свали протезата си и да го фрасне.

Ръсел въздъхна.

— Даръл си е... Даръл.

— Защо ви е да наемате човек като него?

— Защото е трудно да намериш състрадателен бодигард, Анди.
— Той поклати глава. — Това е светът, в който живеем. Аз струвам петнайсет милиарда долара и съм много примамлив обект за отвличане. Жена ми също. Така че се нуждая от охрана. Да си богат има своите предимства, но и своите неприятности.

Те седнаха от двете страни на масичката за карти.

— Току-що минах да видя как върви строежът.

— Преустройството.

— Напредва бързо. Знаех си, че си най-подходящият адвокат за тази работа, Анди.

— Благодаря ви.

— Мисля, че ти си най-подходящият и за една друга работа.

— Каква работа?

Ръсел се отпусна на стола.

— Анди, искам да поправа някои грешки.

— Какви грешки?

— От миналото си. Направих преоценка на живота си и открих, че има още много да се желае.

— Какво да се желае? Вие сте милиардер.

— Има неща, които не могат да се купят с пари. Душевното спокойствие например. Не се гордея с всичко, което съм направил, Анди. Дълбоко съжалявам за някои неща в живота си.

Звучеше като онзи сенатор, когото бяха хванали със смъкнати панталони в тоалетната на едно летище. Анди кимна.

— Знам какво имате предвид, Ръсел. Слава богу, че не задържам в съзнанието си такива спомени.

— За да не те измъчват ли?

— Не, алкохолът ги замъглява.

— Аха. Е, нещата, които съм вършил, са малко по-сериозни от това да се напиеш и да се държиш като глупак. — Той самият не знаеше какво е да се държиш като глупак. — Анди, аз...

Анди се бе опитал да разведри разговора, но Ръсел остана съвсем сериозен. Адвокатът беше сигурен, че клиентът му всеки момент ще направи самопризнание за убийство.

— ... не се държах добре с жените в моя живот.

Анди осъзна, че е спрял да диша от напрежение. Това ли била работата? Но в следващия момент си помисли, че може би Ръсел ги е малтретирал, макар че всяка жена от СаКо би успяла да срита Ръсел Рийвс така, че да му се завие свят. Беше твърде слаботелесен, за да малтретира жени.

— Със съпругата ви ли?

— С любовниците ми.

— Какво се е случило с тях?

Ръсел Рийвс въздъхна и каза:

— Спях с тях и после ги зарязвах.

— Просто сте ги зарязвали, така ли?

Ръсел кимна.

— Но нали не сте ги наранявали... физически?

— О, не. Просто ги зарязвах, без да ме е грижа за емоционалните им страдания. Мислех само за себе си.

— Значи вие се чувствате виновен за бившите си гаджета отпреди... колко време, петнайсет, дваисет години?

Ръсел отново кимна.

— За колко говорим — за две... три?

— За седемнайсет.

— *Седемнайсет*. Имали сте седемнайсет гаджета? Още преди да забогатеете?

Ръсел повдигна рамене.

— Имах чар.

— Вероятно и още нещо. — Анди поклати глава. — Седемнайсет. Хей, това е внушително постижение!

— Анди, ти никога ли не си мислил за старите си приятелки? Не си ли се чудил в какво положение са, какво правят?

— Имал съм само една приятелка, когато бях... в четвърти клас. Мери Маргарет Макдърмот. Тя се омъжи за един доктор и има четири деца.

— Ти си на дваисет и девет и последната ти приятелка е била в четвърти клас?

— Е, до неотдавна. Благодарение на вас.

— На мен ли?

— Плащате ми добре.

Ръсел Рийвс се усмихна.

— Е, предполагам, че едно момиче от „Хоул Фудс“ не ти излиза евтино.

— Вие знаете за Сузи?

Или за Боби.

— Един ден спрях да хапна нещо и те видях да говориш с една хубавица. Блондинка.

Сузи.

— Предположих, че ти е гадже. Доста е красива.

— Сладка е.

Анди се сети за сутринта в леглото... страхотното голо тяло на Сузи... как те...

— Анди?

— Какво? О, да, бившите ви гаджета.

— Искам да ги компенсирам.

— Как?

— По единствения възможен начин — с пари.

— Искате да дадете на някогашните си гаджета пари, защото едно време сте ги изоставили?

— Защото ги използвах като сексуални обекти за собствено удоволствие.

— Ръсел, така правят всички мъже. Жените също. Тук, в СаКо, просто държим това да не става на публично място. — Той поклати глава. — Беше ли по взаимно съгласие?

— Разбира се.

— Тогава какъв е проблемът?

— Вината.

— И вие ли сте католик?

— Не.

Анди изпъшка.

— В какво се състои моята задача?

— Да ги намериш. Да им дадеш пари. Да улесниш живота им.

— Искате да намеря бившите ви гаджета и да им дам пари? И това е всичко?

— Това е всичко.

— Значи връчвам на всяка жена по един чек и казвам: „Много поздрави от Ръсел Рийвс“?

— Не. Искам да го направиш анонимно.

— Защо?

— Това са седемнайсет жени и поне една от тях може да се похвали на пресата. Представяш ли си заглавията в таблоидите? Те само това чакат.

— Мисля, че със сигурност ще си вдигнат тиражите.

— Анди, искам да откриеш бившите ми любовници. Ако са задлъжнели, ще им платя дълговете. Ако са болни, ще платя за лечението им. Ако са бездомни, ще им осигуря жилище. Възнамерявам

да изкупя вината си, като направя живота им по-добър. Но това трябва да остане в пълна тайна. Не бива да казваш на абсолютно никого, дори и на Сузи.

— Защо просто не наемете някой частен детектив?

— Защото те продават информация. И могат да свидетелстват срещу тези, които ги наемат. А ти не можеш.

Анди се отпусна на стола си.

— Да, привилегията на клиента.

Ръсел Рийвс кимна.

— Информацията, споделена от клиента, е поверителна — каза Анди. — Не мога да разкривам на никого нищо. Не мога да бъда принуден дори да свидетелствам в съда.

— А ако се изпуснеш пред приятелката си и в пресата се появи нещо?

— Ще бъда лишен от адвокатски права.

Клиентът милиардер отново кимна.

— Това е абсолютна тайна, Анди.

Ръсел му връчи два листа. На тях бяха изписани имена и адреси.

— Това ли е всичко, с което разполагате?

— Имената им и последните им известни адреси.

— Ами аз дори не знам откъде да започна.

Ръсел посочи листовите.

— На края на втория има едно име. Холис Маккლოსки. Той е частен детектив с кантора в центъра на града, бивш агент на ФБР. От висшия ешелон. Моите адвокати са го използвали при корпоративни разследвания. Обикновено не издирва хора, но ще го направи, ако цената е добра.

— Нали споменахте, че не желаете да наемате частен детектив?

— Не желая аз да го наемам. Искam ти да го направиш. Дай му списъка, нищо повече. Не споменавай името ми. Кажи му да ги открие, да научи всичко за тях: финансово положение, дългове, съпрузи, деца и да направи досие на всяка една от тях. Но неговата работа свършва дотук. Той няма да се свързва с жените. Това е твоя задача. Разбери от какво се нуждае всяка една от тях и как мога да им помогна. После ми донеси информацията.

— Как ще разбера дали съм открил точно тези жени?

— Направи снимки. Аз ще разбера.

— Нямам фотоапарат.

— Купи си, ще го платя.

— Тази бивша клечка от ФБР няма да се задоволи с малко пари, Ръсел.

— Тази сутрин, докато ти беше в съда, преведох по попечителската ти сметка петдесет хиляди долара. Плати му колкото поиска.

— Ръсел, защо избра мен за тази работа? Наясно съм защо ме нае за сделките със СаКо, но и твоите адвокати могат да свършат сегашната задача. Няма никакъв проблем те да наемат Маккლოსки.

— Не искам официалните ми адвокати изобщо да знаят за това.

— Защо?

— Защото познавам Холис и той ме познава. Познава и адвокатите ми. Ако те го наемат, той ще разбере, че аз съм клиентът. А разбере ли, ще научат и неговите служители... и техните съпрузи, съпруги, приятелки и приятели. Всички ще научат. А това не трябва да се случва. Никой не бива да знае.

Анди сви рамене и каза:

— Вие сте шефът.

— Добре. Ето основните правила. Обсъждаме проблема само при лични срещи, никакъв телефон. Никаква електронна поща. Нищо в писмен вид. Когато научиш нещо, само ми звънваш на мобилния, и аз идвам при теб.

— Тези адреси в Хюстън, Чикаго, Ню Орлиънс, Маями, Лос Анджелис, Денвър... Да не са били студентки в Тексаския университет?

— Не. Запознавах се с тях по време на командировките си.

— Значи отивате в Чикаго или Маями, харесвате си някое момиче и го вкарвате в леглото си? Безплатно ли?

Ръсел само повдигна вежди, сякаш искаше да каже: „Не че се хваля, но...“.

— Искате да пътувам със самолет из цялата страна, за да открия тези жени?

— Първа класа.

— Първа?

— Разбира се.

Анди никога не беше летял в първа класа.

— И скъпи коли под наем. Нали можеш да караш и друго освен велосипед?

— Естествено.

— Петзвездни хотели, румсървис, каквото пожелаеш. И ще ти плащам по петстотин долара на час. Защото ще пътуваш много и... ще трябва да оставиш сладката Сузи, докато приключиш с тази работа. Мислиш ли, че можеш да се справиш?

— Разбира се.

Той не каза нищо за върховната Боби.

— Ръсел, ами сделките в СаКо?

— Могат да почакаат. Работи по новата задача нонстоп. Искам да намериш тези жени по възможно най-бързия начин.

— Вие сте шефът.

Богатият му шеф се изтегна на стола. Да, всичко това беше малко налудничаво, но нали майка му винаги казваше: „Богатите са различни от мен и теб“. А Дейв му беше казвал, че чел за един чернокож рап певец, който всеки ден се потапял във вана с шоколад, и за един ирландски прочут актьор, който целият се намазвал с мед и после влизал в сауната, и за разни киноактриси, които редовно си правели клизми, за да са слаби. Ей, богу, в сравнение с техните приумици желанието на Ръсел Рийвс да открие няколко стари приятелки изглеждаше почти нормално. Почти.

Анди усети, че шефът му го гледа изпитателно.

— Нещо притеснява ли те, Анди?

— Ръсел, мога ли да ви задам един въпрос?

— Разбира се. Какъв въпрос?

— Има ли нещо друго, свързано с тази задача, което не ми казвате?

Ръсел продължи да се взира в него, после се изправи и отиде до прозореца. Дълго време остана загледан навън, преди да проговори.

— Анди, ти четеш ли некролозите във вестниците?

— Не. А вие?

— Всеки ден.

— Защо?

— Заради сина ми. Нали знаеш за неговото състояние?

— Само онова, което съм чел в пресата.

— Той е страхотно дете. И е смел. Умира, но всеки ден се събужда с усмивка. — Ръсел помълча и накрая промълви: — Аз убих собствения си син, Анди.

— Как така?

— Аз му предадох този ген.

— Кой ген?

— Мутирал ген... раков ген. Предадох го на Зак.

— Ръсел, не се чувствайте виновен. Не сте знаели, че носите такъв ген, нали?

— Да. Но това не променя факта, че Зак умира заради мен. Аз съм го осъдил на смърт.

— Вашите учени... не могат ли да го спасят?

— Не, Анди, не могат. Единственият ми син ще умре.

Анди се почувства много неловко. През шестте седмици, откакто Ръсел Рийвс го беше наел на работа, нито веднъж не бе и помислял за личната трагедия на клиента си, чийто единствен син умираше. Анди го възприемаше просто като източник на хонорарите, които той му плащаше и които щеше да продължава да му плаща. Ръсел Рийвс беше подарил на адвокатата си Сузи и новия велосипед, апартамента и ресторантите, новото отношение към него в „Хоул Фудс“. Анди не се беше замислял никога за клиента си. А благодарение на Ръсел Рийвс той се беше превърнал в уважаван адвокат.

— Съжалявам, съчувствам ви.

Стори му се, че Ръсел всеки момент ще се разплаче, но той се овладя и каза:

— И аз ти съчувствам, Анди. Заради баща ти.

— Вие знаете за него?

Ръсел кимна.

— Слушам диска му в колата си. Много е добър. Могъл е да стане голяма звезда.

Сега пък Анди без малко да се разплаче.

— Така и не успя да пробие.

Адвокат и клиент се гледаха известно време. И двамата бяха съкрушени от ударите на съдбата. Накрая Ръсел въздъхна тежко.

— Затова чета за мъртъвците. За живота им, какво са правили, кого се обичали, кой ги е обичал. Това ме накара да се замисля за собствения си живот. Какво съм правил, кого съм обичал, кой ме е

обичал. Как съм се отнасял към околните. Искам да коригирам някои неща... Да изкупя вината към сина си, към тези жени, към хората в живота ми... Преди да... — Изглеждаше безпомощен и объркан. — Анди, ще ми помогнеш ли?

— Да, ще ви помогна.

— Благодаря ти.

Ръсел Рийвс си тръгна, но на прага се обърна и попита:

— Анди, нали ще запазиш в тайна това, което ти споделих?

Анди кимна.

— Аз съм вашият адвокат.

Адвокатите пазят тайните на клиентите си. Това се нарича конфиденциалност между адвокат и клиент. Студентите по право научават за този принцип още през първата година от следването си. Преди да завършат и да трябва да вземат съзнателни професионални решения, той се е запечатал в съзнанието им: всичко, което един адвокат научава за клиента си, трябва да остане тайна. Това е негово професионално задължение.

Анди Прескот беше адвокат на Ръсел Рийвс.

Той прочете първото име от списъка: Сю Тод. Последният ѝ известен адрес беше в Хюстън. Анди извади мобилния си телефон и набра телефонни справки на Хюстън. Поиска номера на Сю Тод, като даде адреса ѝ; операторът каза, че на този адрес няма регистриран телефон на името на Сю Тод. Анди затвори.

Как се издирват хора само по име?

Детективското бюро на Холис Маккლოსки се помещаваше във Фрост Банк Тауър на ъгъла на Четвърта улица и Конгрес авеню в центъра на града. Когато същия този следобед Маккლოსки се появи в чакалнята на офиса си, Анди се почувства така, сякаш трябваше да вдигне ръце на тила си и да се разкрачи, за да бъде обискиран.

Този мъж имаше доста страховит вид. Личеше си, че е бивш агент от ФБР: в средата на петдесетте, с широки рамене, квадратна челюст, излят по тялото му костюм и лъснати обувки. Косата му, посребрена около ушите, беше оформена със сешоар. Дори излъчваше миризма на ченге: афтършейв „Брут“, позна Анди. Маккლოსки протегна ръка и Анди я стисна.

— Холис Маккლოსки. С какво мога да ви помогна?

— Казвам се Анди Прескот. Трябва да издиря седемнайсет души.

— Ние не издирваме хора — каза Маккლოსки. — Ние разкриваме корпоративни злоупотреби.

— Мистър Маккლოსки, каква е стандартната ви тарифа?

— Двеста долара на час.

— Ще ви плащам по четиристотин.

Маккლოსки измери с поглед Анди и каза:

— Да поговорим в кабинета ми.

Анди го последва по коридора до един просторен ъглов кабинет с разкошен изглед към щатския Капитолий и кулата на Тексаския университет. По стените висяха дипломи и грамоти от ФБР, както и снимки на Маккლოსки с политици, които Анди разпозна; видя дори един президент. В стъклени кутии върху рафтовете бяха подредени различни пистолети. Най-отгоре имаше картечница „Томпсън“, като онази на специалния федерален агент Елиът Нес от филма „Недосегаемите“.

— Седнете.

Прозвуча като заповед и Анди се подчини.

— Значи вие сте адвокат?

— Да. Бяхте ми специално препоръчан от един ваш клиент.

— Кой?

— Поверителна информация.

Маккლოსки скръсти ръце върху широките си гърди.

— Значи вашият клиент иска да открие седемнайсет души?

— Жени. По възможно най-бързия начин.

— Това вероятно ще изисква нерегламентирано работно време.

— Ще ви плащам по петстотин долара на час, двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата.

Анди се чувстваше като политик, който харчи на воля чужди пари.

— И защо искате да откриете тези жени?

— Аз нищо не искам. Клиентът ми иска.

— Кой е вашият клиент?

— Това също е поверителна информация.

— И защо вашият клиент иска да открие тези жени?

— Съжалявам. Поверителна информация.

— Анди, цялата тази мистерия никак не ми харесва.

Анди бръкна в джоба на ризата си и извади чека, с който от попечителската му сметка се изплащаха 25 000 долара на Холис

Маккლოსки. Плъзна го по бюрото. Бившият агент на ФБР погледна чека, после Анди.

— Казвай ми Холис.

— Холис, няма проблем да получиш колкото поискаш. Но трябва максимално да се посветиш на задачата. Нуждая се от подробно досие за всяка жена: лични взаимоотношения, работа, има ли криминално минало, финансово състояние, семейни проблеми... изобщо всичко.

— Анди, за да бъде пределно ясен, ще ти кажа, че строго спазвам закона. Не правя компромиси, ясно ли ти е?

Компромиси?

Анди вдигна рамене.

— Разбира се, както кажеш. Щом изготвите някое досие, искам веднага да го получа. Адресът ми е Саут Конгрес авеню, номер хиляда петстотин и четирийсет, вход Б.

— Значи кантората ти е в СаКо? Ще ги изпращам по куриер.

— Ако ме няма, нека куриерът да ги оставя в салона за татуировки под кантората ми.

— В четвъртък има йога за нудисти — каза Дейв. — Искате ли да идем?

— Само като си те представя гол в поза „лотос“... — каза Анди.

— Няма да си от гледките, които ще искам да ми останат в главата.

— Чуйте какво твърди това момиче — каза Къртис. Той отново четеше обявите за запознанства. — „Правя докторат на тема космология и съзнание, изследвам континуума време-безвремие от гледна точка на физиката и субективния опит. Сега се опитвам да изживея една по-малко абстрактна версия на реалността.“

Дейв изгледа Къртис с празен поглед.

— С една дума, иска или не иска секс?

— Момчета — каза Анди, — няма да намерите истинската любов по тия обяви.

Двамата се втренчиха в него и Дейв поклати глава.

— Колко бързо само забрави онези от нас, които още са сред пясъците на сексуалната пустиня.

Трес се изсмя.

— Сексуалната пустиня? Това ми харесва, Дейв.

— Благодаря ти. Но аз имам план как да се измъкна от нея.

— И какъв е той? — попита Анди.

Дейв извади гребенче и среса косата си назад.

— Ще си направя татуировка. Голяма.

— Защо?

— Момичета обичат татуировките.

— Те причиняват болка.

— Кои, момичетата ли?

— А, да, и те също. А ти не издържаш на болка.

— Първо ще си сложа пълна упойка.

— С алкохол ли? Дейв, наистина ли мислиш, че един татуиран агент на недвижими имоти ще спечели много клиенти?

— Няма значение. И бездруго трябва да си намеря друга работа: пазарът е вял. Имам само един обявен за продажба имот — просрочена ипотека край Зеления пояс на стойност милион и половина.

— Можеш да го продадеш за един милион: шест процента комисиона от един милион са шейсет хиляди.

— Поделени с агента на купувача.

— Значи трийсет бона.

— Половината са за кантората.

— Значи ти остават петнайсет бона. Ще можеш известно време да си пиеш спокойно бирата.

— Да, ама шансовете за продажба на този имот са нулеви. Никой дори не е поискал оглед.

Ронда им донесе бирите. Анди ѝ каза да ги пише на негова сметка. Беше късна вечер и те седяха на любимата си маса на предната веранда в кръчмата „Хуеро“. В „Оук Гардън“ свиреха Ерин Джеймс и нейният блус бенд. Бирата беше студена, музиката хубава, времето през ранния октомври — страхотно.

А също и тя.

Разговорите спряха. Всички извърнаха глави в една и съща посока. Мъжете се вторачиха. Момичета се навъсиха. Една подвижна телевизионна станция беше спряла отпред и от нея бе слязла Натали Ригс, звездата на местния канал. Крачеше по тротоара, зашеметяваща в жълтата си лятна рокля. Залязващото слънце очертаваше тялото ѝ под роклята. Не личеше никакво бельо. Те я зяпнаха като затворници, невидели жена.

Зъбите ѝ бяха ослепително бели, като на кинозвездите. Фигурата ѝ беше изваяна. Диамантът на годежния ѝ пръстен беше огромен. Тя приближи до Трес и го целуна. Прошепна му нещо в ухото, после огледа приятелите му.

— Здравейте, момчета.

Никакви провлачени или жаргонни думи. Родена и израснала в градчето Одеса, Натали Ригс прилежно беше изчистила всякаква следа от тексаски диалект. „Телевизионните мрежи вече не намират тексаското наречие за симпатично — казваше тя. — Не и след Буш.“

Трес я съпроводи обратно до буса. Той махна на шофьора, после бръкна в джоба си и подаде няколко банкноти на Натали. Тя го целуна отново, после скочи в кабината и отпътува. Трес се върна на масата, съпроводен от завистливи погледи.

— Нали видяхте — нямаше бельо.

Изпиха бирите си. Тълпата отново се разприказва и скоро се възцари обичайната атмосфера на предната веранда. Анди се надяваше, че Дейв ще прояви здрав разум да не коментира нищо. Той обаче не се стърпя.

— Трес — каза Дейв, — мислиш ли, че Натали би ти изневерила с мен? Искам да кажа, аз те обичам като брат, но... по дяволите, тя е страхотно парче.

Анди се чудеше дали Трес ще се усмихне, или ще се пресегне през масата и ще цапардоса Дейв. След малко той се усмихна.

— Страхотно, нали?

Трес Торндайк знаеше как да реагира на подмятанията, че гаджето му не носи бельо.

Разнесоха се ужасени възклицания. Всички се извърнаха към улицата: някакъв пешеходец беше избегнал на косъм смъртта.

— Аз... се обадох на онази обява — каза Къртис.

— Коя обява?

Къртис протегна една вестникарска изрезка. Анди я пое и погледна снимката на момичето. Бедното създание.

— Е, Къртис, тя е... тя е... симпатична.

— Прочети интересите ѝ.

— Чакай да видя. Простират се от изследвания на ДНК до квантова физика. Е, сега разбирам защо си отговорил на обявата ѝ.

— Продължавай да четеш.

— Тя обича заведенията „Ейми“ и „Хоул Фудс“... нерелигиозна и либерална... кара колело... тя... Къртис, тя е на четирийсет години.

— Вдигнах възрастовата граница, както казва Дейв.

— Шегувах се — каза Дейв.

— Аз пък се чувствах самотен.

— И как изглежда тя?

— Не знам. Не пожела да се срещнем.

— От колко време е активна обявата й?

— От две години.

— Това е много лошо, братко.

— Момичетата причиняват болка — заяви Къртис.

— Каж ми нещо, което не знам — рече Дейв.

Анди се почувства едва ли не гузен, че има Сузи и Боби, докато те си нямаха никого. Е, не съвсем гузен, защото знаеше, че е сърфист, яхнал някаква мощна вълна, която всеки момент може да го погълне. Той прочете останалата част от обявата на четирийсетгодишната жена и незабавно разбра проблема.

— Къртис, тя иска мъж с тялото на Кристиан Бейл.

— След като е на четирийсет, се очаква да смъкне летвата.

— Жената иска Кристиан Бейл и ще продължи да го чака дори на петдесет.

Къртис поклати глава и прегърна през рамо Дейв. Анди отпи от бирата си и попита Трес:

— Колко гаджета си имал досега?

— Откога?

— Откакто си почнал да ходиш с момичета.

Трес се замисли за момент.

— Десет. Без да броим свалките за една нощ на студентските купони.

— И през цялото това време си бил богат?

Трес повдигна рамене.

— Аха.

— Колко жени мислиш, че може да е имал Ръсел Рийвс през живота си?

— Преди или след като е станал милиардер?

— Преди.

— Николко. Без парите си той е по-зле и от Къртис.

— А онези твои десет гаджета... някога запитвал ли си се какво правят сега?

— Разбира се. Дано двете, дето ме зарязаха, сега да са нещастни и самотни. Надявам се, че останалите са много добре.

— Питам те сериозно.

— Сериозно? Не, не мисля за тях.

— Някога изобщо чувствал ли си се виновен?

— Защо?

— Че си спал с тях и после си ги зарязал.

— Че защо трябва да се чувствам виновен?

— Не би трябвало, но дали си се чувствал?

— Не.

— Би ли им дал пари?

— За какво?

— За да се почувстваш по-добре, след като си ги изоставил.

— Чувствам си се добре и така.

Анди отпи от бирата си.

— Приличаш на Лоренсо — каза Трес. — Частният детектив, който следеше Брус.

— Кой Брус?

— Водещият на спортното предаване през уикенда.

— Мислех, че ти трябва, за да следи Натали?

— Искях да го направи и той го направи. В продължение на месец. И тогава хвана Брус... да ходи в „Ойлкан Хари“.

— Да не е гей? — запита Анди.

— Очевидно.

„Ойлкан Хари“ беше гей бар в центъра на Остин.

— Но той не играеше ли в университетския отбор?

— Предполагам, че толкова много години в съблекалня с голи мъже са го променили.

— Значи Натали не ти е изневерявала с него?

— Не.

— Тогава с кого ти е изневерявала?

— С никого.

— Може би все пак трябва да ѝ вярваш, Трес, без значение дали носи, или не носи бельо. След като ще се жениш за нея.

— Може би ще започна да ѝ вярвам.

— И какви са последните новини за вашата индийска приемна майка?

— Казва се Приша. Осемнайсетгодишна, неомъжена, не е употребявала наркотици, няма криминално досие, не е боледувала... Тя е девствена.

— Значи доста ще ѝ е трудно да роди бебето ви.

— Вероятно после никога няма да иска да прави секс. Като стана дума за секс, тая вечер ще ходиш ли в „Куа“?

— Защо не?

— Със Сузи ли?

— С Боби.

— Боби е фантастична.

— И още как!

Трес тупна Анди по рамото.

— Откакто стана адвокат на Ръсел Рийвс, животът ти се промени. Преди търсеше любов чрез обявите за запознанства, не можеше и да стъпиш в „Пангея“ или „Куа“, камо ли да идеш там със Сузи или Боби. А виж се сега.

— Пак съм си същият.

Трес допи бирата си.

— Не, Анди, никога повече няма да бъдеш същият. Вкусиш ли веднъж парите, разбереш ли какво могат да направят, как с тях променяш начина, по който хората гледат на теб... как те ценят... никога няма да се върнеш назад. Няма и да поискаш. Ще правиш всичко, което е по силите ти, само и само да не бъдеш предишният човек. Така че никога няма да си същият.

Когато на следващата сутрин Анди Прескот пристигна пред кантората си, завари един млад мъж с прическа на морски пехотинец и татуировки да седи с един пакет в скута си на тротоара пред салона редом до Флойд Ти, който размахваше протезата си като някакъв меч. Явно си разказваха военни истории. Мъжът вдигна поглед към Анди.

— Мистър Макклоски поръча да оставя този пакет в салона за татуировки, ако ви няма, но той още не е отворен.

— Рамон работи до късно, така че и спи до късно.

— Казах му — обади се Флойд Ти.

Анди връчи на Флойд Ти закуската му, после се подписа за пакета и се качи в кантората си. Седна на масичката и извади биографията на Сю Тод. Папката беше разделена на отделни секции: личен живот, трудова биография и криминално досие.

Тя нямаше криминално досие. Трудовата ѝ биография беше кратка. Личният ѝ живот беше много тъжен. Сю Тод беше на трийсет и шест години, неомъжена и безработна. Живееше в една къща под наем в Пасадина, работническо предградие на Хюстън. Караше дванайсетгодишна хонда и имаше дванайсетгодишен син на име Рики.

Анди погледна часовника: 9:15 ч. Той пхна в раницата си фотоапарата, който беше купил предишния ден, и повика такси.

* * *

Стигна до летище „Хоби“ в южния край на Хюстън със самолет на „Саутуест Еърлайнс“; полетът трая само четирийсет и пет минути. Самолетите на „Саутуест“ летяха от Остин до Хюстън на всеки кръгъл час.

Той пристигна в Хюстън в 11:30 ч. и нае един кадилак с джиписес, нещо, което беше безсмислено, тъй като го нямаше Къртис, който да оперира със системата. Така че Анди се ориентира по картата

на Хюстън, която намери в жабката на колата. Не беше трудно. Пасадина се намираше само на няколко километра на изток от летището, отвъд междуцатската магистрала 45; на север се разпростираше до плавателния канал, който обслужваше пристанището на Хюстън.

То бе второто най-натоварено пристанище в САЩ — изумителен факт, като се имаше предвид, че Хюстън се намира на осемдесет километра от най-близкото дълбоководно пространство: залива Галвестън. Но след големия ураган през 1900 г., изравнил със земята град Галвестън, убил седем хиляди души и разрушил процъфтяващото му пристанище, строителните предприемачи от Хюстън съзрели златна възможност за бизнеса си. Те отишли във Вашингтон и убедили федералното правителство, че страната се нуждае от по-сигурно вътрешно пристанище, да речем, в Хюстън. Така че издълбали и разширили коритото на река Бъфало от самия център на Хюстън чак до залива Галвестън, за да прокарат плавателен канал.

През Втората световна война покрай канала били застроени безброй нефтените рафинерии и химически заводи, които да снабдяват армията с гориво и боеприпаси. Никой не се притеснявал от замърсяването на околната среда, защото имало война, която трябвало да бъде спечелена. Шейсет години по-късно пак никой не се притесняваше от замърсяването. Днес покрай плавателния канал имаше най-голямата концентрация на рафинерии и химически заводи откъдето и да е другаде в Северна Америка; водата бе отровена от диоксини и полихлорирани бифенили, а въздухът беше толкова наситен със замърсители, че човек по-скоро го преглъщаше, отколкото дишаше.

Анди навлезе в Пасадина.

Работниците бяха последвали рафинериите и заводите в търсене на препитание; от двете страни на канала бяха изникнали жилищни комплекси. Градовете Диър Парк, Галена Парк и Пасадина се бяха разраснали. Днес обаче покрай канала живееха и дишаха замърсения въздух само бедните. Средната класа се беше изнесла оттук. А богатите открай време обитаваха другия край на Хюстън.

Анди пристигна пред дома на Сю Тод малко след пладнe.

Тя все още живееше на последния си известен адрес от списъка на Ръсел; телефонът все още се водеше на името на приятеля ѝ, с

когото се бяха разделили. Малкото ѝ жилище бе засенчено от комините, надвиснали над комплекса и бълващи пушеци и пара. Старата ѝ хонда беше паркирана отпред, така че Анди спря малко по-надолу по улицата, откъдето имаше добра видимост. Може би Ръсел щеше да купи на Сю Тод нова кола и една по-прилична къщичка в някоя хубава част на града.

Анди остави кадилака с работещ двигател и усили климатичната инсталация. Тъкмо зачете досието, когато една жена по дънки и тениска излезе от къщата. Анди щракна няколко снимки в едър план с телеобектива, преди жената да се качи в хондата. Той я последва до едно училище, където тя паркира на алеята за коли. След малко от училището излезе едно момче и се качи в колата. То носеше плетена шапка. Анди ги проследи до някаква клиника. Слязоха от хондата. Момчето беше свалило шапката си. Косата му беше окапала.

Анди изпита някакво много лошо предчувствие.

Направи още няколко снимки, след което влезе в сградата и се качи в техния асансьор. Жената му се усмихна тъжно. Слезе заедно с тях и ги последва по коридора до един кабинет, на който имаше табелка ОНКОЛОГ.

Рики Тод беше болен от рак.

По дяволите! Когато беше поел тази работа, Анди си бе представял, че ще лети из страната в първа класа, ще отсяда в петзвездни хотели и ще се храни в скъпи ресторанти. Щеше да живее за сметка на богатия си клиент. За един адвокат нямаше нищо по-хубаво от това. Щеше да се среща със старите приятелки на Ръсел Рийвс и да им дава пари да си платят дълговете или да си купят нова къща, или да осъществят пътуването на мечтите си. Да платят обучението на децата си в колеж. Скобите им за зъби. Сватбите им.

Никога не си беше представял, че ще види болно дете.

Анди остана в коридора. Мразеше лекарските кабинети. Те излъчваха лоша миризма, лоши мисли, лош край. Но той положи усилия и накрая влезе в кабинета на онколога. В приемната нямаше никого освен жената и момчето. Анди седна срещу тях. Тя го загледа; тъжната ѝ усмивка се смени с объркан поглед. Той понечи да ѝ обясни защо е тук, но в този момент един прозорец в стената се плъзна

встрани и някакъв глас отвътре каза: „Сю Тод“. Тя се изправи, приближи се и заговори с някого зад прозореца. Анди чуваше разговора.

— Още ли нямате здравна застраховка? — обади се гласът.

— Не.

— А кредитна карта?

— Опитайте тази.

Сю Тод подаде една кредитна карта през прозореца. Минута по-късно тя ѝ бе върната.

— Нямате ли друга?

— Не и такава, която те да одобрят.

— Мисис Тод, не може без да платите.

През отворения прозорец се появи ръка, която посочи един надпис върху стената: „ПРИ ЛИПСА НА ЗДРАВНА ЗАСТРАХОВКА УСЛУГАТА СЕ ЗАПЛАЩА В ПЪЛЕН РАЗМЕР ПРИ ИЗВЪРШВАНЕТО Й“.

— Моля ви, ще платя някак в най-скоро време. Той се нуждае от химиотерапия.

— Ще попитам търговския мениджър.

Прозорецът се захлопна. Сю Тод се облегна на стената и притвори очи. После поклати глава и чудейки се дали да се смее, или да плаче, каза:

— Търговският мениджър решава дали да му направят химиотерапия.

Анди надзърна към Рики. Погледите им се кръстосаха за миг, после момчето сведе очи и се взря в ръцете си. Прозорецът отново се плъзна встрани.

— Съгласи се, но само този път по изключение, мисис Тод. Трябва да уредите сметката си преди следващата процедура.

— Благодаря ви.

Прозорецът отново се захлопна. От една странична врата се показва медицинска сестра.

— Хайде, Рики.

— Ще те чакам тук, миличко — каза Сю Тод.

Момчето се изправи и прекрачи прага на манипулационната, както беше правило много пъти по-рано. Сестрата затвори вратата. Сю рухна на един стол и въздъхна тежко.

— Опитвам се да не плача пред него — каза тя и сълзите ѝ потекоха. — Правят му химиотерапия, но не влиза в ремисия... Има лимфома. Преди няколко години го подложиха на експериментално лечение със стволови клетки в една клиника, но то не беше успешно. Нищо не помага.

— От колко време е болен?

— От четири години.

— И нямате здравна застраховка?

Тя поклати глава.

— Загубих работата си преди година. Никой не иска да ме наеме, тъй като заради рака се плаща по-висока здравна застраховка.

Тя избърса лицето си.

— Къде е баща му?

— Изчезна. Не случих на мъж.

— Как се справяте?

— С кредитни карти. Дължа вече сто хиляди долара. Непрекъснато ми пращат гадни писма. — Тя посочи прозореца. — Не знам как ще платя на клиниката. — Избърса лице с ръкава си и след малко рече: — Ох, разказвам си всичко пред един напълно непознат. Това прави ракът — убива те по всевъзможни начини. Унищожава финансите ти, гордостта ти, живота ти. Заравя те в калта.

— Какви са шансовете на момчето ви?

— Не са добри. Всичко това е от ония рафинерии и химически заводи.

— Ракът му ли?

Тя кимна.

— Децата в квартала кашлят през цялото време, имат кръвоизливи от носа. Ако живееш край плавателния канал, има петдесет процента по-голяма вероятност децата ти да се разболеят от рак заради токсичните химикали, които заводите бълват. Концентрацията на канцерогени тук е два пъти по-висока откъдето и да е другаде в страната. Писаха го във вестниците. Химикалите убиват децата ни, но правителството нехае.

— Защо не се преместите на друго място?

— Това ще означава да живеем в колата.

Сю Тод изглеждаше с два пъти по-стара, отколкото беше всъщност. Животът я бе смачкал, лишил я бе от средна възраст, бе ѝ

отнел най-хубавите години. Вероятно от младостта направо бе преминала в старостта. Тя не беше като онези трийсет и няколко годишни „жени, търсещи мъже“ от рубриката за запознанства; Сю се опитваше да оцелява. И да спаси сина си.

Три часа по-късно Анди седеше в кантората си срещу един милиардер, чийто син също умираше от левкемия. Ракът не подбираше жертвите си.

Анди бе прелетял обратно до Остин, бе взел такси до СаКо и бе занесъл цифровия апарат в едно фотографско студио. Снимките, които беше направил на Сю Тод и сина ѝ, сега лежаха пръснати върху масичката за карти.

— Познахте ли я? — запита Анди.

Ръсел Рийвс разгледа снимките и поклати глава.

— Не. Изглежда много състарена. Рак ли има момчето?

Анди кимна.

— Проследих ги до една онкологична клиника и разговарях със Сю. Тя няма здравна застраховка, така че е изчерпала кредитните си карти и дължи сто хиляди долара. Клиниката не искаше да направи химиотерапия на момчето, защото Сю не можеше да плати. Но тя им се примоли.

Ръсел разтри слепоочията си, сякаш имаше главоболие.

— Ще ти преведа петстотин хиляди долара в попечителската сметка. Ще ѝ занесеш чек за осребряване. — Той направи пауза. — Не, нека да бъде един милион. И ще се обадя да уредя лечението. Изпрати я в детската онкология в болницата „Андерсън“. Те ще я чакат. Синът ѝ ще получи най-доброто лечение, което може да съществува. Безплатно.

— Били ли сте там?

— Да, Анди, бил съм. И синът ми също.

Ръсел се изправи и излезе безмълвно. Анди можеше да се закълне, че видя сълзи в очите му.

* * *

На следващата сутрин Анди пак замина за Хюстън. По време на полета не пи бира, нито флиртува със стюардесата. Мислите му бяха заети със Сю и Рики Тод и чека, който носеше в джоба си.

Щяха ли парите да спасят живота на момчето?

Той се насочи право към къщата на Сю Тод. Хондата беше на алеята. Подготвяше се какво точно да ѝ каже, когато входната врата се отвори и тя се появи на прага. Отиде до пощенската кутия на тротоара и измъкна купчина дебели пликове. Без съмнение бяха предупреждения за просрочени вноски по кредитните карти. Тя седна на една пейка на предната веранда и започна да отваря пликовете, като след всяко писмо сякаш се смаяваше все повече. Накрая захлупи лице в ръцете си. Анди излезе от колата и тръгна към нея.

— Сю.

Тя изтри лицето си.

— Срегнахме се вчера в клиниката. Мога ли да седна?

Сю кимна и Анди седна до нея.

— Казвам се Анди Прескот. Адвокат съм.

— Не мога да платя.

— Не съм дошъл да събирам дълговете ви, Сю. Тук съм, за да ги изплатя.

Той измъкна плика от джоба си и извади от него чек на стойност един милион долара на името на Сю Тод. Ръката му трепереше, докато ѝ го подаваше. Тя отново избърса лицето си и се втренчи в чека.

— Какво е това?

— Чек.

— Един милион долара. За кого са?

— За вас. И за Рики.

— Защо?

— За компенсация.

— За какво?

— За миналото.

— От кого е?

— Не мога да ви кажа, Сю. Но клиентът ми е уредил лечението на Рики в болницата „Андерсън“.

Анди ѝ връчи визитката си с името и номера на един лекар, записани на гърба.

— Те ще ви очакват. Лечението му ще бъде безплатно.

— Може ли да отидем днес?

— Да. Но първо депозирайте чека.

Тя обърна чека, сякаш искаше да се увери, че е истински.

— Нали не е някаква шега?

— Не, Сю, не е шега.

Очите ѝ се насълзиха, но тя се усмихна и сякаш внезапно се подмлади. Той се изправи и Сю го последва.

— Благодаря ви, Анди. Благодаря и на клиента ви.

— И още нещо, Сю... Махнете се оттук.

Тя го прегърна, зарови лице в рамото му и заплака. Сълзите ѝ измокриха ризата му. Когато Анди си тръгна, Сю продължаваше да плаче.

След два дни, в петък, Анди отново летеше в първа класа, този път за Чикаго, като се надяваше издирването на втората жена да се състои от вечеря със сочна пържола в ресторант „Мортън“, среща с една богата жена със здрави деца в събота и посещение на мача на „Чикаго Беърс“ в неделя.

Той взе под наем един лексус, отседна в „Риц“, изяде сочната пържола и на следващата сутрин намери Аманда Пиърс. Тя беше на трийсет и седем години и изглеждаше здрава, когато излезе да прибере сутрешния вестник. Той направи снимки. Аманда живееше в приятно предградие; на алеята пред къщата беше паркиран последен модел буик. Не бяха богати, но не бяха и бедни. Няколко минути по-късно един мъж на средна възраст излезе от къщата, последван от красиво момиче в униформа на мажоретка; те също изглеждаха здрави. Анди направи още снимки. Според досието Аманда имаше и четиринайсетгодишен син.

Анди беше с добро предчувствие относно семейство Пиърс... до момента, в който се отвори вратата на гаража. Един микробус излезе на заден ход и спря на алеята. Той не беше семеен модел, нито товарен, нито туристически. Беше специално оборудван микробус. От него слезе Аманда, която се върна в гаража. На излизане буташе инвалидна количка, на която седеше момче.

По дяволите!

Микробусът беше с подемен механизъм за инвалидни колички. Аманда качи в него момчето, излезе на заден ход и потегли. Анди я проследи до футболното игрище на едно училище, което бе на няколко пресечки от къщата ѝ. Аманда паркира микробуса в зоната за инвалиди и закара момчето до ниската ограда, която обикаляше терена. Анди застана на няколко крачки от тях и загледа играта, облегнат на оградата. След няколко минути той се усмихна на Аманда и момчето.

— Хубава игра — каза той. — Да не би да имате син, който участва в мача?

— Дъщеря ни е мажоретка. — Тя посочи към отсрещната странична линия. — Ей онова момиче отдясно. Казва се Беки. А това е нашият син Карл.

— Здравей, Карл.

Момчето имаше тремор. Опита се да каже „здравей“, но не успя да произнесе цялата дума. Аманда се приведе към Анди.

— Церебрална парализа. Вече не може да ходи сам. Има еластична парапареза на двата крака. — Тя замълча за момент, после каза: — Гледам всички тези силни и здрави момчета, които тичат по терена, и постоянно се питам: защо точно на Карл се случи това?

Анди се върна в Остин на следващата сутрин и следобеда се срещна с Ръсел Рийвс. Ръсел прочете досието и разгледа снимките на Аманда Пиърс и сина ѝ. Анди седеше безмълвен, докато клиентът му не попита:

— Защо е в инвалидна количка?

— Церебрална парализа. Спастична парапа... парапара...

— Парапареза. Частична парализа.

Ръсел Рийвс опря лакти върху масичката за карти и много дълго остана така, заровил глава в ръцете си. Не изглеждаше изненадан от новината, че Аманда Пиърс също има болно дете.

— Те са нормално семейство от средната класа — каза Анди. — Имат здравна застраховка, но грижите за това дете са голямо финансово бреме. Когато попитах Аманда по този въпрос, тя само се усмихна и каза: „Той го заслужава“.

— Всяка майка ще каже така.

На сутринта Анди отново излетя за Чикаго и паркира пред къщата на Аманда Пиърс. Почука на входната врата и ѝ връчи чек за един милион долара. Каза ѝ да заведе Карл в Детската мемориална болница за лечение, което вече е платено. Тя се разплака.

На следващия ден Анди излетя с първа класа за Ню Орлиънс. Молеше се да не открие поредното болно дете. Това не стана.

Откри нещо още по-лошо.

Той нае един корвет, отседна във Френския квартал и обядва в ресторанта „При Пол“. Намери Тамека Евънс още същия ден. Тя беше афроамериканка на трийсет и пет, бедна самотна майка, която имаше три момчета и едно момиче — или поне така твърдеше досието. Беше привлекателна жена, която сигурно е била красива преди петнайсет години. Анди направи снимки от колата и седна на предната веранда на едноетажната къщичка, която беше оцеляла при урагана „Катрина“, но щетите от него бяха останали непоправени. Той разговаря с Тамека Евънс за живота ѝ и за децата ѝ. После седя дълго време в колата, преди да потегли.

Върна се в Остин и на следващия ден се срещна с Ръсел. Клиентът му прочете досието и разгледа снимките, като зададе същите въпроси за Тамека и децата ѝ.

— На колко години са синовете ѝ?

— На седемнайсет, петнайсет и тринайсет.

— Има ли им нещо?

Сякаш очакваше нещо да не е наред с тях.

— Не. Здрави са.

— А дъщеря ѝ?

— Сега щяла да е на десет.

Ръсел вдигна глава.

— Щяла?

— Тя е мъртва.

— Мъртва? Според досието е жива.

— Холис, изглежда, не се е натъкнал на смъртния ѝ акт. Може би при „Катрина“ регистрите са изчезнали. Имала е сърповидно-клетъчна анемия. Преди няколко години са пробвали с експериментално лечение, но миналата година е починала.

Ръсел поклати глава.

— Три жени — каза Анди. — И трите с болни деца. Това е странно, не мислите ли?

— Лош късмет.

— Ръсел, има ли нещо, което криете от мен?

— За какво?

— За тези жени.

— Какво например?

— Ами Тамека Евънс е бедна чернокожа жена, която е завършила само девети клас. Вие сте милиардер с гениални заложби. Просто не мога да си представя, че сте имали връзка с нея.

Двамата се гледаха втренчено известно време, след което лицето на Ръсел посърна и той въздъхна.

— Не сме имали връзка, Анди. Просто я купих за една нощ в Ню Орлиънс, разбираш ли? Когато бях млад. Не се гордея с постъпката си.

Анди не се беше сетил за това.

— Виж, единственото, което знам за тези жени, е, че преди години съм имал кратка връзка с всяка една от тях. И днес те се нуждаят от помощта ми. Така че възнамерявам да им помогна. Е, искаш ли да ми помогнеш да им помогна, или не?

Анди си спомни Тамека Евънс, която плачеше за своята мъртва дъщеря на верандата на порутената си къща.

— Да, искам.

На следващия ден той пак излетя за Ню Орлиънс и връчи на Тамека Евънс чек за един милион долара.

През ден намираше в кантората си поредното досие, изпратено от Холис Маккლოსки. Излетя за Сиатъл и откри Бевърли Гриър; последният ѝ известен адрес беше в Денвър, но междувременно се бе преместила в Сиатъл. Анди направи снимки, после се върна в Остин и се срещна с Ръсел.

— На колко години е?

— На трийсет и пет.

— А момчето ѝ?

— На девет.

— Какво не е наред с него?

Явно очакваше детето да има проблем.

— Атрофия на очния нерв. То е сляпо.

Анди излетя за Далас и намери Пам Уорд, която се бе преместила там от Лос Анджелис. Той направи снимки и се срещна с Ръсел.

— Тя е на трийсет и две години.

— А момичето?

— На единайсет.

— Какво не е наред при нея?

— Страда от болестта на Батън.

Анди излетя за Маями и откри Силвия Гутиерес. После се среща с Ръсел.

— На трийсет и осем е, а синът ѝ е на петнайсет.

— Какво му има?

— Епилептични припадъци вследствие на травма на главата при игра на футбол.

Анди летеше в първа класа, наемаше луксозни автомобили, отсядаше в петзвездни хотели и ползваше румсървис. Намираще жени с болни деца; даваше на всяка чек на стойност един милион долара. Те се разплакваха; той също. Анди Прескот получаваше щедро възнаграждение, за да прави добрини. Чувстваше се като Робин Худ с тази разлика, че не му се налагаше да краде от богатите. Богаташът просто му даваше парите.

Луксозният начин на живот обаче губеше чара си с всеки изминал ден; Анди започна да изпитва панически страх от поредната среща с отчаяна жена — майка на поредното болно дете. Шест бивши любовници... шест болни деца. Какво ставаше тук? Когато богатият му клиент му позвъни да пита защо се бави с издирването на седмата жена, Анди реши, че е крайно време да си изясни странната ситуация. Ръсел Рийвс изпрати лимузината си да го вземе.

Даръл не продума и дума през целия път. Не слезе да му отвори вратата. Просто спря пред имението на Рийвс с изглед към езерото и изчака Анди да излезе. После отпътува.

Тъпанар.

Анди отиде до вратата и натисна звънеца. Отвори му латиноамериканка на средна възраст. Беше ранен следобед.

— Мистър Прескот?

— Да, госпожо.

— Заповядайте.

Анди се озова във великолепно мраморно фоайе.

— В момента мистър Рийвс провежда конферентен разговор. Каза, че след малко ще дойде. Желаете ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

— За среща с татко ли си дошъл?

Във фоайето току-що бе влязло мършаво момченце със синя бейзболна шапка на „Ню Йорк Янкис“, сложена наопаки, и зелен

суитчър с емблемата на „Бостън Селтикс“.

— Тъж... да. Аз съм Анди Прескот.

— Зак.

Момчето протегна стисната си в юмрук ръка. Анди я чукна леко.

— Играеш ли „Китара герой“? — попита Зак.

— Зак, аз самият съм герой с китара.

— Ясно. Не се излагай и замълчи.

Анди се ухили и каза:

— Ще се пробвам, човече.

— Ей, разсипа ме.

Момчето беше добро. Много добро. Анди не можеше да се мери с него.

— Предавам се — каза той.

Отпуснаха се назад в геймърските си столове. Стаята на Зак беше по-голяма от квартирата му на Нютон стрийт и съдържаше всяко електронно устройство и игра, които можеха да се купят. Момчето, изглежда, забеляза завистта в очите на Анди.

— Прекарвам повечето време затворен тук. Благодаря ти за играта, Анди. Татко е по-зле от теб.

— Не играеш ли със съучениците си?

— Никога не съм ходил на училище. Татко ми наема частни учители. Асистенти от Тексаския университет. Преподават ми английски, специални предмети, испански. *¿Le gustaria una revancha, por favor?*^[1]

— Харесват ли ти?

— Чуждите езици ли?

— Частните учители.

— Добри са. Но ми се иска да можех да ходя на училище като нормалните деца.

— И какъв искаш да станеш, когато пораснеш, Зак? Професионален играч на „Китара герой“ ли?

— Искаш да кажеш, ако порасна.

— Когато!

— Или централен нападател в „Янкис“, или защитник в „Селтикс“, или куотърбек в „Каубойс“.

Анди загледа момчето. То беше зареяло поглед, сякаш претегляше шансовете си да стане прочут спортист... или да порасне. След малко Зак се извърна към Анди.

— Ами ти, Анди? Какъв искаш да станеш, когато пораснеш?

— Още не съм решил.

— Кой сте вие?

Твърд женски глас. Анди се обърна; пред него беше Катрин Рийвс. Той подскочи от стола. Тя дойде и застана до Зак като майка, изправила се между детето си и непознато куче.

— Здравейте, мисис Рийвс. Аз съм Анди Прескот. Работя за Ръсел.

— В коя сфера?

— В юридическата.

— Да не сте куриер в адвокатската му фирма?

Анди носеше дънки, маратонки и тениска с надпис „Остин е блато — не отивайте там“. Не беше ден за пътуване или за обжалване на актове за пътни нарушения.

— Тъж... не, госпожо. Аз съм адвокат. Имам собствена фирма.

Е, фирма беше малко пресилено, но какво трябваше да й каже — истината ли? Ръсел едва ли беше споделил с жена си за издирването на седемнайсетте му приятелки.

— Не съм чувала да споменава името ви. И какво точно работите за Ръсел?

— Работи по специални проекти, Катрин.

Ръсел Рийвс го бе спасил.

— Анди е моето тайно оръжие — каза клиентът му с широка усмивка. Той посочи към видеоекрана и се обърна към Зак. — Ти ли спечели?

— Разбира се.

— Искам реванш, човече — каза Анди.

— Окей, на рождения ми ден. В петък. Става ли?

— Ама, разбира се, там съм. Тоест тук. Където и да е.

Зак му се усмихна и отново протегна юмрук за поздрав.

— Да отидем в кабинета ми, Анди — каза Ръсел.

— Чао, Зак. Беше ми много приятно да се запозная с вас, мисис Рийвс.

— И на мен, Анди. — Гласът й обаче не прозвуча убедително.

Анди последва клиента си. В коридора усмивката на Ръсел изчезна моментално.

— Катрин не знае какво работиш за мен.

— И аз така предположих.

Продължиха по коридора в неловко мълчание.

— Зак е страхотно хлапе — каза накрая Анди.

— Химиотерапията потиска рака, така че след като се възстанови от процедурите, той се чувства добре. Но всеки път ремисиите траят все по-кратко.

— Искате да може да ходи на училище като нормално дете.

— И на мен ми се иска да можеше. Но винаги е бил много болен, за да ходи на училище. Така че му наемам частни учители. Като се замисля, трябва ми нов учител по математика. Мислиш ли, че приятелят ти Къртис ще пожелае да му преподава?

Имаше ли нещо, което Ръсел Рийвс да не знаеше за Анди Прескот?

— Ръсел, Къртис Бакстър си е жив математически гений. След седем месеца ще е защитил доктората си. Не смятате ли, че нивото му ще е прекалено високо за седемгодишно дете?

— Коефициентът на интелигентност на Зак е сто шейсет и пет.

— Ще ви дам номера на Къртис.

Влязоха в просторен кабинет, какъвто Анди си бе представял за един милиардер. Той отиде до прозорците, от които се разкриваше невероятна гледка към реката.

— Заше метяващо красиво е.

Ръсел Рийвс седна зад бюрото си и се прегърби в стола. За три седмици беше раздал шест милиона долара на шест различни жени. Ръсел Рийвс компенсирал с голям размах. Но от това не ставаше по-щастлив.

— Не им е бил лек животът — каза Анди. — Говоря за старите ви приятелки.

— Да.

— Какво става, Ръсел?

— С кое?

— С тези жени. Вие имате болно дете, те имат болни деца. Защо така?

— Нали ти казах, Анди. Лош късмет.

— Шест от шест... Каква е вероятността да ти се случи това?

— Едно на милион. Такава беше вероятността Зак да се разболее от този тип левкемия. Но когато става въпрос за болест, Анди, статистиката няма значение. А и ние имаме шест от седемнайсет жени, а не шест от шест. Още не сме открили всичките.

Вярно беше.

— Всъщност това са шест от всичките техни деца — шестнайсет до момента, може би ще станат трийсет или четирийсет, след като открием всички жени.

Това също беше вярно.

— И все пак, Ръсел, защо си мисля, че има нещо, което криете от мен?

— Защо да крия нещо от теб? Ти си моят адвокат. Длъжен си да пазиш тайните ми. — Той помълча малко и продължи: — Виж, Анди, знам, че не ти е лесно да виждаш всички тези болни деца. Не се въртиш всеки ден около болно дете като мен. Но ние им помагаме и това е, което има значение. Ако прецениш обаче, че работата е прекалено трудна за теб, ще намеря някой друг.

Анди се загледа през прозореца и се замисли за всички онези жени и болните им деца, чийто живот беше станал по-поносим благодарение на Ръсел Рийвс. Нямаше значение дали богатият му клиент криеше нещо от него — а той беше абсолютно сигурен, че не му казва всичко — в крайна сметка те помагаха на тези хора. Това беше важното. Беше благородно дело. Анди Прескот не можеше да помогне на баща си, но поне успяваше да помогне на тези деца.

— Ще го направя.

— Благодаря ти, Анди. Коя е следващата?

— Холис каза, че има проблем със седмата жена.

— Какъв проблем?

— С издирването ѝ.

— Следите ѝ се губят, така ли?

— Очевидно да.

— Пак иди при Маккроски. Плати му колкото е необходимо, Анди, но искам да намерите тези жени.

Ръсел изпрати Анди до входната врата. Лимузината чакаше отпред. Анди се качи и Даръл потегли през портала към града. Анди

прегледа списъка за името на седмата жена, която Холис не можеше да открие.

— Къде си, Франки Дойл?

На Карън Джеймс ѝ се пушеше адски, но беше твърдо решена да откаже цигарите. Когато колата пред нея напредваше с няколко сантиметра, тя също напредваше с няколко сантиметра. Насочи старата тойота към алеята за паркиране пред основното училище и спря. Децата се изсипваха от сградата, затичваха се по тротоара, нарамили огромните си раници, с които изглеждаха като малки алпинисти, и скачаха в колите на родителите си.

Джеси я нямаше.

Карън се огледа наоколо. Другите шофьори бяха най-различни: имаше майки, баби, няколко бащи и две-три мексикански бавачки. Те караха коли, джипове и пикапи — луксозни, по-евтини и таратайки. Общинското училище приемаше всички, без оглед на класа, раса, етнос, поданство или продължителност на пребиваването в този квартал. Кое то беше добре; те се бяха преместили в градчето само преди два месеца, точно преди началото на учебната година.

Къде беше Джеси?

Карън беше пристигнала навреме на мястото, откъдето прибираха децата, но дъщеря ѝ още не се беше появила. Дежурната разпоредителка на паркинга — учителка по физическо възпитание, която изглеждаше така, сякаш можеше да смачка тойотата на хармоника — вмъкна глава през отворения прозорец откъм пътническата седалка и ѝ каза да се премести на страничния паркинг. Карън излезе от алеята пред училището и свърна встрани, но се наложи да направи път на един черен ван със затъмнени прозорци, който излизаше от паркинга. Тя изгледа шофьора и за миг погледите им се срещнаха. Внезапно я полазиха тръпки.

Къде беше Джеси?

Карън трескаво започна да прехвърля възможностите и в главата ѝ нахлуха кошмарни картини. Тя слезе от колата, проследи с очи черния ван, докато се изгуби от погледа ѝ, и влезе в училището. Крачките ѝ все повече се ускоряваха, докато вървеше по коридора към

стаята на третокласниците. Мисис Наш, учителката на Джеси, проверяваше контролни на бюрото си. Беше сама в стаята.

— Извинете ме.

Мисис Наш вдигна поглед.

— О, здравейте, Карън.

— Къде е Джеси?

— Тръгна си.

— Не я видях отпред на паркинга.

— Нямаше ли я?

— Не.

— Ами тогава...

Карън вече летеше по коридора и проверяваше всяка стая. Мисис Наш я настигна пред директорския кабинет.

— Карън, сигурна съм, че е някъде наоколо.

Директорката излезе от кабинета си.

— Някакъв проблем ли има?

— Не можем да открием Джеси — каза мисис Наш.

— Ще извикам полицията.

— Не! — възпротиви се рязко Карън.

— Джеси излезе с другите деца — обясни мисис Наш. — Майка й казва, че не се е появила на паркинга.

— Нека да проверим по стаите.

Претърсиха всяка стая в западния коридор. Не я откриха. Отидоха във физкултурния салон; вътре имаше деца, които играеха на волейбол и баскетбол. Джеси обаче я нямаше. Провериха и в съблекалните.

— Джеси! Джеси!

Лицето на директорката Стивънс издаваше страха й: да се изгуби дете от нейното училище.

— По-добре да извикам полицията.

— Нека проверим източния коридор — каза Карън.

Те бързо излязоха от физкултурния салон и тръгнаха по източния коридор. Джеси я нямаше нито в кабинета по химия, нито в библиотеката, нито в стаята по трудово обучение. Карън беше на ръба на пълната паника, когато зърна една червенокоса главичка в музикалната зала.

— Джеси!

Осемгодишната ѝ дъщеря се извъртя на стола пред пианото. Усмихваше се.

— Привет, мамо.

Очите на Джеси се преместиха върху учителката и директорката, застанали зад Карън; усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Ох, не казах на никого къде ще бъда. Съжалявам.

— Обиколихме цялото училище да те търсим.

— Исках само да се поупражнявам малко.

Карън си пое дъх и се обърна към двете жени.

— Съжалявам.

Те кимнаха и я потупаха по рамото. Бяха майки като нея. След като си отидоха, Джеси попита:

— Ще ме накажат ли?

— Не, миличко. Да си тръгваме.

Господи, така жадуваше за една цигара.

Работилницата за тексаски ботуши по поръчка в южния край на булевард „Ламар“ в Остин делеше едно малко пространство с ателие за препариране на животни; с едно ходене човек можеше да си поръча ботуши и да даде главата на някой елен за препариране. Пол Прескот стоеше по чорапи върху лист амбалажна хартия, докато общарят записваше какво точно желае клиентът: извивка на носа, височина на токовете, шпори, каишки, кръстат бод, кожа и цвят, след което очерта стъпалото му на хартията и взе точните мерки.

— Кожа от черен елен — каза Анди. — Мека, но издръжлива.

— Също като майка ти.

Джийн Прескот се усмихна като влюбена тийнейджърка. Баща му наистина беше чаровен, Анди не можеше да му го отрече. Пол Прескот имаше онова дяволито пламъче в сините си очи, което покоряваше жените от всички възрасти; може би това беше причината съпругата му и синът му да го съпровождат на толкова много турнета. Един ден преди седем-осем години, когато двамата бяха край реката, Анди го подкачи за момичетата, които висяха по баровете. По този повод Пол Прескот беше казал: „Анди, ти си вече голям и трябва да знаеш истината за баща си. Аз съм пияница, но верен пияница. На Хосе Куерво и майка ти. Никога не предадох любовта ѝ“.

И Джейн Прескот беше стояла твърдо до съпруга си.

Тя го бе докарала в града този следобед за месечната преценка на възможността за трансплантация. В комисията имаше различни лекари (хепатолог, хематолог, кардиолог, гастроентеролог и психиатър), социален работник (който да се увери, че има кой да се грижи за него в периода след трансплантацията), и финансов инспектор (който да потвърди, че все още има застраховка, която да покрие операцията и скъпото медикаментозно лечение). После бе подложен на обичайните изследвания, за да запази мястото си в списъка на чакащите. Комисията установи, че продължава да е абсолютно трезвен; само една капчица алкохол беше достатъчна да свалят Пол Прескот от списъка и да го оставят да умре.

Обущарят приключи с мерките, Анди даде предплата — половината от хиляда и петстотинте долара за ботушите, които щяха да са готови след седем-осем месеца — и тримата излязоха навън. Минаваше шест.

— Какво ще кажете да вечеряме в ресторант „Тредгил“? — каза Анди. — Аз черпя.

Анди очакваше баща му да откаже; той вече не искаше да се показва на публични места, защото кожата му беше придобила оранжев оттенък. Но баща му го изненада.

— По дяволите, не виждам защо да откажа един пилешки шницел в „Тредгил“. Това е единствената възможност да хапна истинско месо.

Анди метна велосипеда в багажника на волвото (майка му го караше от 1989 г. и беше страшно горда от километража, който показваше близо петстотин хиляди километра) и седна на задната седалка. Изминаха краткото разстояние до крайбрежния ресторант, който се намираше до мястото, където някога беше „Арматильо“.

— Къса ми се сърцето — каза баща му, — като гледам тая сграда, заради която разрушиха „Арматильо“. Хубави времена бяха. Особено когато подгрявахме публиката преди концертите на Уили Нелсън.

— На колко години е Уили сега? На деветдесет?

Баща му се разсмя — това беше звук, който Анди умираше да чува.

— Повече от сигурно е, че ще доживее до деветдесет, но иначе навърши седемдесет и пет миналия април.

Уили Нелсън беше поет, певец, композитор и тексаска икона; живееше в едно ранчо близо до Остин.

— Уили ще пее и ще пише песни до деня на смъртта си. Такъв е той. Такива сме всичките — Уили, Били Джо, Джери Джеф, Крис... Ние сме певци, които си пишат сами песните.

Анди и баща му си поръчаха пилешки шницел — прочутия специалитет на „Тредгил“. Майка му си поръча салата.

— Как е апартаментът? — попита го тя.

— Страхотен е.

— А приятелката ти?

— Коя: блондинката или брюнетката?

Баща му се облегна назад и се засмя.

— Ти да видиш! Допреди два месеца се мъknеше само с Къртис и Дейв, а сега трябва да разпъжда с пръчка ухажорките си.

— Блондинката.

— Че къде си ни видяла?

— В „Хоул Фудс“. Беше доста разголена.

— Ти би ли покрила с дрехи такова тяло?

— По дяволите, синко — каза баща му, — по-добре изяж две от тия пържоли. Имаш нужда от протеини. — Той допи чая с лед и каза: — Рийвс промени живота ти.

— Към по-добро.

— Анди...

— Да?

— Недей да свикваш прекалено с този нов живот.

— Още ли работиш по онези строителни проекти в СаКо? — попита майка му.

— *Благоустройствени* проекти. Вече имам три одобрени от местните жители. Дори започнаха да ги осъществяват. Но понеже в последно време пътувам доста, другите ще почакаат.

— Къде пътуваш? — запитва баща му.

— До Хюстън, Далас, Ню Орлиънс, Сиатъл, Маями, Чикаго.

— Заради Рийвс ли?

Анди кимна.

— Сделки с недвижими имоти?

— Не точно.

— А какво точно?

— Татко, не мога да ти кажа. Поверителна информация. Но всичко е наред.

— Щом казваш — въздъхна шумно той. — По дяволите, какво ли не бих дал за една студена бира с тая пържола.

* * *

— „Търся приятел. Да не е лъжец и да има постоянна работа.“

Къртис вдигна очи от рубриката за запознанства.

— Доста строги изисквания.

Анди плати на Ронда поредната поръчка бири за масата. Родителите му го бяха оставили пред „Хуеро“ на връщане за Уимбърли, Натали беше разписала книжката на Трес за вечерта, Къртис четеше на глас вестникарските обяви, а Дейв стоеше пред входа на кръчмата в очакване на момичето, с което имаше среща. Изглеждаше точно толкова спокоен, колкото адвокат преди разпит с детектора на лъжата.

— Направо не мога да повярвам, че някоя му е отговорила — каза Трес.

— Това ме обнадеждава — обади се Къртис.

— Къртис — рече Трес, — по-добре си потърси някоя в сайта на Менса.

— Дейв носи каубойски ботуши, за да изглежда по-висок — отбеляза Анди. — Ама пак не може да се изкара метър и деветдесет.

— За целта трябва да се качи на стол — каза Къртис и премина към следващата обява.

— Това момиче твърди, че „жадува да открие справедливост и равноправие в живота“.

— И търси неангажиращ секс?

— Как разбра?

Трес се обърна към Анди.

— Доста време те нямаше. Заради Рийвс ли?

— Аха.

— Къде беше?

— Из цялата страна.

— И за какво?

- Поверителна информация. Закле ме да пазя тайна.
— Нали не вършиш нещо, за което си нямаш и понятие, Анди?
— Нищо подобно. Всъщност играя ролята на Робин Худ.
— Тя е тук — каза Къртис.

Всички се обърнаха към входната врата. Една много привлекателна блондинка току-що се бе приближила до Дейв. Не беше от класата на Сузи и Боби, но пък и Дейв не беше адвокат на Ръсел Рийвс. Те размениха няколко думи и тя го целуна по бузата.

— Охооо! — възкликна Къртис.

Къртис Бакстър никога не бе имал късмета да го целуне жена, която не му е роднина.

Дейв и блондинката влязоха вътре и бяха настанени на една маса в предния салон, близо до бара. От мястото си на верандата тримата преспокойно можеха да ги наблюдават през прозореца. Ронда взе поръчката им и след малко се върна с коктейлите. Разговаряха, смееха се и ядяха мексиканска храна. Дейв плати на мексиканските певци да пеят на масата им.

— Тя яде фахита — каза Къртис.

— Е?

— Значи Дейв има шанс. Обича месо като него.

— На мен ми се струва, че момичето се забавлява — каза Трес.

— Представям си колко ѝ е забавно! — рече подигравателно Къртис.

Дейв и момичето изпиха поредните маргарити, след което той стана и се отправи към големия салон зад двойните врати. Тя се усмихна и му помахна с малкото си пръстче.

— Отива в тоалетната — каза Къртис. — Маргаритите явно са му дошли в повече.

Тоалетните се намираха в дъното на ресторанта. Веднага щом Дейв изчезна от погледа ѝ, усмивката върху лицето на блондинката се стопи. Тя извади мобилния си телефон. Каза някому нещо, изправи се, допи маргаритата си, грабна дамската си чанта и излезе навън. Много бързо. Притича покрай тях по верандата и надолу по тротоара покрай „Оук Гардън“, където свиреха „Лос Фламес“. Една кола спря до бордюра; тя се метна вътре и колата потегли.

— Прецака се, горкият.

Те се обърнаха и погледнаха през прозореца. Дейв току-що се бе върнал на масата и се оглеждаше с объркано изражение. Погледна към тях и Анди му махна да излезе. Дейв дойде при тях.

— Да не е в тоалетната?

Трес и Къртис отместиха очи от този пословичен неудачник. Оставиха на Анди да съобщи лошата вест.

— Духна.

— Искаш да кажеш, че си е тръгнала?

Анди кимна. Дейв се спихна като спукан балон и рухна на един стол.

— А аз си мислех, че се забавляваме.

Анди помахна на Ронда с празна бирена бутилка. Поредната поръчка за масата. Къртис съчувствено потупа по рамото Дейв.

— Тя и без това нищо не струваше.

Дейв поклати глава.

— Човече, ухаеше божествено!

[1] Какво ще кажеш за един реванш, моля? (исп.). — Б.пр. ↑

— Защо не можете да откриете Франки Дойл?

— Защото тя не иска да бъде открита.

— Как открихте първите шест?

— Те не се криеха.

Беше точно девет часът на следващата сутрин и Анди седеше срещу Холис Маккლოსки от другата страна на бюрото му. Холис се облегна назад в стола си.

— Виж, Анди, Америка е мобилно общество. Всяка година сто милиона души сменят адреса си, преместват се в другия край на улицата или в другия край на страната било заради по-голяма къща, било заради по-добра работа. Това означава, че двеста милиона души си стоят на едно и също място. Сю Тод, Тамека Евънс, Силвия Гутиерес — те не са мърдали от последния им известен адрес. Аманда Пиърс е сменила къщата си, но е останала в Чикаго. Така че тези четири бяха лесни за откриване.

— А как намерихте Бевърли Гриър и Пам Уорд?

— Бевърли се е преместила от Денвър в Сиатъл, така че се обадох на старите ѝ съседни в Денвър. Научих имената им от Данъчната служба, където по адреса можа да се открие собственикът, след това се обадох на справки и научих телефонните им номера. Първият съсед не беше живял още там, когато Бевърли се е преместила, но вторият беше. Той ми даде новия ѝ адрес в Сиатъл.

— Ами Пам Уорд?

— Тя се е преместила от Лос Анджелис в Далас. Не можах да откроя съседите ѝ, така че се обадох на новия собственик на апартамента ѝ в Лос Анджелис.

— Как намерихте телефонния му номер?

— В указателя. Можеш да търсиш стационарните номера по адреса. Така го открих. Пам му беше продала апартамента на изплащане, така че той ѝ изпращаше вноските на адреса ѝ в Далас. И ми го даде.

— Никога не съм предполагал колко е лесно да намериш някого.

— Лесно е, ако знаеш какво правиш и... ако човекът не се крие. Хората, които не се крият, оставят следи чрез различни документи: полици, лизинга, телефонни указатели, платежни сметки... Но Франки Дойл се е преместила и не е оставила никаква следа под формата на някакъв документ. Тя се крие.

— От кого?

— От бившия си съпруг.

Холис се приведе напред и отвори една папка върху бюрото си.

— Последният известен адрес на Франки Дойл е бил в Бостън преди три години. Тогава е била на двацет и пет години, омъжена за някой си Майкъл Дойл, известен като Мики, с когото имали петгодишна дъщеря на име Абигейл. Работила е като сервитьорка в един бар в скъп хотел в центъра на града — „Бостън Гранд“. После двамата с Мики се развели, след което тя и малката изчезнали.

— Кое ви кара да мислите, че тя се крие от него?

— Той я е биел. Мики е бивш боксьор и още живее на същия адрес в Бостън. Бил е съден за побой, не на нея, но всеки, с когото разговарях, твърдеше, че я е биел. Предполагам, че ѝ е дотегнало, развела се е с копелето и с изчезнала с детето. — Той повдигна рамене. — Франки Дойл вече не съществува.

— Как така вече не съществува?

— Искам да кажа, че следата от документите свършва при развода. Според мен е сменила името си, за да не може Мики да я открие. Проблемът е там, че и ние не можем да я открием.

— Но тя трябва да е подала молба за смяна на името в съда на окръга, в който живее. Проверете тези архиви.

— Вече го направих, проверих архивите, които са качени в интернет. Проблемът е там, Анди, че в САЩ има над три хиляди окръга, всеки със собствени архиви, като по-малките, които вероятно са половината, не са публикувани онлайн. Ако Франки Дойл е съобразителна, а аз имам всички основания да я смятам за такава, тя се е преместила в някой малък затънт окръг, вероятно на запад, и там си е сменила името, защото архивите им не са онлайн. Единственият начин да я намерим, е да претърсим на място архивите във всички онези окръзи — поне хиляда и петстотин на брой.

— Все едно да търсиш игла в купа сено.

— Именно. А дори и клиентът ти да е готов да плати за наемането на частни детективи във всеки щат, които да проверят всеки окръг, това ще отнеме месеци. А когато успеем да я открием, тя вероятно вече ще се е преместила на нов адрес и отново ще е сменила името си. След което ще се наложи да повторим цялата процедура.

— Значи се е покрила много успешно.

— Това не е толкова просто, колкото си мислят повечето хора. Не можеш да имаш мобилен телефон на твое име, нито кредитна карта, не можеш да си купиш кола или дом, не можеш да живееш в хубав квартал, не можеш да си откриеш банкова сметка или да си извадиш шофьорска книжка. Разправят колко е лесно да се покриеш, но това са само приказки.

— Тогава как ще издирите Франки Дойл?

— Вероятно няма да успее, Анди. Изрових всяка следа, до която успях да се добера. Претърсих всички онлайн архиви: данъци върху недвижими имоти, списъци за гласуване на избори и автомобилни регистрации, брачни свидетелства и лицензи за бизнес. Тя обаче не е адвокат, счетоводител, доктор, медицинска сестра, фризьорка, частен детектив или изобщо нещо, което да изисква лиценз. Не е гласувала в никой щат, поне не под името Франки Дойл.

— Ами шофьорската ѝ книжка? Трябва да има такава, за да кара кола.

— Не мога да издирвам повече никакви регистрации на шофьорски книжки. Федералният закон ограничава достъпа поради опасност от кражба на самоличност.

— Има ли още нещо?

— Претърсих всички частни бази данни, предоставени срещу заплащане на частните детективи. Нищо. Обикновено разполагам поне с телефонен номер, чрез който да търся определен адрес. Но не можах да открия никакви нейни телефони, нито стационарни, нито мобилни.

— Но ако тя си е променила името, значи шофьорската книжка няма да бъде вече на името на Франки Дойл.

— Правилно. Претърсих националния онлайн регистър на гражданските и наказателните дела във федералните съдилища. Нищо. Претърсих щатските криминални архиви, качени в интернет, но се нуждаем от датата ѝ на раждане, за да направя едно цялостно проучване. Проверих регистрите на затворите...

— Затворите?

Холис вдигна рамене.

— Знае ли човек.

— И?

— Не е лежала във федерален затвор, нито в повечето от щатските... тях не мога да претърся всичките. По дяволите, дори и на Мики се обадох. — Холис поклати глава. — Съвсем я е закършил. Живее в къщата на починалите си родители, кара колата им, работи в гаража на баща си. Няма да се учудя, ако носи и бельото му.

— И какво каза той?

— Нищо. Когато му се обадох да го питам за Франки, той ми затвори. Така че звъннах в бара, в който е работила, разговарях с бармана, казва се Бени. Била при тях в продължение на седем години, докато една вечер просто не се явила за смяната си. Оттогава никой не я бил виждал, нито чувал. Дори не си прибрала последната заплата.

— Може би е мъртва?

— Пуснах името ѝ в регистъра за покойници на службата за социално осигуряване: не излезе да е мъртва. Но това не означава непременно, че не е. Както и да е, Бени ми каза, че майка ѝ живеела през няколко къщи от нейната, така че ѝ позвъних. Номерът го има в указателя. Казва се Колин О'Хара. Добра женица, но не знае дори собствения си адрес, какво остава за този на Франки. Има Алцхаймер.

— Откъде знаете?

— Посетих съседите на Мики. Те познават Колин О'Хара, грижат се за нея. Бащата на Франки е починал. Няма друг деца. Но съседите не знаят адреса на Франки. И те твърдят, че Мики я е биел. — Холис направи пауза. — Той не е вашият потаен клиент, нали?

— Кой, Мики ли? Не.

— Добре. Франки наистина е проявила достатъчно разум, като се е измъкнала от него, преди да свърши в новинарските емисии като поредната жена, убита от лудия си бивш съпруг.

— Ами кредитното ѝ досие?

— Съществуват два проблема с кредитните досиета. Първият, ако го изискам под незаконен предлог, това представлява федерално престъпление. А търсенето на стара приятелка не е законен предлог, Анди. Освен това няма смисъл: тя няма да използва кредитна карта.

— Защо не?

— Защото знае, че така могат да я проследят. Кредитното досие бива предоставяно на всеки кредитор — човек, който е дал пари назаем, хазяин, работодател — който прави запитване, така че тя не би взела заем или не би започнала работа, или не би наела жилище, поне не прилично. Стандартните приложения им позволяват да направят кредитна проверка.

— А какъв е вторият проблем?

— Кредитните бюра вече не предоставят отчетите си на частни детективи. Хората ще ги съдят.

— По дяволите. Ами номерът на социалната ѝ осигуровка?

— Понеже разполагам само с името ѝ, търсенето ми извади хиляди Франк или Франки или Ф. Дойл. Ако разполагах и с датата на раждане, щяха да са няколкостотин. А ако имах името ѝ, датата на раждането и номера на социалната осигуровка, щеше да излезе само едно. Проверих архивите по разводите, но данните за нейния случай са изтрити. Проблемът е там, че в днешно време е почти невъзможно да се доберем законно до данните за нечий развод. Никой не ще да стават публично достояние — това е нарушение на закона за защита на личните данни.

— Вие сте работили във ФБР, може би бившите ви колеги могат да я издирят... или да открият данъчната ѝ декларация.

Холис поклати глава.

— Това е подсъдно. В тази страна има закон за защита на личните данни, дори и правителството ни понякога да го забравя. Казах ти, Анди, строго спазвам закона.

— Законът се нуждае от промяна.

— Анди, някои частни детективи сключват сделки със служители, които работят с личните данни и които са склонни да престъпват закона. Аз не го правя.

— Защо?

— Не ми трябва такива пари.

— Готов съм да ви плащам по хиляда долара на час.

— Анди, двайсет и пет години съм вкарвал хора в затвора, това ми е била работата. Нямам намерение сега да се присъединя към тях нито заради теб, нито заради твоя потаен клиент. Искаш ли да продължа с издирването на другите жени?

Анди кимна.

— Дайте ми каквото сте намерили за Франки Дойл.

Същия ден следобед Анди излетя за Бостън.

Преди това се обади на Ръсел Рийвс, за да му докладва за разговора си с Макклоски.

— Отивай в Бостън, Анди — каза му Ръсел. — Намери я.

Анди прочете папката с документите в самолета. Холис беше събрал биографията на Франки Дойл от рождението допреди три години. След това животът ѝ беше бяло петно. Анди можеше да се обзаложи, че тя е мъртва.

Пристигна късно, нае едно беемве и се настани в апартамент за петстотин долара на нощ в хотел „Бостън Гранд“ в центъра на града; същия, в който беше работила Франки. След като си остави багажа, отиде в бара и си поръча бира. Бени беше на смяна — около четирийсетгодишен оплешивял мъж, едър, но не страшен като Даръл. Анди се представи и му каза, че се опитва да открие Франки Дойл.

— Преди няколко дни ми се обади един частен детектив от Остин, ирландец на име Макклоски, питаше за Франки.

— Той работи за мен, аз съм адвокат.

— И защо искате да откриете Франки?

— За да ѝ помогна.

— Какво не е наред с нея?

— Искам всъщност да помогна на детето ѝ.

— На Аби? Какво ѝ е?

— Още не знам.

Бени го изглежда.

— Ами както вече казах на вашия човек Макклоски, нито съм я виждал, нито съм я чувал от три години. Една вечер не се яви за смяната си и това беше всичко; след седем години работа. — Той направи пауза. — Да не мислите, че е мъртва?

— Не знам. Възможно е.

Това сякаш сломи Бени.

— Беше едно добро ирландско момиче, омъжено за гаден ирландски гангстер.

— Мики?

Бени кимна.

— Той я биеше.

— И аз така чух.

— Когато се разведоха, я помолих да се омъжи за мен.

— Връзка ли имахте?

— Франки Дойл да изневерява? В никакъв случай. Беше католичка с типичното за тях чувство за вина и прочие. — Той сви рамене. — Въпреки това я обичах. Но тя искаше просто да се махне от Мики.

— Имате ли някаква представа къде може да е?

Той поклати глава.

— Тя никога не се бе отдалечавала от дома си на повече от осемдесет километра, но все приказваше как щяла да се премести в Монтана или Тексас и да гледа коне. Казвах ѝ, че е градско момиче и няма да знае как да се оправя на село.

Бени отиде да обслужи един клиент в другия край на бара. Анди изпи бирата си и се опита да си представи Франки Дойл на работа тук. Беше сравнително евтино, но изискано заведение с елегантен дървен плот и кожени столове, огледало зад бара и телевизор с плосък екран на стената, както и фланелки с автографи на играчи от „Пейтриърс“, „Ред Сокс“, „Селтикс“ и „Бруинс“ и всевъзможни плакати и флагчета от спортни събития. Беше спортен бар. Единственото произведение на изкуството висеше зад бара и представляваше черно-бял графичен портрет на Бени. Анди се приведе и прочете името на художника: „Ф. Дойл“.

— Това е скица на Франки. Нарисува я един ден, когато не бяхме особено заети.

Бени се бе върнал при него.

— Искала е да стане художничка?

— Тя беше художничка. — Бени се втренчи в портрета си. — Надявам се, че все още е.

Анди му пожела „лека нощ“ и се качи в стаята си. Поръча да му донесат вечерята в стаята, изпи още три бири и изгледа един филм по платения видеоканал.

На следващата сутрин се отправи към последния известен адрес на Франки Дойл в един работнически квартал в Южен Бостън. Озова

се пред тухлена къща в редица от еднакви къщи. Паркира и почука на вратата; никой не отвори.

— Мики ли търсите? — попита възрастен мъж от съседната къща, застанал до ниския жив плет.

— Знаете ли къде мога да го открия?

Той посочи надолу по улицата.

— Гаража на Дойл, през две преки.

— Благодаря ви. — Анди пристъпи до живия плет. — Познавахте ли Франки?

— Разбира се. Изчезна преди три години, след като се разведе с Мики. Той я биеше, когато беше пиян. С една дума, всеки ден. Не е трудно да се досетите, че накрая тя не издържа. Взе си момиченцето и напусна това копеле.

— Беше ли болно момиченцето?

— Аби ли? Доколкото знам, не. Беше голяма палавница.

Най-после една жена без болно дете. Може би просто беше случайно съвпадение, както бе казал Ръсел. Но това все пак беше преди три години.

— Имате ли някаква представа къде заминаха?

Старецът поклати глава.

— А къде живее майката на Франки?

Мъжът посочи надолу по улицата.

— През три къщи.

Анди му благодари и подкара към гаража на Дойл. Гаражът представляваше малка постройка, която побираше само две коли, а отвън имаше още десетина. Вътре го лъхна миризма на масло и грес; някакъв мъж бе наведен над мотора на една кола.

— Мики Дойл?

— Кой пита? — раздаде се глас изпод вдигнатия капак.

— Анди Прескот. Аз съм адвокат от Тексас.

Мъжът най-после се изправи. Беше с късо подстригана червена коса и изглеждаше само няколко години по-възрастен от Анди. Имаше физиката на боксьор и нос, който беше чупен неведнъж. Ръцете му бяха почернели от грес. Не бе зарадван от срещата с Анди.

— Изчезвай.

Анди измъкна портфейла си и извади десет стодоларови банкноти, които остави върху колата.

— Имам нужда от информация.
Мъжът изгледа парите, после Анди.

— Какво искаш да знаеш?

— Ти ли си Мики Дойл?

— Аха.

— Опитвам се да открия Франки.

— Да не е забогатяла?

— Не още.

— Е, не съм я виждал, нито съм я чувал от деня, в който се разведе с мен. Преди три години.

— Имаш ли представа къде живее?

— Не. Подай ми гаечния ключ.

Мики посочи към една стойка с инструменти. Анди му подаде ключа. Сега и той имаше грес по ръцете. Потърси някакъв парцал да се избърше.

— Това ли е истинското й име — Франки?

— Аха. Шон О'Хара, баща й, държеше една ирландска кръчма. Беше хубаво място, само че отдавна вече го няма. Искал момче, да го прави футболист, но му се родило момиче. Така че я кръстил Франки на Франк Гифорд.

Мики продължи да работи. Анди нямаше представа кой е тоя Гифорд.

— Заедно ли израснахте?

— Тя е седем години по-малка от мен. Оженихме се веднага щом завърши гимназия.

— И ви се роди дъщеря. Не се ли виждаш с Аби?

— Трябваше да се откажа от бащинските си права, за да отърва затвора. Франки ме заплаши, че ще ме съди за побой.

— Беше ли болна?

— Кой, Франки ли?

— Аби.

Мики се усмихна.

— Не, Аби не беше болна.

— Имате ли някакви нейни снимки?

— Искаш снимки на Аби?

— Не. На Франки.

— О, изгорих ги всичките. За да я забравя. — Той замълча и се втренчи в двигателя. — Не успях.

— Тя има ли някакви роднини наблизо освен майка ѝ?

— Франки беше единственото им дете. Колин непрекъснато забременяваше, но помяташе. Така и не можа да роди син на Шон.

— Дали си е вкъщи?

— Винаги.

— Тя знае ли къде живее Франки?

— Колин не знае самата тя къде живее. Има Алцхаймер. Като излезе на разходка, и се изгубва. Два-три пъти на седмица ми се налага да я търся. — Той отново посочи инструментите. — Подай ми голямата отвертка.

Анди му я подаде.

— Мики, мислиш ли, че Франки е мъртва?

— Глупости!

— Защо си толкова сигурен?

— Защото се обажда всеки ден на Колин.

— Откъде знаеш?

— Колин ми казва, когато я навестявам.

— Навестяваш бившата си тъща?

— Всяка сутрин. Проверявам да не се нарани нещо.

— Мики, да не се опитваш да откриеш Франки?

Мики остави отвертката и се облегна на колата. Не погледна към Анди.

— Защо да го правя?

— Защото искаш да се върне при теб.

— Нямам нищо против, но тя не ме ще. По дяволите, дори накара да ми издадат ограничителна заповед. Само да припаря до нея или Аби, и отивам в затвора.

— Има ли някой друг, който би могъл да я търси?

— Ти. — Той изгледа Анди. — Защо я търсиш?

— Не мога да кажа. Кога е родена Франки?

— На седми юли хиляда деветстотин и осемдесета.

— А номера на социалната ѝ осигуровка?

— Не го знам.

— Ще удвоя сумата.

— Не мога да ти го кажа, защото не го знам. А дори и да го знаех, пак нямаше да ти го кажа. Нито съм те чувал, нито съм те виждал. Цъфваш тук и ми задаваш разни въпроси... откъде да знам какво целиш? — Той посочи към банкнотите. — Мога ли вече да ги прибера?

Анди кимна и Мики грабна банкнотите. Анди му подаде визитната си картичка.

— Това е мобилният ми телефон. Обади ми се, ако се сетиш къде може да се намира, окей? Важно е.

Мики взе картичката и я разгледа.

— Занимаваш се с пътни глоби и издирване на хора... Сигурно добре печелиш.

— По-добре, отколкото можеш да си представиш.

Мики прибра картичката в джоба на ризата си и отново се пъкна под капака.

Анди се обади на Холис Маккроски и му даде рождената дата на Франки. После отиде в центъра на града до съда на окръг Съфък. Влезе в деловодството и поиска документацията по развода на Франки Дойл и Майкъл Дойл отпреди три години. Чиновничката провери в компютъра.

— Досието на делото е в архива. Представете разрешително за проверка и елате следващата седмица.

— Пише ли кой е адвокатът на Франки Дойл?

— Марти О'Конър.

Чиновничката му даде телефонния номер на адвоката. Анди излезе от съда и се обади на О'Конър от мобилния си телефон. След като го свързаха, се представи и обясни, че се опитва да издири Франки.

— С каква цел? — попита О'Конър.

— Това е конфиденциална информация, Марти.

— Е, и моята информация за Франки е конфиденциална.

— Знаете ли къде живее?

— Не. Но и да знаех, пак нямаше да ви кажа. Вижте, Анди, направете й услуга и я оставете на мира. Тя преживя достатъчно неприятности.

— С Мики ли?

Конър се поколеба, преди да отговори.

— Да, с Мики.

— Моят клиент иска да ѝ помогне.

— Едва ли ще ѝ помогне. Просто я оставете на мира, Анди.

Двамата затвориха. Анди отиде в Данъчната служба и провери имотния регистър; Франки Дойл не притежаваше недвижима собственост в окръг Съфък. Провери и регистъра на моторните превозни средства; в Масачузетс нямаше автомобил на името на Франки Дойл.

Анди се върна до дома на Колин О'Хара и почука на вратата; след малко старицата му отвори.

— Мисис О'Хара?

— Кой?

— Госпожо, вие ли сте майката на Франки?

— Къде е Франки?

— Не знам, госпожо. Опитвам се да я открия.

— Искам да си видя детето.

— Мога ли да вляза, да поговорим?

Тя се усмихна и каза:

— Влизай.

Анди прекрачи прага и се озова в 1955 година. Килимът беше износен, тапицерията протрита, стаята мъжделиво осветена от няколко стари лампи. Той изброи пет котки, които се протягаха наоколо. Телевизорът беше включен на сапунен сериал. Мисис О'Хара седна на едно кресло точно пред екрана. Анди се огледа. По стените висяха една дузина рамкирани графики с подписа на Франки Дойл. Всичките бяха мрачни и пустинни пейзажи и напомняха на Анди за Западен Тексас и Ню Мексико.

— Франки е художничка.

— Да, госпожо, личи си. А имате ли нейна снимка?

Тя се пресегна към масичката до креслото си и вдигна една снимка в рамка. Подаде му я. На нея се виждаха симпатична млада жена и прекрасно момиченце сред снежни преспи. Носеха якета с плътно пристегнати качулки. Бяха щастливи. Живи и здрави.

Анди се запита дали да не открадне снимката, но самата мисъл го накара да се почувства като отрепка: да открадне скъпия спомен на

старица с Алцхаймер. Така че се помъчи да запамети образа на Франки Дойл. Имаше хубави черти. Косата ѝ беше прибрана под качулката, но той си каза, че едно момиче с фамилия О'Хара ще има червена коса, ала може би това предположение се дължеше на слабостта му към червенокосите; тя го подтикваше да я търси още по-упорито. Искаше да я види на живо.

Мисис О'Хара потъна в сапунения сериал, така че Анди се вмъкна в кухненския бокс. На масата имаше няколко квитанции. Той ги прехвърли и видя една телефонна сметка с разпечатка на разговорите.

— Мисис О'Хара, Франки обаждат ли ви се по телефона?

— Франки е на телефона?

— Не, не, госпожо.

Анди вдигна телефонната разпечатка и я прегледа. Всички разговори бяха входящи, но номерата нямаша кодове за населено място. Всички започваха с 888. Холис излезе прав: Франки беше много интелигентна. Тя използваше карта за телефонен автомат, за да се обаждат на майка си. Можеше да е звъняла от Ню Йорк или от Лос Анджелис — това нямаше как да се разбере.

Анди не се сети за нищо повече, което можеше да научи от Колин О'Хара, така че се върна в гостната и преди да се сбогува, ѝ връчи снимката.

— Мисис О'Хара, къде е правена тази снимка?

Тя сложи очилата за четене и се загледа в нея.

— Това са Франки... и Аби.

— Да, госпожо. Къде са се снимали?

— В снега.

— В кой щат?

Тя откъсна поглед от снимката, сякаш се опитваше да намери отговора написан на тавана. Анди се замисли за баща си и за отслабващата му памет вследствие на болния му черен дроб. Забравянето вбесяваше Пол Прескот; мисис О'Хара не осъзнаваше, че забравя, и не се ядосваше.

— Благодаря ви, мисис О'Хара. — Той ѝ подаде визитната си картичка. — Когато Франки ви се обади, помолете я да ми позвъни. Много е важно.

Тя се усмихна.

— Не ставайте да ме изпращате.

Тъкмо преди да затвори вратата след себе си, я чу да казва:

— Монтана.

Бени беше споменал, че Франки Дойл никога не се е отдалечавала от дома си на повече от петдесет километра, така че снимката в Монтана трябва да беше след изчезването ѝ преди три години. Франки Дойл се беше преместила в Монтана.

Билингс се намираше в Източна Монтана и беше най-големият град в щата с население от 100 000 души. Холис Маккლოსки беше казал, че Франки Дойл най-вероятно се е заселила в някое затънтено място в западен щат, за да си смени по-лесно името. Така че Анди се опита да се постави на мястото на Франки Дойл. Обикновено регистрацията по местожителство се правеше след шестмесечно пребиваване в даден административен окръг, което означаваше, че Франки трябва да бе живяла някъде най-малко половин година, преди да има възможност да си смени името. Вероятно си беше избрала някой по-малък окръг близо до по-голям град. Билингс не беше Бостън, но със сигурност си имаше своите предимства. Така би постъпил той; може би така беше постъпила и тя.

Той излетя от Бостън за Билингс и нае един линкълн навигатор. Направи справка с картата и си отбеляза най-слабо заселените окръзи в близост до Билингс: Голдън Вали (с население 1021 души), Петролиъм (с население 497 души) и Трежър (с население 735 души). Последният окръг се намираше на сто и петдесет километра източно от Билингс край магистрала 94. Лесно се стигаше дотам.

Анди излезе от магистралата и влезе в Хайшъм, селище от 330 души, административен център на окръг Трежър. През него минаваше река Йелоустоун; във всички посоки се простираше хълмиста земя. Пейзажът беше мрачен и унил, точно както на една от графиките на Франки Дойл в къщата на майка ѝ.

Може би беше улучил градчето.

Анди паркира пред сградата на съда на окръг Трежър и побърза да влезе — не беше в подходящо облекло за трийсет и осем градуса жегата. Намери деловодството и помоли да направят справка за смяната на едно име отпреди две до три години: Дойл, Франки. Архивите обаче

не бяха вкарани в компютъра. На служителката ѝ се наложи да преравя разни папки. Но тя откри документа.

Франки Дойл беше сменила името си на Рейчъл Холкоум преди две години.

Анди провери в Данъчната служба, но не успя да открие нито недвижим имот, нито автомобил, притежавани от Рейчъл Холкоум. Не откри никаква Рейчъл Холкоум и в телефонния указател на Билингс и околните селища. Анди плати да му направят копие от документите за смяна на името и излезе навън. Набра номера на Холис Маккლოსки. Когато Холис се обади, Анди му съобщи:

— Франки Дойл сега е Рейчъл Холкоум. Х-о-л-к-о-у-м. Открийте я, Холис.

Мобилният телефон събуди Анди в шест и трийсет сутринта в последния ден на октомври.

— Да?

— Откри ли Франки Дойл?

Беше Ръсел Рийвс.

— Открих, че се е развела и се е преместила да живее в Монтана преди три години. Сменила си е името.

— Защо?

— Бяга от бившия си съпруг. Биел я.

— Значи я откри в Монтана?

— Не. Пак се е преместила.

— Къде?

— Не знам. Холис я търси под новото ѝ име, но не може да я намери никъде в Монтана, така че аз се прибрах снощи. Тази сутрин ще се срещна с него.

— Открий я, Анди.

Два часа по-късно Анди влезе в офиса на Холис Маккლოსки. Частният детектив се усмихна.

— Не беше необходимо да се обличаш официално, Анди — каза саркастично той.

Анди носеше дънки, маратонки и тениска с надпис: „Не ме обвинявайте, че гласувах за смотаняци“.

— Нямах нищо друго чисто.

Холис кимна.

— Най-големият плюс да си женен, Анди, е, че винаги имаш чисти дрехи.

Агент Маккლოსки беше едно романтично копеле.

— Разкажете ми за Рейчъл Холкоум.

— Престанала е да съществува преди една година. По същата схема.

— Но как ги върши тия неща?

— Умна е. И знае какво прави. Не иска да бъде открита, Анди.

— Значи се е развела с Мики, преместила се е в Монтана, сменила е името си, отново се е преместила и отново е сменила името си.

Холис кимна.

— Сигурно много се страхува от него.

— Не ми се стори твърдо решен да я намери.

— Гадовете като Мики обикновено не афишират намеренията си.

— Той работи в гаража си всеки ден.

— Вероятно е наел някой да я издирва. Точно като теб.

— Но вие не я открихте.

Холис разпери длани в знак на примирение.

— Нека гледаме оптимистично на нещата, Анди. Мики също няма да успее. Направих проверка за криминално минало на Франки Дойл, Франки О'Хара и Рейчъл Холкоум с тази рождена дата. Няма арести и присъди. Тя е чиста.

— Успяхте ли да откриете номера на социалната ѝ осигуровка? Така ще можем да я проследим при смяната на имената ѝ.

— Бихме могли, но тя използва фалшив номер.

— Откъде знаете?

— Няма да е прибягнала до всички тези главоболия и накрая да ни позволи да я открием по номера на социалната осигуровка.

— Холис, нима няма никаква възможност да направите нещо?

— По реда на закона — никаква, Анди.

— По дяволите, Холис, трябва да открием тази жена.

— Защо? Защо клиентът ти държи толкова много да я открие?

— Казах ви, че това е конфиденциална информация.

— Виж, Анди, започвам да изпитвам подозрения относно тази поръчка: има нещо много нередно в цялата работа.

— Имате предвид жената ли?

— Клиента ти.

— Той е съвсем порядъчен човек, Холис.

— Тогава защо харчи толкова пари, за да открие тези жени?

Анди и бившият агент на ФБР се загледаха втренчено, сякаш да видят кой ще мигне пръв. До каква степен можеше да се довери на Холис? Каква беше максималната информация, която можеше да му

даде, без да разкрие истинското име на клиента си? Той се нуждаеше от Холис Маккლოსки, за да открие Франки Дойл.

— Тези жени... са стари приятелки на клиента ми. Той иска да ги открие и да им помогне, защото не се е отнесъл почтено с тях. Искане да ги компенсира.

— Как?

— С пари.

— Колко пари?

— Един милион.

— На всяка ли?

Анди кимна.

— И това ти звучи правдоподобно?

— Холис, богатите хора обикновено са ексцентрични.

— Не, Анди, богатите хора са мошеници, лъжци, измамници и престъпници — поне всички онези, с които съм се срещал, докато работех във ФБР, бяха такива.

— Но ето че сега работите за богати хора.

Холис вдигна рамене.

— Вече не съм във ФБР.

— Клиентът ми не е от този тип богаташи. Той е просто...

— Какъв е? Откачен, психически разстроен, болен? — Холис се облегна на стола. — Анди, според мен тук има нещо, което не се връзва. Не знам какво е намислил клиентът ти, но това не ми харесва. Отказвам се от поръчката.

— Не желаете да я търсите повече, така ли?

— Не, освен ако не ми кажеш за какво точно става дума.

Анди не смяташе, че трябва да споменава болните деца. Това можеше да събуди подозренията на бившия агент и той да навърже логически нещата: болни деца... богаташ от Остин с болно дете... Ръсел Рийвс.

— Холис, наистина става дума за човек с възможности, който издирва бившите си приятелки, за да им даде пари. Искане да изчисти старите се дългове, за да постигне душевен мир.

Холис поклати глава.

— Не ми минават тия.

— Защо?

— Богатите не пръскат парите си на вятъра. Те винаги искат нещо в замяна.

— Холис, аз собственоръчно връчих чековете на първите шест жени, всеки на стойност един милион. Той така и не поиска нищо в замяна. Ще потърсите ли поне останалите?

Холис му връчи една папка.

— Не, връщам ти списъка.

— Значи това е краят?

— Да, аз приключих.

— Защо?

— Защото мисля, че ме използват, Анди... както впрочем и теб.

Анди излезе от офиса на Холис Маккроски и се обади на Трес да му поиска малка услуга: да провери в компютъра на Данъчната служба декларациите на Майкъл и Франки Дойл отпреди три години, след което да проследи нейните следващи декларации. Да открие номера на социалната ѝ осигуровка. Да открие адреса ѝ. Трес се изсмя.

— Анди, да не те е блъскала кола и да имаш мозъчно сътресение?

— Не.

— Е, ще ти го обясня с прости думи: искаш от мен да извърша престъпление. За такова нещо мога да вляза в затвора, човече. Те могат да проследят всяко влизане в компютъра, всяко чукване по клавиатурата. Ако въведе името ѝ, веднага ще ме засекат и ще искат да разберат защо ми трябва. Съжалявам, Анди, няма как да стане.

— Трес...

— Казах ти преди време, Анди.

— Какво ми каза?

— Че усетиш ли веднъж вкуса на парите, вече няма да ти се връща към предишния живот. Че ще си готов да направиш всичко, само и само да не се връщаш. Предупредих те, Анди.

Трес грешеше. Анди Прескот не вършеше това заради парите. Той можеше всеки момент да прекрати взаимоотношенията си с Ръсел Рийвс и парите му. Правеше го заради Франки Дойл и... заради

болното ѝ дете. Да, то можеше и да не е било болно преди три години, но вероятно сега беше. А за да ги открие и да им помогне, се нуждаеше от далеч по-изобретателен частен детектив от този сухар и страхливец от ФБР.

Така че от офиса на Макклоски в центъра на Остин подкара директно към кантората на Лоренсо Ескобар в СаКо. Върху предния прозорец с черни букви беше изписано ЧАСТНИ РАЗСЛЕДВАНИЯ И ПЛАЩАНЕ НА ГАРАНЦИИ. Анди влезе и се озова в спартанска обстановка с един красив латиноамериканец, който седеше на голяма дървена маса и пишеше на лаптоп. Анди мигом разпозна почерка на Рамон върху предмишниците на Ескобар. Изглеждаше на около четирийсет години, с гарвановочерна коса, сресана назад, добре оформена черна козя брадичка и черни очила за четене, смъкнати на носа му. Носеше черна тениска, изопната от мускулестия торс, черни кожени ленти на китките, черни дънки, черни каубойски ботуши и един черен пистолет в черен кобур, закопчан на черния му колан. Чукаше сръчно по клавиатурата.

Без да вдига поглед към Анди, мъжът каза:

— Законно е.

— Кое?

— Оръжието.

В раздела за Остин на Правилника на Националната асоциация на собствениците на огнестрелно оръжие — известен като Тексаското законодателство — наскоро бяха прокарани многобройни закони от рода на „първо стреляй и после питай“, които осигуряваха на тексаските граждани правото: а) да убиват всеки, проникнал незаконно в дома им, б) да носят огнестрелно оръжие в колите си, за да се защитават срещу похитителите, и в) да носят скрито огнестрелно оръжие, в случай че са изкарали курс за безопасно боравене с него. Понастоящем в Тексас живееха двама и четири милиона души, като половината от тях притежаваха огнестрелно оръжие. Другата половина също трябваше да притежава такава, за да се защитава срещу първата половина.

— Лоренсо?

— Какво мога да направя за вас? — попита мъжът, без да вдига поглед от лаптопа.

— Рамон ми даде името ви. Казвам се Анди Прескот.

— Адвокатът по делата за оспорване на пътни глоби.

Значи славата му се бе разнесла.

— Нали вие ми изпратихте онова богаташче.

— Да, аз дадох на Трес вашия номер.

Лоренсо продължи да пише.

— Страхотно гадже беше. С голям кеф я следих. Знаете ли, че тя не носи бельо? — Той подсвирна. — Това момче цял живот ще се тормози от мисълта дали не му изневерява. Ако ги нямаше такива като нея, щеше да ми се наложи да се преквалифицирам. Изневеряващите съпруги осигуряват седемдесет и пет процента от приходите ми. Лесни пари, поне доскоро. Сега с тия нови закони за огнестрелните оръжия нещата малко се поусложниха: някои съпруги могат да стрелят. Нали разбирате какво имам предвид?

Анди предположи, че това е риторичен въпрос, така че не отговори.

— И сега какво, Анди, жена ти ти изневерява ли?

— Нямам жена.

— Приятелката тогава?

Сузи? Или Боби? Да му изневеряват? Никога не се беше замислял за това. Нито пък го вълнуваше.

— Не.

— Не се занимавам с приятелчета като оня телевизионен коментатор, когото ме нае да проследя твоят познат.

— И това не е.

— Искаш да измъкна някого под гаранция? — Лоренсо се усмихна, разкривайки блестящи бели зъби. — Виж, като съобща на някой клиент лошата новина, че съпругата му кръшка, той хуква към къщи и я смила от бой, след което го арестуват. Така че аз трябва да го измъквам. После той намира гадното копеле, което чука жена му, пребива и него и отново го арестуват. Така че пак трябва да го измъквам. Бизнесът ми е, тъй да се каже, „вертикално интегриран“, като нефтените компании.

— Не става дума за освобождаване под гаранция.

Най-сетне Лоренсо спря да пише, смъкна очилата си за четене и се втренчи в Анди.

— Тогава какъв вид услуга очакваш от мен, Анди?

Анди му разказа за усилията си да открие Франки Дойл. След като слуша замислено, поглаждайки брадичката си, Лоренсо рече:

— Маккლოსки е добър човек. Знае какво прави.

— Той спазва буквата на закона.

Лоренсо изгледа Анди развеселено.

— Значи ти искаш от мен нещо повече от буквата на закона, така ли?

— Искам да я откриеш и не ме е грижа как ще го направиш.

— Тази жена не желае да бъде открита, Анди. При такива ситуации тарифите ми са по-високи.

— Ще ти платя колкото кажеш.

— Защо ти е толкова нужно да я откриеш!

— На мен не. На клиента ми е нужно.

— Кой е клиентът ти?

— Това е поверителна информация.

— Защо клиентът ти иска да открие тази жена?

— Това също е поверителна информация.

— Тогава таксата ми ще бъде девет хиляди деветстотин деветдесет и девет долара. В брой.

— Защо?

— Поради повишения риск, Анди.

— Не, защо не кръгло десет хиляди?

— При десет хиляди в брой трябва да попълваш декларации и да отговаряш на въпроси в банката, така че федералните могат да проследят парите ти. Което ограничава възможностите ми за оптимизиране на данъците, ако разбираш какво имам предвид.

Анди разбираше.

Законът срещу прането на пари беше замислен да пречи на престъпниците да използват банковата система за пране на незаконните си печалби, сякаш наркобароните бяха достатъчно глупави да внасят и превеждат пари в брой чрез местните си банкови сметки. Само политиците, които плащаха на скъпи проститутки, проявяваха такава глупост, поради което и федералните бяха успели да спипат бившия губернатор на щата Ню Йорк.

— Окей. Но трябва да бъдеш гроб, ясно ли е?

Лоренсо се изсмя.

— Че на кого да кажа?

— Май си прав.

— Знаеш, че съм прав. Каза ми, че последният ѝ известен адрес бил Хайшъм, окръг Трежър, Монтана, след което изчезнала и оттам. Имаш ли някаква представа къде може да е отишла?

Анди понечи да отговори отрицателно, но си спомни за черно-белите рисунки на Франки Дойл в къщата на майка ѝ. Една от тях изобразяваше пейзаж в Монтана. А другите бяха напомнили на Анди за...

— Ню Мексико или Западен Тексас.

Лоренсо кимна.

— Това вече ми дава фронт за работа. Ела след няколко часа, ще имам нещо за теб. И донеси парите.

Анди подкара към закусвалнята „При Сиси“, където изяде един сандвич с печено месо и купичка ванилово кисело мляко. После отиде в банката и изтегли девет хиляди деветстотин деветдесет и девет долара.

— Откри ли я?

— Донесе ли парите?

Анди му връчи плика от банката. Той прелисти банкнотите със сръчността на стар комарджия.

— Открих я.

— Как? Намери номера на социалната ѝ осигуровка? Или по кредитната карта, която е използвала? Как успя да го направиш?

— Стига, Анди, искаш от мен да разкрия професионалните си тайни, да ти кажа източниците на поверителна информация, да си издам...

— Не искам да знам.

— Правилен отговор. Ти не искаш да знаеш как, искаш само резултатите. А те са ето тук.

Лоренсо сложи един лист хартия пред Анди. Преди две години Франки Дойл беше станала Рейчъл Холкоум в Хайшъм, окръг Трежър, щата Монтана. Преди една година обаче се беше преименувала на Ирма Бустаманте.

— Ирма Бустаманте?

Лоренсо се усмихна.

— Това ирландско момиче има чувство за хумор.

В Москеро, окръг Хардинг, щата Ню Мексико. А преди четири месеца бе сменила името си на Карън Джеймс в Ментоун, окръг Джеф Дейвис, щата Тексас.

— Явно предпочита малките градчета — каза Лоренсо. — В Москеро живеят сто и двайсет души, а в Ментоун само петнайсет.

— Но защо ще сменя толкова пъти името си?

— Не иска да оставя никакви документални следи, но и не иска да живее нелегално. Не използва кредитни карти, но има нужда от банкова сметка. Иска да живее законно, по нормален начин, ала не желае някой да я открие.

— Бившият ѝ съпруг я е биел.

— Ето една наистина основателна причина.

— Но той ми каза, че не се е опитвал да я открие.

— След като той задник може да удари жена, значи може да е и лъжец, Анди.

— Предполагам, че си прав.

— Знаеш, че съм прав.

Лоренсо постави на масата пред него принтирано копие на шофьорска книжка от Тексас със снимка на Карън Джеймс. Той я разгледа — същото лице, което беше видял на снимката в къщата на майка ѝ.

— Тя е. Това е Франки Дойл.

— Виж адреса.

Анди погледна копието на шофьорската книжка, после вдигна очи към Лоренсо.

— Бюда, Тексас? Значи тя живее само на двайсет и пет километра оттук?

— В къща под наем. И вече в по-оживено селище — Бюда има пет хиляди души.

— Защо ще бяга в такива безлюдни места като Монтана, Ню Мексико и Западен Тексас, а после ще дойде само на двайсет и пет километра от Остин?

— Предполага, че никой няма да я търси толкова наблизко. Смята, че си е заличила следите и вече може да живее край град, да запише детето си в някое училище и да води спокоен живот вече като Карън Джеймс.

Анди подкара велосипеда си към своята кантора. Надникна в салона за татуировки и видя Рамон на компютъра.

— Рамон, ще ми послужиш ли с колата си?

Без да вдига глава от екрана, Рамон каза:

— Хей, Анди, само чуй какво писмо получих: „Здравейте, аз съм красива рускиня, която скучае тази вечер. Искате ли да си побъбрим и да видите мои снимки?“. Мислиш ли, че ме поднася?

— Как се казва?

— Канди.

— Рускиня на име Канди? Не ѝ вярвай. Мога ли да взема колата ти?

— Не, Анди.

Рамон Кабрера караше корвет кабрио модел 1978. Беше жълт металик с бели врати, алуминиеви джанти и червени кожени седалки. Беше в безупречно състояние, имаше стереоуредба с бас бокс, който разтърсваше колата при всеки по-силен звук, и пластмасов Буда, закрепен на таблото с магнит. Корветът беше най-скъпото му нещо, откакто жена му го бе напуснала. Не би допуснал Анди да седне зад волана. Но тъй като този следобед нямаше записани часове, след малко вече препускаше с Анди по магистрала 35 към Бюда, Тексас. Гюрукът беше свален, вятърът развяваше косата на Анди, а латиномузиката, която гърмеше по радиото, беше оглушителна. Седнал до Рамон Кабрера на нагорещената седалка, Анди се чувстваше като някакъв актьор в екшън филм.

Бюда, Тексас, открай време беше фермерско градче между Остин и Сан Антонио, в което имаше само памук, крави и завод за цимент. През последното десетилетие обаче строителните предприемачи изкупуваха селскостопанската земя, разделяха пасищата на парцели и издигаха домове за онези жители на Остин, които повече не можеха да си позволяват скъпия живот там. Бюда сега представляваше гигантска леглова база, дом на пет хиляди души, които спяха в Бюда, но работеха в Остин. Десетки хиляди хора обаче редовно пътуваха по магистрала 35 до Бюда, и то не само за световноизвестните надбягвания на дакели. Те идваха да пазаруват в търговския комплекс „Кабела“, истински рай за ловците, разположен на площ от 18 000 квадратни метра, където

всеки начинаещ Рамбо можеше да си купи достатъчно оръжие и муниции. Лозунгът на търговската камара беше: „Отдайте се на шопинг в Бюда“.

Или поне си купете пушка.

Анди беше разпечатал една карта на компютъра на Рамон. Адресът на шофьорската книжка беше на Оулд Блек Колони Роуд, в покрайнините на градчето, където все още имаше някакви останки от природа. На алеята пред къщата беше паркирана тойота корола. Но те не можеха просто да спрат жълтия корвет до нея и да направят снимки с телеобектив. Щяха много лесно да ги забележат. Така че паркираха по-надолу по пътя, където можеха да я видят, когато излезе.

Франки Дойл излезе петнайсет минути, след като те бяха пристигнали.

Анди си записа номера на тойотата; без съмнение беше регистрирана на последното ѝ име. Проследиха я до началното училище в Бюда, където едно красиво момиченце с огненочервена коса изтича към колата и скочи вътре. Съвсем не изглеждаше болна. Анди снима с телеобектив момиченцето, но не можа да улови добре Франки.

Проследиха майката и дъщерята обратно до къщата и отново паркираха на пътя. Рамон реши да подремне. Анди се приведе да разгледа снимките на екранчето на фотоапарата в мрака под арматурното табло и...

— Следите ли ме?

Той подскочи и си блъсна главата в ръба на таблото. Погледна встрани. Франки Дойл беше застанала точно до колата. От плът и кръв.

— Господи, изплашихте ме.

Рамон отвори очи, смъкна слънчевите си очила и огледа Франки с възхищение. В момента ръцете ѝ бяха вкопчени в рамката на прозореца и лицето ѝ се намираше на една педя от Анди. Не беше рижа като дъщеря си. Косата ѝ беше гарвановочерна, имаше гладка кремава кожа и святкащи от гняв зелени очи, чиито черни зеници го караха да се чувства тъй, все едно гледа в дулото на зареден пистолет.

— Аз съм Рамон Кабрера. Имате великолепна кожа. Мислили ли сте да си направите художествена татуировка? — произнесе с мекия си латиноамерикански акцент Рамон.

Очите ѝ се отместиха към Рамон; тя го огледа и каза:

— Не. — После се върна обратно на Анди. — Наистина ли смятахте, че няма да забележа един жълт корвет?

Нямаше смисъл да лъже.

— Голяма мъка беше, докато ви открия.

— Ще се обадя на полицията.

Анди й подаде мобилния си телефон.

— Мислите, че няма да позвъня ли?

— Няма.

— Защо не?

— Защото едва ли искате ченгетата или който и да е да научи коя сте всъщност... Франки Дойл.

Тя го изгледа с безизразен поглед. После рязко се извърна и забърза към къщата.

— Готино парче — отбеляза Рамон. — Чудя се кой ли е любимият й бар?

Анди изскочи от колата и хукна да я настигне. Тя носеше бяла тениска с дълъг ръкав и сини дънки; погледната отзад... ами имаше хубаво дупе. Не беше като на Сузи разбира се, но хубаво.

— Франки, знам защо бягате.

Тя продължи да крачи.

— Как ме открихте? — попита, без да се обръща.

— С помощта на майка ви.

Тя спря и се извъртя рязко.

— Срещали сте се с майка ми?

— В къщата й.

— Кой сте вие?

— Анди Прескот. Адвокат съм в Остин.

Тя го огледа от главата до петите — маратонките му, дънките и тениската с шантавия надпис.

— Вие сте адвокат? С тия дрехи и — тя посочи към жълтия корвет... — и с тази кола?

— О, това е колата на Рамон. Той е моят хазяин... и художник татуировчик.

— Вашият хазяин ви вози с колата си?

— Нямам кола. Карам велосипед.

— Вие сте адвокат, карате велосипед и се возите с жълт корвет с шофьор, който е татуировчик? Това да не е някакъв майтап?

— О, не.

— Отишли сте да се срещнете с майка ми в Бостън, защото се опитвате да ме откриете?

— Отидох в Бостън да се срещна с Мики, защото се опитвах да ви откроя.

— Срещнали сте се и с Мики?

— В гаража му.

— Как изглежда той?

— Вероятно е същият като по време на брака ви.

— Господи, така ми се пуши. Виждате ли, споменахте Мики и сега умирам за цигара. Как е мама?

— Горе-долу.

Тя кимна.

— Не ми беше лесно да я напусна.

— Показа ми онази снимка от Монтана.

— Как ме открихте тук?

— Бени каза, че сте искали да се махнете колкото се може по-надалеч...

— Срещнали сте се и с Бени?

— В бара.

— Как е той?

— Липсват му.

— И той ми липсва.

— Както и да е, знаех, че снимката от Монтана е направена, след като сте напуснали, така че излетях за там, предположих, че ще сте се установили в най-малкия окръг близо до Билингс, докато успеете да си промените името. След това сте отишли в Ню Мексико и Западен Тексас. Всеки път сте си променяли името.

— Как сте разбрали къде да търсите?

— От графиките при майка ви. Познах пейзажите.

— Много ни харесваше в Монтана и Ню Мексико. Западен Тексас не беше никак гостоприемнен. Вятърът беше свиреп като майката на Мики.

— Много ви бива — и в рисуването, и в криенето.

— Очевидно не съм чак толкова добра, иначе нямаше да ме намерите. Е, защо ме издирвахте?

— Моят клиент иска да ви помогне.

— Как?
— Искате да ви даде пари.
— Колко?
— Един милион долара.
— Искате да даде един милион долара на напълно непознат човек?
— Той ви познава.
— Как се казва?
— Не мога да кажа.
— Че къде бих могла да се запозная с богат мъж?
— В хотелския бар.
— И какво, сервираше съм му няколко напитки преди три години и сега искате да ми даде за това един милион долара?
— Очевидно.
— Защо?
— Чувство за вина. Че не се е отнесъл добре с вас.
— В бара?
— Когато сте се виждали.
Тя поклати глава.
— Бъркаш ме с някоя, Анди. Никога не съм излизала с никого, когото съм срещнала в бара. Аз бях омъжена за Мики. — Тя въздъхна.
— Някои грешки могат да траят цял живот.
— Мики каза, че сте се оженили веднага щом сте завършили гимназия.
Тя кимна.
— За да избягам от баща ми, било то и през три къщи. Но след като се омъжих за Мики, разбрах, че съм се омъжила за баща ми. Господи, толкова беше ревнив. Само да ме погледнеше някой мъж на улицата, и той беше готов да го пребие.
— Обзалагам се, че се е случвало доста често.
Лека усмивка — пукнатина в леда.
— Удрял ли ви е?
Тя извърна поглед встрани.
— Удрял ли е детето ви?
— Нямаше да остане жив, ако го беше направил.
Звучеше напълно искрено.
— Франки, знам, че бягате от него.
Тя отново тръгна към къщата.

— Точно в момента бягам от вас.

— Моят приятел просто се опитва да помогне на жените, с които е имал връзка.

Тя отново спря.

— Вашият богат приятел дава по един милион долара на всички свои бивши гаджета?

Анди кимна.

— Седемнайсет са.

— Имал е седемнайсет жени? Какво, да не изглежда като Робърт Редфорд?

— Редфорд ли? Че той е стар.

— Не гледате ли стари филми, например „Каквито бяхме“?

— Това екшън трилър ли е?

— Любовна история.

— Аха. Вижте, Франки, вие сте номер седем в списъка на бившите приятелки на моя клиент.

— Това е някаква грешка. Не съм в този списък.

Стигнаха до входната врата. Тя се обърна към него.

— Анди, просто кажете на клиента си, че не сте успели да ме откриете, става ли?

— Не мога да го излъжа.

— Но вие сте адвокат.

— Франки, той даде шест милиона долара на шест свои стари приятелки. Иска да даде и на вас един милион.

Тя протегна ръката си.

— Окей. Дайте ми го.

Той поклати глава.

— Не става така. Аз събирам цялата информация и правя снимки. Това е задължително. После се срещам с него, показвам му снимките и той ми дава парите. След което аз ви нося един чек за осребряване на стойност един милион долара.

— Каква информация?

— Първо, на колко години сте.

Ама че смешно.

— На дваайсет и осем.

— Годишите на дъщеря ви.

— Осем.

— Какви дългове имате.

— Нямам дългове.

— Финансовото ви положение. С една дума, разполагате ли с пари.

Тя махна с ръка към старата къща под наем.

— Притежавам имение.

— Имате ли работа?

— Не.

— Как си плащате сметките?

— Оправям се.

— Някакви проблеми в живота ви?

— Да — вие.

— Ето, виждате, че не беше толкова трудно. Вие сте на дваайсет и осем години, имате финансови затруднения, но иначе всичко е наред, като изключим факта, че се опитвате да откажете цигарите и се криете от бившия си съпруг побойник. Имате дъщеря на осем години, която е... О, да не е болна?

Изражението ѝ се промени. Вече не ѝ беше смешно.

— Не.

— Няма здравословни проблеми, така ли?

Изражението ѝ стана подозрително.

— Какви здравословни проблеми?

— Някаква болест.

— Не.

— Значи е напълно здрава?

— Да.

Най-после едно здраво дете. Случайността беше променила знака си.

— Е, това е добре... различно е.

— От какво е различно?

— От другите.

— От бившите приятелки?

Анди кимна.

— Те болни деца ли имат?

— Да. Всъщност едно от тях е починало.

— Но всичките шест са имали болни деца?

— Да.

— Колко болни?

— Рак, церебрална парализа, болестта на...

— Вашият клиент също ли има болно дете?

Анди отново кимна.

— Синът му умира. Има някаква рядка форма на левкемия.

Лицето ѝ вече не беше кремаво, а бяло. Сякаш и тя внезапно беше заболяла. Бързо влезе вътре и затръшна вратата под носа му.

Вратата на асансьора се отвори и се показва един усмихнат клоун.

Анди излезе; клоунът нахлути карнавална шапчица на главата му и пхна в устата му разтегателна свирка като баща на новородено, раздаващ пури. На отсрещната стена имаше транспарант, на който пишеше: ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН, ЗАК! От тавана висяха разноцветни балони и гирлянди от разтегателна хартия. Два часа, след като се беше разделил с Франки Дойл в Бюда, Анди влезе в раковото отделение на седмия етаж на остинската Градска болница.

Други клоуни раздаваха дребни подаръчета, гримьори рисуваха лицата на децата, за да приличат на лъвове, тигри и мечки; фокусници и жонгльори забавляваха гостите. Декоратори оформяха животни от дълги балони. Красиви медицински сестри ядяха торта и сладолед с пациентите си. Плешиви момченца и момиченца бяха засмени до уши. Предишния ден бяха болни деца, щяха да бъдат болни деца и на следващия, но днес бяха просто деца.

Анди доту възгласи и забеляза Зак Рийвс, качен на легло на колела, бутано по коридора от един клоун. Зак размаха ръце и закрещя, когато на финалната линия леглото му изпревари леглото на друго дете.

Надбягване с болнични легла.

Ръсел Рийвс зорко следеше всичко. Анди се приближи до него.

— Благодаря ти, че дойде, Анди. Зак питаше за теб.

— Нямаше начин да не дойда.

— Казах му, че може да си празнува рождения ден където пожелае: на стадиона на „Янкис“, в Медисън Скуер Гардън, „Дисни Уърлд“. Каза ми, че иска тук, при приятелите му.

— Добро дете е.

Ето че и Зак застана до тях. Лицето му беше с шарка на зебра, а на главата си имаше бейзболна шапка с обърната козирка.

— Анди, видя ли надбягването с легла? Аз спечелих!

— Страхотен си, браво.

Те чукнаха юмруци. Зак смъкна шапката от главата си.

— Виж — татко ми я занесе на отбора и всички са се подписали.

Целият отбор на „Ню Йорк Янкис“.

— Това е изумително! Виж какво ти нося.

Анди смъкна раницата от рамото си и извади красиво опакована кутийка. Момчето я взе и разкъса хартията. Извади отвътре подаръка на Анди: черна кожена кърпа за глава.

— О, човече, страхотна е! Рапърска!

— Не можах да намеря звезда, която да я надпише.

Зак си сложи кърпата. Анди му я върза отзад.

— Честит рожден ден, Зак.

— Благодаря ти, Анди.

Момчето го прегърна бързо, след което се присъедини към децата.

— Той те обича, Анди.

— И аз го обичам.

— Опитвам се да бъда неговият по-голям брат, но не е същото.

— Днес изглежда добре.

Ръсел кимна.

— Днес. Химиотерапията е утре.

Няколко минути и двамата мълчаха. Анди гледаше как Зак играе с другите болни деца, после се извърна към Ръсел, който също наблюдаваше Зак. Знаеше отлично какво занимава ума на клиента му в този момент.

— Намерихме я — каза накрая Анди. — Открихме Франки Дойл.

— Да се качим горе.

Тръгнаха към асансьорите. Ръсел използва един специален ключ, за да влезе в наетия от него апартамент. Все едно се намираха в луксозен хотел. Ръсел въведе Анди в кабинета. Седнаха от двете страни на масата, един срещу друг. Анди извади от раницата си досието и снимките на Франки Дойл и дъщеря ѝ и ги разпръсна по масата.

— Не беше лесно да я открием, Ръсел.

Ръсел прехвърли досието и разгледа снимките на светлината на настолна флуоресцентна лампа.

— Преселила се е от Бостън в Монтана, после в Ню Мексико, после в Западен Тексас. Всеки път е променяла името си. Сега живее в Бюда.

Ръсел вдигна поглед.

— Ходил си чак в Бостън и Монтана, за да я откриеш на двайсет и пет километра оттук?

— Да.

— И каква е историята ѝ? — попита Ръсел и пак се взря в снимките.

— Франки Дойл е на двайсет и осем години, разведена, с една дъщеря. Дъщеря ѝ е на осем години.

— Финанси?

— На практика никакви. Кара една стара тойота и живее под наем. Безработна е.

— Някакви други проблеми?

— Цигарите и бившият ѝ мъж в Бостън. Биел я. Бяга от него.

Ръсел бавно поклати глава.

— Горките жени. Всичките носят някакво бреме на гърба си.

— Запознах се с мъжа ѝ. Бивш боксьор, сега автомонтьор със собствен малък гараж. Гаден тип.

— Какво му е на момиченцето?

— Нищо му няма.

Ръсел отново вдигна очи.

— Не е болно?

— Не.

— Сигурен ли си?

Анди вдигна рамене.

— Франки каза, че дъщеря ѝ е напълно здрава.

— Ти видя ли я с очите си?

— Да. Страхотно дете с рижа коса. Изглеждаше чудесно.

— Разбра ли сега, Анди? Онези болни деца са били случайно съвпадение.

Ръсел пак се върна към снимките.

— И е на осем години?

Анди кимна.

— А Франки на двайсет и осем. Което означава, че не може да сте имали връзка с нея, Ръсел.

Ръсел не реагира. Остана надвесен над снимките.

— Защо ми го казваш, Анди?

— Направих проста сметка. Вие сте женен от четиринайсет години, така че Франки е била на четиринайсет, когато сте се оженили. А самата тя се е омъжила четири години по-късно.

Ръсел бавно вдигна очи от снимките.

— Никога не съм твърдял, че това е станало, преди да се ожения... Или че тя не е била омъжена.

Анди се опита да прикрие изненадата си.

— Били сте женен и тя също е била омъжена, когато двамата сте имали... имали...

— Казва се извънбрачна връзка, Анди.

— Ръсел, Катрин е страхотна жена.

— Изневярата е сложно нещо.

— Няма как да знам. Значи тя затова отричаше — била е вече омъжена, когато сте имали връзка.

Ръсел отново наведе очи към снимките на Франки и дъщеря ѝ. Толкова напрегнато ги разглеждаше, че в съзнанието на Анди изплува прозрение: даде си сметка коя може да е причината един милиардер да търси седемнайсет бивши любовници.

— Ваша дъщеря ли е това момиченце?

Ръсел Рийвс вдигна поглед към Анди. Лицето му беше придобило сурово изражение. Анди се подготви да бъде уволнен на мига. Клиентът му обаче се отпусна на стола и въздъхна. Сякаш най-накрая беше дошъл моментът да се изповядва на адвокатата си.

— Може би.

Той се загледа в пространството, сякаш си припомняше миналото.

— С Франки имахме интимна връзка преди девет години, когато за един семестър водех курс в Масачузетския технологичен институт. Бяха решили да поканят като гостуващ лектор милиардер, забогатял от високите технологии. Запознахме се в един хотелски бар. Тогава и двамата бяхме семейни.

Кой знае защо, Анди изпита лека ревност при мисълта, че Ръсел Рийвс е имал интимна връзка с Франки Дойл.

— Кой бар?

— Не си спомням името му, Анди. Намираше се в „Бостън Гранд“.

Това беше хотелът, споменат в досието. Франки беше работила там преди девет години, на деветнайсет. Още девет месеца бременност, и трябваше да има дете на осем години. И тя го имаше.

Франки Дойл беше излъгала Анди.

— Бившият ѝ съпруг е голям побойник. Имали сте късмет, че не е разбрал.

— Нямаше как да разбере. — Той въздъхна. — Анди, трябва да знам дали тя е моя дъщеря.

— Защо?

— Защото ракът на Зак е наследствен. Аз го предадох на сина си и моите гени сега го убиват. Ами ако и това момиче го е наследило?

— Но тя не е болна.

— Още не е. Но ако е мое дете, е възможно да носи гена и също да се разболее: следващата седмица, следващия месец или следващата година. Ами ако учените от лабораторията ми могат да го предотвратят? Генната терапия е изключително напреднала, Анди. Представи си, че при нея могат да предотвратят развитието на същия този рак, който има Зак.

— Но, Ръсел...

— Анди, ако тя е моя дъщеря, има вероятност да носи в себе си бомба със закъснител. Помисли си само, че можем да обезвредим тази бомба — можем да ѝ спестим съдбата на Зак. Ако сме в състояние да спасим живота ѝ, не си ли струва да опитаме?

— Как?

— Чрез ДНК проба.

— Искате да взема ДНК проба от нея?

Ръсел кимна.

— Ще сравним нейната ДНК с моята. Така ще разберем истината.

— Ръсел, малко е налудничаво да дебна някъде там и да се мъча да взема ДНК проба от нея... ако приемем, че изобщо мога да го направя. Защо просто не поговорите с Франки? Разкажете ѝ за ситуацията и я помолете да направи изследвания на момичето.

— Защото не съм разговарял с Франки от девет години. За нея това може да е в реда на нещата, но може и да не е. Представи си, че се е преместила в Тексас, за да ме изнудва за пари. Тя може да се покаже по телевизията и да ме компрометира пред целия свят. Мисля, че първо трябва да разбере дали момичето е мое дете.

— Прав сте, но въпреки всичко това е налудничаво.

Ръсел стана и се приближи до прозореца. Стоя загледан през него дълго време, след което пхна ръка в сакото си, извади един плик и го подаде на Анди. Той пое плика и го отвори. Не може да повярва на очите си.

— Четири билета за утрешния мач? Тексаския университет срещу Университета на Охайо? И то на такива страхотни места?

— ТУ ми дава безплатни билети за всеки мач, откакто построих лабораторията в кампуса. Няколко пъти водих Зак, когато беше по-добре, но самият аз не съм футболен запаляно.

— Ръсел, и двата отбора нямат загуба досега. Който и да спечели, ще стане национален шампион. Това е студентската футболна среща на годината. Бихте могли да продадете тези билети за двайсет хиляди долара.

Ръсел вдигна рамене.

— Вземай Сузи и се забавлявайте.

— Ще взема приятелите си.

Изгаряше от нетърпение да види физиономиите им, когато им съобщеше новината.

— Ще има и бонус, Анди.

— За какво?

— За ДНК пробата.

Анди отново погледна към билетите. Най-добрите места на стадиона за най-големия мач на годината.

— Десет хиляди.

Билети за двайсет хиляди долара. Десет хиляди бонус. Този човек жонглираше със сумите, сякаш играеше на „Монопол“.

Ръсел загледа Анди.

— Когато Катрин забременя със Зак, не знаех, че го обричам на смърт. Трябва да разбере дали тя е мое дете, Анди. Ако е така и ако се окаже, че съм й предал същия злокачествен ген, значи съм обрекъл два деца на смърт. Как бих могъл да живея с тази мисъл?

— Тя е рижа, Ръсел. Бившият съпруг на Франки също е риж. Вие не сте.

Ръсел посочи снимките.

— Косата на Франки е черна.

— И?

— Генът на червената коса е рецесивен.

— Което означава...

— Което означава, че детето трябва да има две копия от този ген, за да е рижо: един от майката и един от бащата. Ако само единият родител е червенокос, е по-възможно детето да няма червена коса. Цветът на косата на другия родител ще бъде доминантен.

— И?

— Рецесивният ген се проявява през поколение. Майка ми имаше червена коса. Морийн О'Моли, това ѝ беше моминското име. Аз не наследих червената ѝ коса, но нося този ген, а Франки е ирландка, няма как поне единият ѝ родител да не е червенокос. Така че нашето дете може да има червена коса. Проста генетика, Анди.

— Проста!

— Ако тя е моя дъщеря, разбира се. Вземи ДНК проба, и ще разберем истината.

— Значи това е, което не сте ми казали — че целта на издирването на всички тези жени е била да открием детето ви.

— Да открием дали имам и друго дете.

— Наистина ли са ви били любовници?

— Да... или поне сексуални партньорки за кратко време.

— Значи сте искали да разберете дали имат деца, чиято възраст да съответства на периода на връзката ви?

— Да.

— И първите шест нямат?

— Не. Болните деца не са мои, нито което и да е от другите им деца.

— Но това момиче може да се окаже ваша дъщеря?

— Да.

— И ако наистина се окаже?

— Ще се срещна с Франки и ще я помоля да доведе детето в моята лаборатория за изследване. Ако то носи гена ми, ще му

осигурим генна терапия. Ще спасим живота му. Нещо, което вече не мога да направя за Зак.

Анди не искаше дъщерята на Франки Дойл да умре.

— Добре, Ръсел, ще ви доставя пробата от неговата ДНК.

— Благодаря ти, Анди.

— Искате ли да продължа да търся и другите жени?

— Да. Това момиче може да не е моя дъщеря. Но някое от децата на другите жени може да е.

Те се върнаха на празненството. Анди изигра реванша си със Зак на „Китара герой“ и отново загуби. Но той изобщо не беше съсредоточен върху играта; мислеше за Ръсел Рийвс. И за Франки Дойл. И за момичето.

Какво щеше да стане, ако тя се окажеше дъщеря на Ръсел? И какво щеше да стане, ако той наистина ѝ беше предал раковия ген? И как щяха да се развият нещата, ако учените му успеяха да я предпазят от съдбата на Зак? Не би ли желала и Франки това да се случи? Не би ли молила Ръсел да спаси живота на дъщеря ѝ?

Всичко звучеше логично: това, че Ръсел искаше да получи ДНК проба на момичето, за да провери дали тя е негово дете, преди да отиде при Франки; това, че искаше да изследва дъщеря си и да спаси живота ѝ; това, че той не желаше да бъде отговорен за смъртта на друго дете.

Да, наистина звучеше логично.

Но нямаше логично обяснение на факта, че другите шест деца бяха болни.

* * *

Мики Дойл се загледа във визитната картичка на адвоката по делата за обжалване на пътни глоби. Имаше и номер на мобилен телефон. Мики на няколко пъти се канеше да му позвъни и да го пита дали е успял да открие Франки и Аби. Цели три години се бе мъчил безуспешно да ги забрави, а сега, след като този човек дойде при него, те вече не излизаха от ума му.

Той пъхна картичката обратно в джоба на ризата си.

Господи, животът му беше пълен провал. Без съпруга, без дете, без бъдеще. На трийсет и пет години беше стигнал до дъното. Поръча

си още едно малко уиски и халба бира.

Изпи на един дъх уискито и продължи с бирата.

Затоплянето бързо бе последвано от разхлаждане. Потръпна леко. Още няколко бири, и щеше да е готов за сън.

Разбира се, нямаше кого друг да вини освен себе си. Сприхавия си характер. Юмруците си. Няколко пъти беше удрял Франки, но последния път наистина я беше фраснал силно. Като нищо можеше да я убие: единствената жена, която някога бе обичал.

Обичаше я, откакто тя беше само на десет години. Беше я наблюдавал как пораства през три къщи от неговата. След като навърши шестнайсет, той я покани да излязат заедно. Две години по-късно се ожениха, след като тя завърши гимназия. Беше девствена. Католичка. И раздирана от чувство за вина. Така че сексът им не беше кой знае колко вълнуващ. Скоро Мики започна да хойка като повечето мъже от Южен Бостън, които се възхищаваха на братята Кенеди. По онова време това му бе изглеждало като невинно забавление; но когато в неделя ходеха на църква, изпитваше чувство на вина. Сега вече не стъпваше в църквата, но въпреки това продължаваше да се чувства виновен.

Липсваха му и двете.

Беше се влюбвал само два пъти в живота си: в бокса и във Франки. Беше стигнал до полупрофесионално ниво — през уикенда се боксираше, през работните дни беше в гаража. Но суровите му умения не бяха достатъчни за по-сериозни състезания. Така че той се бе отказал от ринга.

Но не се бе отказал от Франки. Тя завинаги щеше да остане любовта на живота му. Разбира се, през изминалите три години бе имал и други връзки, но всички те бяха мимолетни. Когато беше с някоя жена, той си мислеше за нея. Франки беше неговата единствена любов и той я бе изгубил. Какво ли не би дал да си я върне. Съдията му беше дал втори шанс, дори и трети, но Франки — не. Заради Аби.

Той плати сметката си, излезе от бара и тръгна по тротоара; до дома му имаше само три преки. След първата пряка нечий юмрук го фрасна в устата и го прикова към стената. *Някакъв тъпанар се опитва да ограби Мики Доул?* По дяволите, той се биеше най-добре, когато едва се държеше на крака, както в този момент. Извърна се: един висок мъж се беше надвесил над него.

— Къде е Франки? — попита мъжът.

— Какво?

— Бившата ти съпруга, Мики, къде е тя?

— Ти да не работиш за адвокатата?

— Какъв адвокат?

— Казах му, че не знам къде се намира.

— Не ми ли кажеш, Мики, ще те убия. След това ще открия Франки и ще убия и нея.

Всичката вина, която Мики беше изпитвал през последните три години, всичките пъти, когато се бе проклинал, че е бил жена си, всичката любов, която беше изпитвал към Франки през последните осемнайсет години, сега сякаш се събраха в юмруците му. Той направи лек финт с рамо, на който мъжът се хвана, и му стовари ляв прав в носа. После заби десен ъперкът в брадичката му и няколко бързи крошета в стомаха. Чу как въздухът му излезе със свистене. Още няколко удара, и Мики го притисна до въжетата — или поне до една кола.

— Няма да ти позволя да я докоснеш!

Мики обсипа с удари лицето и тялото на мъжа и усети как няколко ребра изпукаха под юмруците му. Бе твърдо решен да го пребие до смърт, за да спаси Франки, когато изведнъж изпука и... черепът му. Мики рухна върху паважа и съзнанието му потъна в мрак. Последната мисъл на Мики Дойл, преди да умре, беше: прости ми, Франки.

Хармън Пейн се изправи и изплю кръв.

— Благодаря ти, Сесил.

Сесил Дюран, шофьорът му, беше халосал Мики с щанга. Хармън разтри ребрата си. Шефът му беше забранил да убива без разрешение и сега ребрата щяха да го болят цяла седмица. Един куршум в главата на Мики Дойл щеше да е далеч по-безболезнен и за двамата.

— По дяволите, тоя знае да се бие.

Хармън приклекна и провери пулса на Мики. Той беше мъртъв.

— По-точно знаеше — каза той и претърси тялото. В джоба на ризата му откри визитна картичка. *Анди Прескот. Адвокат. Пътни*

глоби. *Остин, Тексас*. С номер на мобилен телефон. Хармън се изправи.

— Сесил, тръгваме за Тексас.

Анди плати на Рамон петстотин долара, за да стане рано на следващата сутрин и още петстотин, за да го откара до къщата на Франки Дойл в Бюда. Анди трябваше да вземе ДНК проба от момичето, макар да нямаше никаква представа как да го направи, и да я отнесе на Ръсел, след което да стигне навреме на стадиона на Тексаския университет за големия мач в два часа. Искаше освен това да се види с Франки Дойл. Когато обаче спря жълтия корвет на алеята пред къщата на Франки, Рамон каза:

— Изчезнали са, братко.

Анди почука на входната врата. Никой не дойде да му отвори. Погледна през прозорците. Мебелите още бяха по местата си, но Франки и момичето бяха изчезнали. Къщата беше в пълен порядък, сякаш току-що бе основно почистена. Той заобиколи отзад. Нищо. Рамон беше прав. Бяха изчезнали. Анди се върна отпред и влезе в колата. Не каза нито дума, седеше и мълчеше.

— Ясна е работата, човече — каза Рамон.

Анди се обърна към него.

— Какво е ясно?

— Искал си да я видиш.

— Е, и?

— Никога не бива да смесваш бизнеса с удоволствието.

— Но ти го правиш.

— Никога не съм вземал пари от бившата си съпруга... докато тя не почна да ми изневерява.

— Но защо е трябвало да тръгват посред нощ?

— Защото ти я откри... а тя не е искала да я открият.

Рамон изкара колата от алеята.

— Спри!

Рамон натисна спирачките.

— Какво?

— Това.

Край пътя имаше черен пластмасов контейнер за смет, който чакаше следващата боклукчийска кола. Анди слезе и вдигна капака на контейнера. Измъкна една голяма найлонова торба с отпадъци. Разхлаби възела и я отвори.

— Ще ровиш в боклука й? — възкликна Рамон. — Все едно гледам как Флойд Ти се гмурва в контейнера за смет.

— Почистила е жилището, преди да тръгне.

— Е, и?

— Ами значи тук може да се намери нещо.

Анди нямаше намерение да претърсва торбата с голи ръце, така че се огледа и откри една дълга пръчка. После изсипа отпадъците на земята. Клекна и ги разпръсна с пръчката. Останки от храна и кутии от хранителни продукти, мръсни хартиени салфетки, обелки от банани, угарки и един празен пакет от цигари — тя отново бе пропушила — кофички от кисело мляко, пакетчета от чипс, дамски превръзки, черупки от яйца, лепенка за рани... Той замръзна на мястото си. Беше една от онези квадратни лепенки, които често бе използвал след падане от колелото. Обърна я с пръчката. Беше просмукана с кръв.

Но чия беше кръвта?

Анди занесе лепенката на Ръсел, след което той му връчи чек за десет хиляди долара. Анди разполагаше и с четири билета за футболен мач, които струваха двайсет хиляди долара. Беше се замислил дали да не ги продаде, но какво представляваха двайсет хиляди долара в сравнение със студентския футболен мач на годината, гледан от страхотни места с най-добрите ти приятели. Тексаският университет срещу Университета на Охайо. „Лонгхорнс“ срещу „Бъкайс“. Отборите номер едно и две в националната лига играеха мача на сезона.

И разбира се...

— Мажоретките!

Дейв сочеше въодушевено като дете в цирк. Мажоретките на „Лонгхорнс“, облечени в късичките си оранжево-бели роклички, минаха покрай тях. Бяха стройни и красиви, неотразими. Анди, Трес и Дейв стояха като омагьосани. Разбуди ги гласът на Къртис.

— Момчета, тия нови каравани струват по един милион и са оборудвани с интернет, сателитни чинии, джипиес...

— Къртис, ти гледаш караваните вместо мажоретките? — възкликна Дейв.

Къртис мигом се извъртя.

— Къде са?

Вървяха през паркинга до Факултета по обществени науки, който беше през една улица от стадиона. Беше претъпкан с джипове и каравани, а феновете бяха отдадени на една типично американска традиция: опустошаване на сергиите за храна и напитки. Вихреше се голямото парти преди големия футболен мач. Месо и бира за загревка. Бойни химни. Скандиране, крясъци, закани. Паркингът наподобяваше някакво политическо сбирще с барбекю; от скарите се надигаше пушек: цвърчеше говеждо месо с убийствен холестерол. Прохладният вятър разнасяше миризмата, която беше като упойващ парфюм. Феновете на Тексаския университет крещяха „Ще ги разбием“ към всеки пешеходец, който минаваше покрай тях. Всеки, който пропуснеше да отвърне със знака на победата — кутре и показалец нагоре, палец, притиснал средните пръсти, знака, символизиращ два рога — за да покаже подкрепа за „Лонгхорнс“, се превръщаше във враг и моментално биваше замерян с празни бирени кутии.

Четиримата се вляха в един мощен поток от запалянковци с тъмнооранжеви ризи и фланелки с номерата на любимите си играчи, който течеше на запад към стадиона, издигащ се пред тях подобно на...

— Колизеума — каза Къртис.

— Американският футбол изумително прилича на гладиаторските битки в древния Рим... Разликата е в това, че тълпите тук са много по-настъргвени — каза той.

— Усещам, че ни чака поредната лекция по история на Рим — подметна Трес.

— Знаете ли, че повечето гладиатори са били роби или бедняци, готови на всичко, за да се измъкнат от мизерията — точно като днешните чернокожи футболисти от затъntenите малки градчета?

Отборът на Тексаския университет беше спечелил шампионата през 1969 г. с последния изцяло бял състав. След това бяха започнали да наемат чернокожи играчи от предградията на Хюстън и Далас;

отборът, участващ в шампионата през 2005 г., беше съставен предимно от чернокожи.

— Гладияторите са били необичайно едри мъже, които са се биели за забавление на богатите зрители. Някои са се превръщали в национални герои. Имали са татуировки и са били преследвани от тълпи фенки, точно както футболистите днес.

— Виж ти — възкликна Дейв, — дори и в древността момичетата са си подали по атлети.

— Игрите са представлявали публични зрелища в специално построени амфитеатри, точно както градовете днес харчат стотици милиони за изграждане на стадиони, с които да примамват футболни отбори в града. Имало е и музикални групи, и талисмани, правели са се залагания, продавали са билети на многократно по-високи цени, точно както...

— Точно както аз можех да направя днес — прекъсна го Анди.

— Колизеумът е побирал петдесет хиляди зрители и е имал отделни входи и ложи за важните персони, точно както този стадион. А арената е била голяма колкото днешното игрище. Като се замисли човек, обществото ни прилича на древноримското.

— Но не е ли загинала римската империя? — запита Анди.

— Къртис, ти си същинска ходеща енциклопедия. Има ли нещо, което да не познаваш? — попита Трес.

— Да. Жените.

— Амин, братко.

Дейв и Къртис чукнаха юмруци.

— Анди, благодаря ти за срещата с хлапето на Рийвс — каза Къртис.

— Запозна се със Зак, така ли?

— Вчера. Дойдоха да ме вземат с лимузината му. Шофьорът му е гаден тип, но затова пък вози чудесно. Рийвс ми плаща по шестстотин долара.

— На час ли? Това е повече, отколкото плаща на мен.

— Можеш ли да преподаваш алгебра?

— Едва научих таблицата за умножение.

— Светът принадлежи на умниците, човече.

— Анди, можеш ли и мен да ме уредиш с някаква работа при Рийвс?

— Какво можеш да преподаваш?

— Имам докторат по пиене на бира.

— Зак е страхотен на „Китара герой“ — каза Къртис. — И е по-умен от повечето студенти, на които преподавам.

— Къртис, каква е тая работа с гена на червената коса, който бил рецесивен? — запита Анди.

— Тук механизмът е произволен. Това, че генът е рецесивен, означава, че обикновено и двамата родители трябва да имат червена коса, за да има и детето им червена коса, защото гените на черната, кестенявата и русата коса доминират над гена на червената. Всеки има този ген, но за да си риж, трябва да имаш един ген по линия на майка си и един по бащина линия. Ако и двамата ти родители са с червена коса, стопроцентово и ти ще си червенокос.

— Ами когато някое дете е червенокосо, но само един от родителите е такъв?

— Тогава един от четирите баби и дядовци на детето трябва да има червена коса. Като статистика.

Това е причината, поради която рижите са между два до шест процента от населението на САЩ.

След като минаха през металдетектора, влязоха в стадиона. Деветдесет и шест хиляди крещящи запаянковци от Тексас с тъмнооранжеви ризи и от Охайо с червени (противниковите запаянковци бяха пропътували хиляда и шестстотин километра заради един мач) бяха изпълнили до пръсване стадиона. Те откриха местата си, които бяха точно до ложата на губернатора на Тексас. Трес посочи надолу към пейката на отбора на Тексаския университет.

— Вижте кой стои до страничната линия — Макконахи.

— Но какво прави на страничната линия? — запита Дейв. — Той никога не е играл футбол, когато е учил тук.

— Така са звездите — повдигна рамене Трес.

Балон с логото на една застрахователна компания кръжеше над главите им подобно на лешояд, съзерцаващ битка в полето. Камерата му щеше да осигури картина от птичи поглед, която можеше да се види на огромния екран в южния край на стадиона. Беше все едно че гледаха... Ами все едно че гледаха плоския екран на Годзила.

— Единственият по-голям такъв екран в света се намира в Токио — каза Къртис.

Като студент в Тексаския университет Анди Прескот беше посещавал скришом от майка си повечето мачове на „Лонгхорнс“ на собствен терен. Но той не беше идвал заради футбола, а заради момичетата. Имаше нещо особено във футболната игра в съботния следобед — дори и в първия ден на ноември — което караше студентките да носят най-предизвикателните си тоалети. Той винаги се бе досещал, че причината за това са телевизионните камери. Най-страхотните студентки на Тексаския университет се надяваха да бъдат забелязани на някой предаван по националния ефир футболен мач. Така че демонстративно показваха прелестите си.

Дори само това си струваше цената на билета.

През следващите три часа тексаските запалянковци — богати бели хора от престижните квартали на Далас и Хюстън — поддържаха отбора на Тексаския университет — състоящ се от бедни чернокожи момчета от бордеите на Далас и Хюстън. Приятелите на Анди гледаха играта, а той зяпаше момичетата. Бичето Бево, талисманът на „Лонгхорнс“, се излежаваше край игрището, куотърбекът на противниковия отбор беше изнесен от терена на носилка с травма на главата, мажоретките подскачаха и правеха акробатични номера на страничната линия, като че ли се явяваха на кастинг пред Матю Макконахи, щастливото копеле... И да. Тексаският университет спечели.

Сесил Дюран се втренчи през илюминатора на самолета и каза:

— Виж, играят футбол на стадиона. Трябва да е мачът между Тексас и Охайо.

Хармън поклати глава. Да пътуваш със Сесил беше все едно да водиш деца на екскурзия. Човек можеше да си помисли, че през живота си не е мръдвал от Ню Джърси.

— За пръв път идвам в Тексас. Може ли да разгледаме Аламо, докато сме тук?

— Сесил, сградата на мисията „Аламо“ се намира в Сан Антонио.

— О! Ами какво ще кажеш за ранчото „Саутфорк“ на Джей Ар Юинг? Умирам за този сериал.

— То се намира в Далас, Сесил. Кое е и причината да нарекат сериала „Далас“.

Сесил кимна.

— Има логика. А НАСА?

— В Хюстън е.

— Е, добре, какво можем да видим в Остин?

— Анди Прескот.

Сесил Дюран не приличаше на кандидат за членство в Менса, но беше умел шофьор и сръчен с щангата в случай на нужда. Когато кацнаха, наеха една черна краун виктория и отпътуваха от летището. След като стигнаха магистрала 35, завиха на юг. Хармън умираше от болки в ребрата.

— Мога ли да си купя каубойски ботуши? — попита Сесил.

— Нека първо си купим някакво оръжие.

Единственият проблем при полетите на гражданската авиация в тези дни, ако не се брояха плачещите деца, хленчещите пътници, изгубеният багаж, закъснелите самолети и разсъбличането пред металдетектора, беше носенето на оръжие. Трябваше да се попълват куп формуляри и да се отговаря на куп въпроси, а заглушителят винаги караше охраната да повдига вежди при рентгеновата проверка на ръчния багаж. Така че когато Хармън потегли за Тексас, оръжията му си останаха у дома в Джърси. За щастие, в Тексас всеки можеше да си купи цял арсенал значително по-лесно, отколкото една жена да си уреди аборт.

Първата работа на Хармън беше да провери остинския вестник за местонахождението на някое оръжейно изложение; там можеше да си купи буквално всяко огнестрелно оръжие, което му хрумнеше, заглушител, боеприпаси, нападателно оръжие и дори картечница срещу пари в брой и без никакви въпроси или формуляри за попълване, или показване на документи за самоличност. Хармън беше чел, че мексиканските наркокартели сега си купували оръжията от изложенията в Тексас и ги прекарвали контрабандно през границата, защото законите за притежание на оръжие в Мексико били по-строги. Но най-близкото оръжейно изложение този уикенд беше в Уейко, на сто четирийсет и пет километра северно от Остин. Така че той беше

проверил в телефонния указател на летището адреса на най-близкия оръжеен магазин от веригата „Кабела“. Намираше се на двайсет и пет километра южно от Остин в едно градче на име Бюда.

„Кабела“ се помещаваше в сграда с дървена конструкция с размерите на самолетен хангар. Пред входа имаше огромна бронзова статуя на каубой върху кон. Вътре се издигаше изкуствена планина, пълна с препарирани животни: сърни, елени, лосове, бели вълци и мечки (гризли, черна, кафява и полярна). На стените бяха подредени глави на животни. Препарирани птици висяха от тавана. „Кабела“ продаваше оръжията за отстрелване на всички този дивеч. Оръжейният отдел предлагаше изделия на „Браунинг“, „Смит и Уесън“, „Уинчестър“, „Рюгер“, „Глок“, „Савидж Армс“, „Бушмастър“, „Ремингтън“, „Колт“, „Зиг-Зауер“ и „Берета“. Бели мъже на средна възраст се тълпяха пред щандовете с оръжията.

Американците на всяка цена държаха да си упражняват правата по Втората поправка към Конституцията през този ден в Бюда, Тексас.

Хармън стоеше до щанда и подмяташе в ръка един къс полуавтоматичен „Глок 21“ с пълнител за тринайсет патрона и цена 549,99 долара. Сесил стоеше до него и правеше резки движения с един магнум .44 калибър, като че ли се целеше в някаква подвижна мишена, и ръмжеше през стиснати зъби:

— Не мърдай, боклук!

Хармън въздъхна.

— Остави оръжието, Сесил. Нервираш ме. Ти си шофьор, а не стрелец.

Хармън Пейн беше стрелец. И въпреки двайсетте години, прекарани с мафията на Ню Джърси, и над двеста изпълнени мокри поръчки, той нито веднъж не беше разпитван, арестуван или осъждан. Нито веднъж. Толкова беше добър. Така че проверката за криминално минало в електронната система на федералните служби, въведена в действие, след като оня дребен куку Хинкли се бе опитал да убие президента Рейгън, не показа нищо. Трийсет секунди след въвеждането на името, адреса, мястото и датата на раждане, номера на социалната осигуровка, височината, теглото, пола, расата и местожителството на Хармън в системата дойде и отговорът: СДЕЛКАТА РАЗРЕШЕНА. Продавачът се усмихна на Хармън и му каза, че има право да си купи каквито иска оръжия.

Той искаше този глок.

В Тексас не беше нужно да имаш разрешително за притежание на огнестрелно оръжие, нито разрешително за носене на огнестрелно оръжие в моторното превозно средство. Така че петнайсет минути, след като влязоха в магазина, той вече се бе сдобил с оръжие. Следващите петнайсет минути прекара в търсене на Сесил Дюран.

Откри шофьора си в секцията за маскировъчно облекло, нахлупил ловджийска шапка със спуснати наушници и държащ в ръка миниатюрни бикини с камуфлажен десен.

— Хармън, как мислиш, че ще изглежда Хариет в тях?

— Жена ти в камуфлажни бикини? Не си я представям, Сесил.

Хармън Пейн и Сесил Дюран излязоха с два нови глока без заглушители, но той все щеше да импровизира нещо, два пълнителя с по тринайсет патрона и достатъчно боеприпаси, с които да надстреля тексаската национална гвардия.

Не беше никак трудно.

Разбира се, Хармън Пейн нямаше вид на превъртял студент, който е бил скъсан на изпит и е хукнал директно към студентското градче, за да стреля наред и да убие петдесет-шейсет студенти. Хармън Пейн беше професионалист. Той щеше да убие само един човек.

— Време е да открием Анди Прескот.

Сесил подкара на север по шосе I-35.

— Ето го — каза Хармън. — Номер 1514 на Саут Конгрес авеню. На табелата пише: „Пътни глоби“. Паркирай малко по-нататък.

Сесил продължи на север по авенюто, докато се озоваха пред училището за глухи, след което направи обратен завой и паркира пред един магазин на име „Шантаж“. Той се изкикоти.

— И ние сме горе-долу в същия бизнес.

Излязоха от колата. Един бърз поглед наоколо подсказа на Хармън, че са с неподходящо делово облекло; винаги се обличаха като средни мениджъри в командировка. Така че свалиха вратовръзките си и разкопчаха горните копчета на ризите си. Хармън остана със сако, за да прикрива пистолета, който беше пъхнал отзад под колана си. Но въпреки усилията им продължаваха да изглеждат като счетоводители на средна възраст.

Бяха паркирали в квартал 1200; трябваше да се върнат три преки назад до кантората на Анди Прескот. На път към нея минаха покрай голям фризьорски салон, бутик за обувки и салон за масаж и източни терапии.

— Предлагам после да си направим по един масаж — каза Сесил. — Може да ти облекчи болките в ребрата.

— Ако всичко мине гладко, ще се върнем още днес с по-късен полет.

— Но ако останем до утре, довечера да си поръчаме по една проститутка.

— Какво, да не си губернаторът на Ню Йорк, че да си ги поръчваш?

Минаха покрай малък мотел и кафене на име „Джо“, покрай някакъв скитник, който дрънкаше на китара, мексикански ресторант на име „Хуеро“ и най-големите палячовци, които Хармън бе виждал извън цирка.

— Сега знаем как са изглеждали хипитата и битниците през шейсетте. — Той посочи една татуирана хлапачка, която се моташе пред магазин за карнавални костюми. — Виж я тая мацка на какво е заприличала с тия татуировки. Пълна откачалка! — Хармън поклати глава, отворен от младежта на Америка. — Господи.

Сесил кимна.

— И „Бийтълс“.

— Какво?

Сесил посочи към дългия транспарант над витрината.

— Виж, изтипосали са Исус, „Бийтълс“, Мерилин Монро... Мислиш ли, че е спяла с Кенеди?

— Мисля, че не — и двамата не са мигвали.

Стигнаха до номер 1514. Хармън пробва вратата, но тя беше заключена. Някакъв просяк седеше върху стъпалата на съседния салон за татуировки и пишеше нещо в един бележник, същия, който използваше най-малката дъщеря на Хармън.

— Познаваш ли Анди Прескот?

Просякът не вдигна глава, но каза:

— Не.

Те се отдръпнаха от него, за да си поемат чист въздух.

— Не е задължително да работи в събота — каза Хармън.

— Кой, просякът ли?

— Прескот.

— Ооо. — Сесил се протегна и каза: — Гладен съм. Дай да идем да хапнем в мексиканската кръчма.

— Добре. После ще си намерим хотел.

— А проститутки?

— Никакви такива, Сесил.

Върнаха се до „Хуеро“, чиято веранда, гледаща към Конгрес авеню, беше претъпкана със студенти. Хармън и Сесил едва си пробиваха път между масите. На една маса трима младежи пиеха бира и подмятаха глупави закачки на минаващите по тротоара момичета.

— Дейв, затвори си устата, човече!

В този момент към тях се присъедини още един младеж, понесъл четири бири.

— Макконахи е вътре. Ронда се опитва да си вземе автограф, така че купих бирите на бара. Този път аз черпя.

— Страхотен си, Трес!

Те чукнаха юмруци над масата като играчите от „Янкис“ след регистриран хоумрън. Мършав дребен младеж с черни очила и коса, която сякаш беше подстригвана с градинска ножица, каза:

— И с какво толкова ни превъзхожда Макконахи?

— С външност, пари, слава...

— А освен това?

Всички се разсмяха така, сякаш той беше Дейвид Летърман.

Мършавият младеж каза:

— Я чуите обявата на тази. „Готова съм да отдам сърцето си на някой, който пък е готов да приеме и кучето ми в леглото.“

— Кучето й? Човече, това е прекалено перверзно дори и за мен — възкликна момчето с прическата на Елвис.

— И бълхите му — обади се мършавото момче.

Те отново се разсмяха.

Хармън поклати глава. Разглезени студентчета пилееха по кръчмите изкарания с пот на чело пари на бащите си. Хармън не беше учил в колеж. Баща му беше умрял, когато той беше едва десетгодишен, и трябваше да издържа майка си и двете си сестри. Така че отиде да работи за мафията веднага щом завърши гимназия. Много беше искал да стане инженер; вместо това стана наемен убиец.

— Да влезем. Там може да е по-тихо.

Вътре не беше по-тихо. Тексаският университет беше победил Университета на Охайо, така че студентите празнуваха, като се напиваха и се надвикваха. Сервитьорката им съобщи, че във вътрешния салон има и филмова звезда, което още повече допринасяло за шумотевицата. Хармън въздъхна; не им се очертаваше тиха и приятна вечеря.

Точно до вратата се намираше барът, един старомоден автомат за сода и препарирана дива патица на стената. Очевидно беше популярно заведение. Небрежното облекло на посетителите подходеше на обстановката. Сервитьорката — красиво дребно създание с минижуп и опъната на бюста ѝ фланелка с надпис на „Хуеро“ — ги поведе към големия салон. Минаха покрай отворената кухня, където една атрактивна мексиканка печеше тортили. Хармън улови погледа ѝ и ѝ намигна; тя му отговори с престолено свенлива усмивка. При изпълнението на една поръчка в Канкун — беше постановка на провалена покупка на наркотици — той бе преспал с една мексиканска сервитьорка в хотела им, първата му двуезична авантюра.

Декорът в големия салон напомняше на нещо от Канкун с мексиканските си календари, шарени керамични съдове и фигурки. Настаниха ги в едно сепаре до тухлена стена, покрита с черно-бели снимки на стари мексикански разбойници и... графити. Като дете и Хармън беше драскал по стените на тоалетните в училище. Един музикант с кожена сиджимка на врата и китара в ръка мина покрай тях, пеейки някаква мексиканска балада. Беше добър. Музиката и глъчката отекваха от бетонния под и тухлените стени и кънтяха силно в главата на Хармън.

Може би една бира щеше да облекчи главоболието му.

Поръчаха си мексиканска храна и бира „Дос Екис“ на една сервитьорка с татуировки и пиърсинги от главата до петите. Явно беше демократка. Цялото заведение беше претъпкано с демократи.

— Тук е пълно с откачалки — каза Хармън. — В този град има ли изобщо нормални хора?

— Досега един не видях.

Бирата обаче беше студена, а храната — добра. Настроението му започна да се подобрява, докато не забеляза един мъж със семейството му. В този момент съпругата и децата на Хармън бяха на футболния

мач, в който участваше синът му. Беше пропуснал два поредни негови мача. Изпитваше угризения, че е лош баща. Сесил, изглежда, бе прочел мислите му.

— Хармън, дай да си хванем някакви проститутки. Ще ти оправят настроението. А и ребрата ти ще поминат.

Кантората на Анди Прескот остана заключена през целия неделен ден, защото сутринта той беше излетял в първа класа за Сан Диего, където трябваше да открие осмата жена от списъка на Ръсел Рийвс. Така че Хармън и Сесил прекараха деня в гледане на футболни мачове на големия телевизионен екран в бара на хотела.

— Хармън, виж, тук пише, че един милион и половина мексикански прилепи живеят под моста на Конгрес авеню и излитат всеки ден по здрач. Може ли да отидем да погледаме? Казват, че било много впечатляващо.

— Не.

— Може ли да отидем до Градините на лейди Бърд Джонсън?

— Не.

— А до Капитолия?

— Не.

— Но той е най-големият в страната.

— Не.

— Можем да направим една обиколка на центъра с електрически тротинетки. Много ще е забавно.

— Не.

— Може ли поне да си хванем проститутки?

— Не.

Анди прекара неделята в следене на Сали Армстронг из Ла Хойя с едно ауди под наем.

Сали беше на трийсет и осем, привлекателна, омъжена и богата; живееше в голяма къща с изглед към Тихия океан. Имаше две деца, петнайсетгодишна дъщеря, която беше напълно здрава, и деветнайсетгодишен син, който беше с парализирани крайници. На шестнайсет Джими Армстронг беше изгубил контрол над чисто новия си мустанг и се беше забил в един телефонен стълб. Щеше да прекара

целия си живот в инвалидна количка. Но за него вече бяха осигурени най-добрите грижи, които можеха да се купят с пари.

Той не се нуждаеше от финансовата помощ на Ръсел Рийвс.

Анди караше покрай една алея за скейтборд и гледаше русите калифорнийски момичета, които се пързалиха по бикини — през ноември. Той отседна в хотел „Дел Коронадо“ и яде енчилади с раци. Разходи се покрай брега и гледа слънцето, докато залезе в Тихия океан. Мислеше си за болните деца. Седем от общо осем на брой бяха болни. Нищо не можеше да разбере.

На следващата сутрин Анди облече дънките, obu маратонките и взе такси до летището. Обади се по телефона в градския съд на Остин и каза на секретарката на съдия Джудит, че е извън града по работа, възложена му от Ръсел Рийвс. Тя с готовност се съгласи да отложи делата му, насрочени за понеделник. След това се качи на самолета за Остин.

Докато Анди Прескот прелиташе над Големия каньон, доктор Глен Хол влезе в кантората на Ръсел Рийвс в изследователския институт „Рийвс“.

— ДНК-то съвпада — каза той. — Тя е.

Самолетът на Анди кацна на летището в Остин в три часа. Той веднага се обади на Ръсел Рийвс; разбраха се да се срещнат в кантората на Анди. Черната лимузина вече беше там, когато Анди пристигна; но на тротоара пред салона на Рамон имаше тълпа. Анди плати на таксито и излезе. Забърза напред и се проби път през тълпата: на тротоара лежеше Флойд Ти.

— Флойд Ти!

Ръсел Рийвс беше коленичил до него; Даръл се беше надвесил над тях. Анди го побутна.

— Какво си му направил?

— Нищо. Кълна се. Просто си седеше ей така и изведнъж падна.

— Получил е инфаркт, Анди — каза Ръсел.

— Диша ли? Бие ли му сърцето?

Ръсел провери пулса на Флойд Ти.

— Не.

Рамон се прекръсти.

— По дяволите — викна Анди и се извърна към тълпата. — Някой знае ли как се оказва първа помощ?

— Аз знам.

Ръсел повдигна брадичката на Флойд Ти, за да освободи дихателните пътища, и затисна носа му. Прилепи уста към устата му и бавно издиша — веднъж, два пъти, после се отдръпна, сложи дланите си една върху друга и започна да притиска гръдния кош на Флойд Ти — едно, две, три... и отново, и отново. Пак се наведе и му направи изкуствено дишане. После се изправи и каза:

— Даръл, да го качим в колата.

— Ама аз току-що я взех от автомивката, мистър Рийвс.

— Вдигни го!

Даръл се приведе, мушна ръце под Флойд Ти и го вдигна от земята с такава лекота, сякаш беше дете. Отнесе го до колата, където Ръсел вече държеше задната врата отворена. Даръл се сгъна на две и се напъха в колата с Флойд Ти на ръце. Постави го върху седалката, после се измъкна и тичешком заобиколи колата до мястото си на волана.

— Прибери количката му в салона! — викна Анди на Рамон, последва Ръсел в колата и затръшна вратата.

Хармън и Сесил наблюдаваха сцената от задната седалка на наетата краун Виктория, паркирана малко по-надолу.

— Един бездомник по-малко на тоя свят — каза Хармън.

— Никога не съм се возил в лимузина — каза Сесил. — Държа бас, че е страхотно.

— Не и за бездомника.

Бяха наблюдавали кантората на Анди Прескот през по-голямата част от деня, но до този момент никой не беше влязъл или излязъл от вратата с номер 1514.

— Дори не знаем как изглежда тоя Прескот — каза Сесил.

— Като адвокат. Да видя някой от ония да прилича на адвокат?

— До този момент не съм видял никой в този град да изглежда нормално, ако изключим богаташа с лимузината. Мислиш ли, че това е Прескот?

— Адвокат по обжалване на пътни глоби с лимузина и бодигард? Едва ли, Сесил.

— Добър довод.

Ръсел нареди на Даръл да кара към Градската болница в центъра на Остин. Анди изрови мобилния си телефон от раницата и се обади да ги чакат, докато Ръсел през целия път правеше изкуствено дишане на Флойд Ти. Пред входа за линейките вече чакаше екип от медицински сестри и лекар. Анди отвори вратата и изскочи навън. Двамата с Даръл изнесоха Флойд Ти и го положиха на една носилка. Лекарят и сестрите останаха неподвижни, втренчени във Флойд Ти, сякаш беше някакъв нелегален мексикански имигрант.

— Хайде, да го вкараме вътре! — каза Анди.

— Бездомник ли е? — попита една от сестрите.

— Да. И какво от това?

— Ние сме частна болница. Ако няма здравна застраховка, трябва да го откарате в общинската болница.

— Той е герой от войната!

— Тогава го закарайте в болницата за ветерани — обади се докторът.

— Къде е тя?

— В Сан Антонио.

— Да го откараме на сто и трийсет километра оттук!

Ръсел излезе от лимузината.

— Той има здравна застраховка. Аз съм застраховката.

Физиономиите на сестрите и лекаря мигом се промениха.

— Мистър Рийвс — възкликна същата сестра.

— Погрижете се за този човек.

— Закарайте го в интензивното отделение! — каза докторът. — Веднага!

Целият медицински екип изведнъж се раздвижи. Един се надвеси над Флойд Ти и включи портативния респиратор. Останалите вкараха носилката през автоматичните врати и свиха по един страничен коридор.

Половин час по-късно Анди беше регистрирал Флойд Ти, Ръсел Рийвс беше подписал формуляра за финансова отговорност и сега седяха в чакалнята. Пиеха кафе от „Джо“. Ръсел беше изпратил Даръл да го купи. Флойд Ти беше в операционната, където му правеха байпас.

— Благодаря, Ръсел.

— Да, хубаво кафе.

— Не за кафето, за Флойд Ти.

— Знам. — Ръсел поклати глава. — Ето ти я медицинската помощ. Това е частна болница с идеална цел: не плащат нито щатски, нито федерални данъци, но това не им пречи да отказват безплатна медицинска помощ на бедните. Изпращат ги в общинската болница. А когато лекуват някой без здравна застраховка, го таксуват двойно.

— Защо?

— Защото никой не ги спира.

— Различни цени за различни хора за едно и също лечение? Това не е честно.

— Не, Анди, не е. Трябва да им отнемат данъчните привилегии. Но правителството не желае да прокара такъв закон. Политика. Досега бях срещу националното здравеопазване, но сега знам, че това е единственият почтен начин, по който може да се процедира. В противен случай скоро само хора като мен ще могат да ползват медицинските услуги. Поне тогава ще можем да управляваме индустрията на здравеопазването като бизнес, а не като политика. Американското правителство е най-големият купувач на лекарства в света — чрез „Медикейд“, „Медикеър“, центровете за лечение на ветераните, но то не договаря отстъпки от страна на фармацевтичните компании. Плащат толкова, колкото им поискат. Възможно ли е такава глупост? Фармацевтичните компании обаче подкупват политиците с пари за кампаниите им, така че Конгресът гласува закон, който забранява на американския гражданин да отиде в Канада и да си купи същите лекарства по-евтино.

На Ръсел му трябваха няколко минути да се овладее.

— А сега ми разкажи за осмата жена.

Анди му връчи досието. Ръсел го прелисти, докато Анди му даваше пълен отчет за Сали и Джими Армстронг в Сан Диего. Ръсел клатеше глава.

— Парализиран на шестнайсет години... цял живот в инвалидна количка.

— Това са седем болни от общо осем деца, Ръсел.

— Не е мое, Анди. Нито сестра му. Запознах се със Сали преди дванайсет години.

— Още една омъжена жена... когато и вие вече сте били семеен.

— Тогава беше разведена. Трябва да се е омъжила повторно по-късно.

Анди си спомни, че разводът и вторият брак на Сали Армстронг бяха упоменати в досието.

— Всички тези болни деца...

— Търсиш под вола теле, Анди. В живота има случайни съвпадения. Жестоки съвпадения.

— Поне Джими получава най-добрите медицински грижи.

— Въпреки това ще прехвърля един милион в попечителската ти сметка. Можеш да се върнеш в Сан Диего и да й връчиш чека... след като откриеш Франки Дойл.

— ДНК-то доказва ли бащинството?

Ръсел Рийвс кимна.

— Момичето е моя дъщеря, Анди.

— Натали Ригс е бременна?

Лицето на Трес беше мрачно.

— От два месеца, така каза докторът.

Анди и Трес седяха на обичайната си маса пред кръчмата „Хуеро“. Дейв беше на йога с групата нудисти, а Къртис водеше вечерен семинар.

— Как го понася?

— Щастлива е. — Трес вдигна рамене. — Хормоните трябва да са си свършили работата. Сега е с майка си в „Нейман Маркър“, избират дрехи за бременни.

— Сигурно ще почне вече да носи бельо.

— Да... голям размер.

— На теб не може да ти се угоди, Трес.

— Води си и оператора с нея.

— Да избират заедно бельото й?

— Да я снима. Щяла да прави серия предавания за бременността и майчинството в реално време. — Той отпи от бирата си. — Разбира се, това означава, че вече трябва да се женим. Ще ми станеш ли кум?

— Ще черпиш ли една бира?

Двамата пиеха „Корона“ и известно време безмълвно размишляваха върху живота, сякаш отдаваха почит на ергенския живот на Трес с едноминутно мълчание.

— Човече, тя имаше страхотно тяло — каза тихо Трес, сякаш споменаваше починал скъп приятел.

— Ще си го възстанови, Трес. Натали не е от тоя тип жени, които ще се запуснат след раждането.

— Точно така казва и тя. Но трябваше да я видиш снощи как излапа една двойна порция шоколадов сладолед с бишкоти.

Последва нова минута мълчание, този път за страхотното тяло на Натали. Трес пръв наруши тишината.

— Как е Флойд Ти?

— Добре е. Направиха му два байпаса. Казаха, че има нужда от сън, така че аз си тръгнах и веднага дойдох тук. Докторът каза, че се налага да прекара една седмица в болницата.

— Ръсел го е закарал там с лимузината си? И е платил за лечението му?

— И му прави изкуствено дишане уста в уста.

— Не мога да кажа, че съм способен на това. Той наистина е добър човек, както разправят.

— Да, предполагам.

Трес се обърна към него.

— *Предполагаш?* Намекваш ли нещо? Хайде, кажи.

Анди се поколеба, преди да започне.

— Искам да ми се закълнеш, че няма да се изтървеш пред никого, дори и пред Натали.

— След като знаеш такива неща за мен, които можеш да й кажеш?

— Не мога дори да си представя какво ще направи с мен Ръсел Рийвс, ако тая работа се разчуе. А Натали е репортер.

— И аз не мога да си представя какво ще направи с мен Натали, ако открие, че съм наел частен детектив да я следи. Спокойно, гроб съм.

Анди отпи от бирата за кураж.

— Издирвам бившите любовници на Ръсел Рийвс. Седемнайсет на брой.

— *Седемнайсет?* Не може да бъде.

— Може. Из цялата страна.

— Значи затова постоянно обикаляш нагоре-надолу.

Анди кимна.

— Открихме първите шест жени много лесно.

— Кои сте тези вие?

— Един частен детектив, чийто офис е в центъра на града. Бивш агент от ФБР. Ръсел ми даде името му, но детективът не знае, че клиентът е Ръсел. Както и да е, открихме ги и Ръсел даде на всяка по един милион долара. Анонимно.

— Защо?

— Не иска никой да разбере...

— Не питам за това. Защо им дава пари?

— За компенсация, така каза. Защото се е отнесъл зле с тях навремето и животът им се е объркал.

Трес кимна и каза:

— Явно страда от комплекс за вина заради богатството си. Чувства се виновен, че е безбожно богат, и облекчава терзанията си, като раздава пари. Често срещана болест сред богаташите... Аз не страдам от нея, но има доста такива. — Трес вдигна рамене. — Разбира се, за него да дадеш милион е като за нас да дадем долар на някой бедняк. Е, поне за теб.

— Благодаря ти.

— Значи раздава купища пари. Какъв е проблемът?

— Доста се измъчихме, докато открием седмата жена: казва се Франки Дойл. Отидох на последния ѝ известен адрес в Бостън, разговарях с бившия ѝ съпруг. Казва се Мики. Биел я, така че тя се развела с него преди три години и изчезнала с петгодишната си дъщеричка. Преместили се първо в Монтана, после в Ню Мексико и Западен Тексас, а напоследък в Бюда.

— Имаш предвид градчето, което се намира наблизо.

— Да. И всеки път си е сменяла името.

— Трябва адски да се бои от тоя Мики.

— Може би. Но ние я открихме. Всъщност Лоренсо я откри.

— А защо не я откри човекът от ФБР?

— Той спазва стриктно закона.

— Ти разговаря ли с нея?

— Да, казва, че не е спала с никого освен с Мики.

— Лъже.
— Но защо ѝ е да лъже?
— Всеки лъже.
— Възможно е.
— Добре, значи бяга от Мики. А Рийвс иска да ѝ даде един милион долара. Не виждам какъв е проблемът.
— Ръсел твърди, че момичето е негово.
— Лелеее! Чакай малко, как е възможно?
— Ами той твърди, че имали връзка, докато е бил в Бостън и е преподавал в Масачузетския технологичен институт. Преди девет години.
— Докато е бил женен?
— И докато тя е била омъжена.
— А, ето го вече проблема, Ръсел Рийвс с извънбрачно дете. Но откъде е сигурен, че момичето е негово?
— От ДНК пробата.
— Но как е взел пробата?
— Той не я е взел.
— А ти ли?
Анди кимна.
— Как?
— Намерих една лепенка за рани в боклука ѝ.
Трес се впечатли силно.
— Тя знае ли, че Ръсел е бащата на детето ѝ?
Анди сви рамене.
— Когато се върнах да взема ДНК пробата, тя и момичето вече бяха духнали.
— Но защо?
— Защото са уплашени.
— От какво? От кого?
— Не знам.
— Значи Рийвс те накара да проследиш бившите му гаджета, за да откриеш това момиченце?
— Да... по-скоро да разбере дали има друго дете. Тук обаче идва и най-странната част.
Трес се засмя.
— Сякаш това досега не е странно.

— Седем от осемте жени имат болни деца, също като Ръсел.

— Колко болни?

— Рак, церебрална парализа, парализа на крайниците. Единственото дете, което не е болно, е...

— Извънбрачното дете на Рийвс.

Анди кимна.

— Но Ръсел се притеснява, че момиченцето може да се разболее. Каза, че може да му е предал същия раков ген, който е предал и на сина си.

— Който умира.

— Именно. Каза, че ако и тя е наследила същия ген, ще накара учените си да я подложат на генна терапия, за да спасят живота ѝ.

— Значи тя бяга от Мики или от някой друг, но не знае, че дъщеря ѝ може да има рак... или може да развие рак.

Анди пак кимна.

— И Ръсел иска отново да я откриеш.

— Да.

— Сложно.

Двамата замълчаха и допиха бирите си.

— Трес, мога ли да ти задам въпрос като на богат човек?

— От общинските облигации ли се интересуваш?

— Мислиш ли, че Ръсел Рийвс е сложна личност, защото е богат? Или е богат, защото е сложна личност?

— Богат е, защото е гений. А животът му е сложен, защото, когато си богат, елементарните неща от ежедневието не са проблем. Няма нужда да се тревожиш за плащане на сметки, купуване на лекарства или таксата за обучението на децата. Така че животът става скучен, ако ти не си го усложниш, за да го направиш интересен.

— Като например да имаш любовници, докато си женен за Мис Тексаски университет?

Трес кимна.

— Като повечето богати хора той смята, че правилата не се отнасят за него. Може да прави каквото му скимне. Разбира се, миналото винаги се връща и те захапва по задника... откриваш например, че имаш извънбрачно дете. И тогава животът става сложен.

— И при теб ли е така?

— Вероятно ще стане, като наближа четирийсетте.

Те проследиха с поглед как един минувач притича през Конгрес авеню и като по чудо не попадна под колелата на прелитащ джип.

— Без малко да го размаже — каза Трес и се обърна към Анди.
— Внимавай, приятелю.

Анди се засмя на сериозното изражение на приятеля си.

— Трес, цялата работа наистина е много шантава, но не мисля, че аз самият може да загазя по някакъв начин. — Той посочи към минувача. — Ето там, на платното, е истинската опасност.

— Чете ли вчерашния вестник?

Анди поклати глава.

— Вчера бях в Сан Диего.

Трес посегна към задния си джоб и измъкна една нагъната страница от вестник. Сложи я върху масата и я изглади с длан. Беше статия за някакъв адвокат от Остин, застрелян в Итака, Ню Йорк, очевидна жертва на случаен грабеж. Беше само на четирийсет години.

— Но какво общо има това с мен?

— Прочети края.

Анди зачете на глас:

— „Лорънс Смит е бил партньор в «Ранкин Едуардс и Филипс», изтъкната адвокатска фирма в Остин, чиито клиенти включват... Ръсел Рийвс.“

На следващата сутрин Анди Прескот подкара велосипеда си по Саут Конгрес авеню, паркира пред офиса на любимия си частен детектив и влезе вътре. Лоренсо Ескобар вдигна поглед от лаптопа си.

— Само не ми казвай, че си я изтървал.

— Боя се, че да.

На Лоренсо, изглежда, му стана забавно.

— Проверих я тази Морийн О'Моли Рийвс.

Анди беше помолил Лоренсо да направи справка за майката на Ръсел Рийвс. Не беше сигурен защо го поиска.

— Всичко е точно. Живее в Калифорния в луксозна къща на брега на океана. Има син, който живее тук. Ръсел Рийвс милиардерът.

Ръсел беше казал истината.

— Какъв цвят е косата ѝ?

Лоренсо посочи към лаптопа си.

— Един колега от Западното крайбрежие направи ето тази снимка и ми я изпрати по имейла. — На екрана имаше цветна снимка на четири възрастни жени. — Тази отдясно е тя.

— Тя е със синя коса. Всичките са със сини коси.

— Стариците често се боядисват така. Поне тия от европейски произход.

— Трябва отново да ми намериш Франки Дойл.

— Тя не иска да бъде намерена.

— Трябва да я открия.

— За същата такса?

Анди кимна. Лоренсо се обърна към лаптопа. Анди седна и зачете местния вестник. Десет минути по-късно Лоренсо заяви:

— Готово. — Написа нещо на едно листче и го подаде на Анди. — Това е новият ѝ адрес.

Анди понечи да тръгне, но Лоренсо каза:

— Май забрави нещо.

— Ще взема парите и ще ти ги донеса по-късно.

Лоренсо грабна ключовете си.
— Аз ще те закарам.

Лоренсо Ескобар караше черен кадилак ескалейд 2005 г. с тъмни стъкла и черни кожени седалки. От уредбата тихо се носеше песен на Селена, латиноамериканската певица сензация, която беше убита само на дваайсет и три години от президента на фен клуба ѝ. Лоренсо откара Анди първо до банката, за да си прибере сумата от 9999 долара, и после в Сан Маркос, на петдесет километра южно от Остин.

Сан Маркос е университетско градче, в което живеят трийсет хиляди студенти. Ако си млад и искаш да се слееш с тълпата, това е едно много подходящо място. Преди два дни Франки Дойл беше наела апартамент в Сан Маркос под истинското си име. Тя беше подписала договор за наем; договърът даваше правото на хазяина да направи проверка на кредитното ѝ досие.

— Трябва да не е прочела забележката със ситен шрифт в договора за наем — каза Лоренсо. — Тя е умно момиче, би трябвало да знае, че може да я проследим по този начин.

Лоренсо беше изтеглил кредитното ѝ досие и бе открил запитването на хазяина, което включваше адреса на Акуарена Спрингс Роуд, главната улица на градчето. Това беше първото движение в кредитното досие на Франки Дойл за последните три години. Тя бе изпаднала в отчаяние.

Знаеха в кой жилищен комплекс живее тя, но не и в кой апартамент, така че Лоренсо се отби в офиса на домакина на комплекса. Когато се върна, каза:

— Апартамент 621. На втория етаж на едно от блокчетата.

— Но как успя да убедиш домакина да...

Лоренсо го изглежда и само каза:

— Няма значение.

Те обиколиха алеите, докато открият блокчето с апартамент 621. Старата тойота на Франки не се виждаше наоколо. Паркираха и зачакаха. Франки Дойл беше излъгала: ДНК-то на дъщеря ѝ го доказваше. Ръсел Рийвс наистина беше бащата на момиченцето. И като всеки добър баща той искаше да намери дъщеря си, да ѝ направи

изследване за наличието на злокачествен ген и да спаси живота ѝ. Какво лошо имаше в това? Нищо. Абсолютно нищо.

Но защо тогава Анди не може да мигне предишната нощ?

Те се снишиха на седалките си, когато тойотата спря отсреща и Франки и червенокосото момиченце излязоха от нея. Франки пушеше цигара. Лоренсо се пресегна към жабката и извади бинокъл. Долепи го до очите си и леко подсвирна.

— Хубава жена. Носи белъо за разлика от Натали.

— Какво, да нямаш рентгенов бинокъл?

— Имам тренирано око. Значи твойт клиент наистина държи на тази жена, а?

Анди кимна.

— Тя обаче не държи на него.

Проследиха Франки и момичето, които се изкачиха по стълбите и влязоха в апартамента.

— Можем ли вече да се прибираме? — попита Лоренсо.

На излизане от паркинга Анди хвърли един последен поглед и видя Франки, която бе застанала на прозореца.

— Хармън, може ли довечера да отидем на Шеста улица? В баровете и ресторантите има жива музика.

— Пусни си радиото.

Те седяха в колата, паркирана пред кантората на Анди Прескот. Мобилният телефон на Хармън зазвъня. Той провери кой му се обаждa и отговори.

— Да, шефе?

— Хармън, открихме домашния адрес на Прескот.

— Защо се забавихте толкова много?

— Защото живее под наем.

— Но нали уж е успешен адвокат?

Хармън си записа адреса и затвори.

— Да тръгваме.

Сесил запали двигателя и потегли на заден ход.

Лоренсо изчака двамата бели мъже в черната краун виктория да се изтеглят от мястото за паркиране пред кантората на Анди и спря на него.

— Благодаря ти — каза Анди.

— Ами велосипеда ти?

— Ще го взема по-късно.

Анди слезе от колата и се качи в кантората си. Беше позвънил на Ръсел от Сан Маркос. След няколко минути клиентът му пристигна и още с влизането си попита:

— Откри ли я?

Анди кимна.

— В Сан Маркос.

— Какъв е адресът?

Анди написа адреса на Франки Дойл в бележника си и откъсна листа. Ръсел посегна да го вземе. Анди неволно се поколеба за момент, но после му го подаде.

— Хубава работа свърши, Анди. Аз поемам нещата оттук нататък. Как е Флойд Ти?

— Добре е. Какво възнамерявате да направите?

— Възнамерявам да му платя таксата за болницата.

— Не, имам предвид Франки.

— Опитвам се да спася живота на дъщеря си.

— Ако тя носи злокачествения ген?

— Да.

— В случай че ДНК-то не греши.

— При него няма грешки, Анди.

Ръсел пхна ръка в джоба на самото си и извади един плик. Остави го на масичката за карти пред Анди и излезе. Анди отвори плика и извади чек за 25 000 долара на името на „Андрю Пол Прескот“. Сякаш току-що беше предал Франки Дойл.

Той се обърна и погледна през прозореца: Ръсел се качваше в колата си. Вдигна поглед към Анди и му помахаше. Анди изчака черната лимузина да отпътува. После се затича по стълбите и връхлетя в салона за татуировки. Рамон се беше задълбочил в нещо на бюрото си.

— Рамон, ще ми е нужна колата ти.

Рамон вдигна един бележник.

— Анди, чел ли си някога нещо от Флойд Ти? Много е добър.
Тая история за Виетнам, когато...

— Рамон, колата ти.

— Няма да стане.

— Много е спешно.

Рамон се изправи.

— Добре, но ще карам аз.

След четири пресечки на север от кантората Хармън почука на вратата на малка къщичка на Нютон стрийт. Никой не се обади.

— Анди ли търсите? — попита дребна симпатична девойка, разхождаща кучето си по тротоара.

Хармън се усмихна и каза:

— Да, госпожице.

— Той не живее вече тук.

— А знаете ли сегашния му адрес?

Тя поклати глава.

— Някакъв скъп апартамент в центъра на града, но не знам адреса. Съжалявам.

Хармън и Сесил тръгнаха към колата, но Хармън изведнъж спря и заби поглед в земята. Въздъхна.

— Сесил, какво носиш?

— Каубойски ботуши. Харесват ли ти?

— Не.

— Купих си ги в един магазин за втора употреба близо до офиса на Прескот. Много изгодно.

— Значи тия ботуши са принадлежали на някой друг?

— Да. Вече са подносени.

— Защото краката на някой друг мъж вече са били в тях.

Сесил повдигна рамене.

— Е, и?

— Ами значи може да пренасят болести.

— Ботушите ли? Какви болести?

— Кожни например. Гъбички.

— Краката ме сърбят.

— Ето, виждаш ли.

Трийсет минути по-късно Рамон паркира жълтия корвет пред апартамент 621 в Сан Маркос. Анди не видя тойотата, така че излезе от колата и се качи по стълбите. Почука на вратата, но никой не отвори. Надникна през прозорците, ала не видя никого. Върна се при Рамон.

— Да отидем до офиса на домакина.

Домакинът на комплекса гледаше някакъв мач на малък телевизор, поставен зад нисък плот. Анди влезе и попита:

— Да знаете къде е Франки Дойл?

— Търсено момиче. Напусна.

— Искате да кажете, че се е изнесла?

— Плати си наема за месеца, а стоя само два дни.

— Къде отиде?

— Не остави координати.

* * *

Сесил паркира автомобила точно пред номер 1514 на Саут Конгрес авеню. Бездомникът беше изчезнал, прозорците бяха тъмни, дори салонът за татуировки беше затворен.

— Тук някой работи ли изобщо? — възмути се Сесил. — После се чудим защо икономиката ни е зациклила. Никой вече не ще да бачка.

— С изключение на мексиканците.

— И нас.

— Ние сме късметлии, Сесил. Повечето хора са принудени да вършат работа, която им е противна. Баща ми се трепеше в една воняща фабрика до деня, в който умря. Но ние с теб не сме закотвени в някоя фабрика или канцелария. Нашата работа е да обикаляме насам-натам и да правим каквото ни харесва. И да си живеем царски през това време. Не са много хората, които могат да се похвалят с такава служба.

— Прав си, Хармън. Понякога толкова много се вторачваме в ситуацията, че не се сещаме да се огледаме и да видим какъв късмет сме извадили. Да спрем и да помиришем розите, както се казва.

— Точно така, Сесил. — Хърман помълча малко и накрая отсече:
— Да го свитнем тоя час по-скоро и да се прибираме при семействата си.

Рамон остави Анди пред офиса на Лоренсо. Анди прибра велосипеда си и подкара право към болницата в центъра на града, където се намираше Флойд Ти. Беше излегнат срещу телевизора, закачен високо на стената в самостоятелна стая. Подстриган и обръснат. Флойд Ти беше красив мъж.

— Добре ли си, мой човек?

Флойд Ти повдигна рамене.

— Като за един бездомник, току-що прекарал сърдечна операция, бива.

Анди измъкна бележника на Флойд Ти от раницата си и му го подаде.

— Мисля, че ще имаш нужда от него.

— Благодаря ти, Анди. Имам да наваксам с мемоарите си. О, казах ли ти, че двама мъже идваха да те търсят в събота?

— Не. Какво искаха?

— Теб. Не бяха оттук.

— Как разбра?

— Бяха с лъскави костюми и говореха много смешно, с акцент.

— Чуждестранен ли?

— Може би бяха от Ню Йорк. — Флойд Ти махна с ръка към телевизора. — Току-що давах един репортаж за Рийвс — за това как раздава пари. Щедър човек е. Жалко за сина му.

Анди кимна.

— Той е добро хлапе.

— Нали знаеш, Анди, че да си бездомен, е все едно да си невидим. Хората си приказват така, все едно ме няма.

— И?

— Чух ви двамата с Ръсел да разговаряте в кантората ти. Бяхте забравили прозореца отворен. Нещо не ми се вярва тая работа, Анди.

— Коя?

— За седемнайсетте приятелки. Да те праща по цялата страна да ги откриваш и да им даваш по един милион долара? Мъжете не

постъпват така.

— Ти си чул всичко?

— Ами седя на три метра под прозореца ти.

— Е, и?

— Ръсел е добър човек, Анди. Но добрите хора понякога губят ориентир. Виждал съм го по време на войната — приятели се стреляха един друг при всеки патрул, не можеха да открият врага, за да стрелят по него; когато напрежението расте с всеки ден, човек може да откачи. Виждал съм очите на войниците, Анди, точно преди да превъртят. А когато превъртят, добрите хора правят лоши неща.

— Ръсел не е такъв.

— Всеки човек става такъв, ако напрежението е непоносимо. Всеки, изпаднал в пълно отчаяние, може да превърти. Когато говореше за сина си по телевизията, видях особен пламък в очите му. — Той си пое дълбоко дъх и бавно издиша. — Видях го и в собствените си очи, Анди, преди да рухна.

— Ръсел спаси живота ти.

Фloyd Ти кимна.

— А сега аз се опитвам да спася твоя.

Анди отиде до асансьора и натисна бутона. Размишляваше върху думите на Фloyd Ти, когато вратите се отвориха и пред него застана Ръсел Рийвс.

— Ръсел.

— Анди.

— Отбих се да видя Фloyd Ти. Какво... Зак ли?

Ръсел кимна.

— Нещата се влошиха рязко.

— Мога ли да го видя?

— Разбира се. Да отидем горе.

Те се качиха по стълбите до онкологичното отделение и тръгнаха по коридора. Анди последва Ръсел в една стая. Зак Рийвс лежеше на леглото, свързан с кислороден апарат, интервенозна система и най-различни монитори, които пиукаха от време на време.

По дяволите.

Момчето отвори очи и се усмихна.

— Здравей, тате. Хей, Анди!

Гласът му едва се чуваше.

— Здравей, приятелю — каза Ръсел и после пристъпи да види болничния му картон.

— Здравсти, човече — каза Анди.

Зак бавно протегна ръка към Анди и сви пръсти в юмрук. Анди му протегна своя.

— Тате?

— Какво, Зак?

— Може ли двамата с Анди да си поговорим насаме? Само за минутка.

Ръсел премести поглед от сина си към Анди и обратно.

— Разбира се. — Запъти се към вратата, но изведнъж спря. — Анди, искаш ли нещо за хапване?

— Благодаря. Не съм гладен. Какво ти е, човече? — попита Анди, след като Ръсел излезе.

— Кръвната ми картина е много отчайваща.

— Човече, трябва да се възстановиш бързо, защото имам да те бия на „Китара герой“.

Зак кимна.

— Кажи ми какво е да... хубаво ли е да...

— Кое, Зак?

— Да целунеш момиче.

— Да целунеш момиче? Това пък откъде ти хрумна?

Зак посочи с пръст телевизора на стената. По „Дисни“ вървеше предаване за деца в предпубертетна възраст.

— Едва ли някога ще целуна момиче — каза Зак.

— Я стига, ще трябва да ги разгонваш с пръчка. Не го мисли отсега.

Зак поклати глава.

— Родителите ми не искат да говорят за това.

— За целуването ли?

— За умирането.

Анди седна на ръба на леглото.

— Не съм глупав, чувам какво си говорят докторите. Разбирам, когато става дума за рак. Имам нужда да поговоря за това с някого.

— Аз съм насреща.

— Боли ли?

— Не. Докторите не позволяват да боли.

— Чух тате да казва, че баща ти умира.

Анди кимна.

— Има нужда от трансплантация на черен дроб.

— Дано му я направят.

— Дано.

— Мислиш ли, че умрелите могат да наобикалят местата, където са живели? За да могат семействата им да ги чувстват наблизко.

— Надявам се да е така.

— И аз.

Те поговориха още малко за живота и смъртта. Когато Анди излезе от стаята на Зак, завари Ръсел Рийвс на един пластмасов стол в коридора, заровил лице в дланите си.

— Благодаря ти, Анди.

Анди изтри една сълза. Ръсел го изпрати до асансьора и натисна бутона за надолу. Анди влезе в кабината. Вратите започнаха да се затварят, но Ръсел пхна ръка между тях. Вратите се отвориха.

— Тя е изчезнала, Анди. Франки Дойл я няма.

— Знам.

— Намери я, Анди. За да не свърши дъщеря ми също като сина ми.

На следващата сутрин Анди влезе в офиса на частния детектив и завари Лоренсо Ескобар изтегнат на стола си с черните каубойски ботуши, подпрени на бюрото, и ръце на тила. Гледаше телевизия. Той посочи към екрана.

— Това е най-красивата бременна жена, която някога съм виждал.

Натали Ригс предаваше на живо от родилното отделение на Общинската болница. Тя беше застанала пред стъклената врата на отделението и зад нея се виждаха десетки креватчета с новородени латиноамериканчета, увити като пашкули. Още не ѝ личеше, че е бременна. Тялото ѝ изглеждаше страхотно под тясната плетена рокля.

— Виждаш ли? Без бельо е. — Той хвърли един последен поглед и изключи телевизора, след което се обърна към Анди. — Отново ли ѝ изгуби следите?

Анди кимна.

— Трябва да я открия.

— Заради себе си ли, или заради клиента ти?

— Моят клиент плаща.

— Същата такса ли?

— Да, но ще трябва да ме закараш при нея, където и да се намира.

— Готово.

Лоренсо седна пред лаптопа си и зачука по клавиатурата.

— Само че този път няма да бъде толкова лесно, защото тя е умно момиче. Знае, че успяхме да я проследим чрез кредитното ѝ досие, защото е подписала оня договор за наем, така че няма да повтори грешката си. Ще отседне на такова място, където няма да ѝ се налага да подписва договор за наем.

— Хотел? Мотел?

— Възможно е. Но те обикновено изискват кредитна карта, а тя знае, че можем да я проследим и чрез нея. Няма обаче да отседне в

някоя дупка заради дъщеря си. Така че ще търси някакво по-уютно място, което да прилича на дом и да се плаща в брой.

— Пансион?

— Именно.

— Лоренсо, в Остин има стотици пансиони, да не говорим за предградията.

— Точно това е проблемът.

Лоренсо поглади брадичката си — сигурен знак, че мисли напрегнато.

— Ти не спомена ли, че звъни на майка си в Бостън? — попита той след малко.

— Всеки ден.

— По мобилния телефон ли?

— С карта от автомат.

— Умно момиче. Сега обаче имаме нещо, върху което да работим. Обади се на справки в Бостън и поискай телефона на майка й. Трябва да е регистриран.

— Защо?

— Защото е възрастна.

— Питам, защо ти трябва номерът й?

— Имам човек, който работи в телефонната компания.

Франки Дойл беше позвънила на майка си в Бостън в девет часа тексаско време. В единайсет Лоренсо паркира ескалейда пред пансиона в Грийн, щата Тексас. Франки беше използвала карта, за да се обади от автомата на входа.

Грийн се намиреше край магистрала 35, между Остин и Сан Антонио. В миналото на това място бе имало истинско селище, но Голямата депресия го бе обезлюдилa. Грийн представляваше само туристическа дестинация край река Гуадалупе с хотелчета, пансиони, ресторанти и магазинчета, предлагащи антикварни вещи, керамични съдове и сувенири. Приличаше на филмов декор.

Една сграда в Грийн обаче беше автентична: кръчмата, построена в края на деветнайсети век и оцеляла през Депресията. В огромната зала с дълги маси и дансинг бяха свирили музиканти като Бо Дидли, Джери Ли Луис, Крис Кристофърсън и Пол Прескот. Анди

си спомняше нощите, когато заспиваше в скута на майка си, докато баща му беше на сцената.

— Жената.

Франки Дойл и дъщеря ѝ току-що бяха излезли от пансиона. Младата жена се спря и запали цигара. Анди изскочи от колата и тръгна към тях. Франки сякаш бе плакала допреди малко. Когато го видя, раменете ѝ увиснаха. Той ѝ се усмихна.

— Пушенето е вредно за здравето ти.

— Ти си вреден за здравето ми. Бях ги отказала, но пак пропуших, когато ти се появи.

— О, извинявай.

Тя засмука цигарата, издуха дима и каза:

— Какво искаш от мен?

— Франки, трябва да поговорим... Насаме.

Тя въздъхна и се обърна към дъщеря си.

— Миличко, изчакай ме две минутки на онази пейка.

Момиченцето се отдалечи.

— Франки, ти ме излъга.

— За какво?

— За това, че не си има връзка с никой мъж, когото си срещнала в бара.

— За какво говориш?

Анди посочи към момиченцето.

— За нея.

— Какво за нея?

— Тя е негово дете.

— Чие?

— На моя клиент.

— Аз пък си мислех, че се кани да ми даде един милион долара.

— Той търси детето си.

— Нека потърси някой психиатър.

— Франки, дъщеря ти може да е наследила раков ген.

— Раков ген ли?

— Да. От моя клиент. Той е предал мутирал ген на сина си, който сега има много рядка форма на рак. Може да го е предал и на нея. Франки, дъщеря ти може би умира.

Франки Дойл дори не трепна от думите му.

— Дъщеря ми си е жива и здрава. Няма никакъв раков ген.

— Възможно е да има.

— Не е възможно.

— Защо си толкова сигурна?

— Защото той не ѝ е баща.

— Тогава защо избяга отново?

Франки заби поглед в земята.

— Видя ни в Сан Маркос, нали? — каза Анди.

Тя кимна.

— Франки, заради Мики ли е цялата работа? От него ли се криеш?

— Анди... Мики е мъртъв.

— *Какво?* Как?

— Някой му е разбил черепа пред един бар. Тази сутрин звънях на майка ми и тя ми каза. Помислих си, че съвсем се е побъркала, но все пак влязох в интернет и прочетох бостънския вестник. Вярно е.

Първо остинският адвокат, а сега и Мики Дойл. Какво общо имаше между тях двамата? Ръсел Рийвс. Холис Макклоски се отказа от издирването, защото реши, че го използват. И него, Анди.

— Франки, чувала ли си някога за Ръсел Рийвс?

— Не.

— Рийвс е милиардер.

— Той ли е твоят клиент?

— Да.

— И той твърди, че е неин баща?

— ДНК-то го потвърди.

— Какво ДНК?

— Нейното.

— Как така?

— Чрез проба, взета от една лепенка в торбата с боклука ви.

Внезапно тя му заприлича на притиснат в ъгъла щраус.

— Анди, те ще дойдат ей сега.

— Кой ще дойде?

— Твоят клиент и хората, които са убили Мики.

— Ръсел Рийвс не е убиец. Той просто е богат.

Тя го изглежда така, сякаш беше слабоумен. А може и да беше.

— Ти май наистина не разбираш за какво става дума.

— За какво?

Франки захвърли цигарата си и се извърна към пейката.

— Хайде, Джеси, тръгваме. — Тя сграбчи ръката на дъщеря си и я повлече след себе си.

Анди затича след тях.

— Къде отивате?

Те продължиха да крачат бързо.

— Някъде, където можем да се скрием от клиента ти.

— Защо трябва да се криеш от него?

— Защото той не й е баща.

— Но защо ще лъже за това? Защо ще твърди, че му е дъщеря, ако не е?

— Анди, аз не познавам Ръсел Рийвс. Никога не съм го срещала. Никога не съм имала връзка с него. Не й е баща и не й е предал никакъв раков ген. Тя не умира.

— Тогава защо иска да й помогне?

— Не иска. — Тя внезапно спря. — Анди, кръвта върху лепенката... беше моята.

Тя дръпна момичето на пътеката към хотелчето. Анди ги последва.

— Франки, чакай!

— Не знаеш какво си направил.

Анди изтича, настигна я и я хвана за ръката.

— Франки, какво? Какво съм направил?

Тя не каза нищо.

— Ще поговоря с Ръсел, ще изясня нещата.

— Той ще дойде, Анди.

— Франки, позволи ми да ти помогна.

— Достатъчно ми помогна вече.

Анди Прескот не се плашеше лесно, но този път наистина беше уплашен — защото тя беше уплашена. Видя страха, изписан на лицето й.

— Франки, знам едно място, където можете да отседнете и да сте в безопасност.

Пол Прескот си приготвяше обяд, когато чу едрите птици да вдигат кански шум. Някой бе влязъл в двора. Той се приближи до вратата. По алеята приближаваше малка кола. Не можа да я разпознае, затова грабна двуцевката и зареди два патрона. После излезе на верандата.

Макс се втурна към колата и залая така, сякаш нападаха къщата. Колата спря и от нея слезе синът му. Анди приклепна да погали кучето. От колата слезе червенокосо момиченце, а после млада жена. Синът му се изправи и тръгна към верандата.

— Не познах колата — каза Пол.

Той извади патроните от пушката и ги пусна в джоба на ризата си, след което го закопча.

— Тате, това са Франки и дъщеря ѝ Джеси. Нуждаят се от подслон за няколко дни.

— Да заповядат.

— Благодаря ти. Франки, запознайте се с баща ми Пол Прескот.

— Здравейте, мистър Прескот — каза тя и вторачи очи в оранжевата му кожа.

— Просто Пол. Жълтеница. Черният ми дроб се скапа.

— Чака за трансплантация — каза Анди.

— Гладни ли сте? Тъкмо приготвих някакъв обяд. Твоето момиченце обича ли печени сандвичи с кашкавал?

Джеси дотича при тях.

— Много ги обичам.

Пол отвори вратата и покани Джеси и майка ѝ да влязат.

— Хайде, Макс, че ще изтървеш обяда.

Макс се стрелна по стъпалата на верандата и се мушна в къщата. Анди понечи да влезе, но Пол го спря и попита:

— Какво става, Анди?

— Ти беше прав. Работата за Рийвс не я бива.

— Неприятности ли си имаш?

— Може би.

— Със закона ли?

— Все още не.

— А те?

— Те бягат, но не от закона.

— Тогава от кого?

— Първо от мен. Сега от Ръсел Рийвс.
— Твоят клиент?
— Да.
— И ти ги криеш от него?
— Точно така.
— Но не е ли това конфликт на интереси, както му казвате вие, адвокатите?
— Да.
— Това не е хубаво.
— Никак.
Пол Прескот почеса брадата си.
— Е, нека да ги нахраним и да ги настаним в стаята за гости. Вкарай колата ѝ в хамбара, после ще видим какво ще правим.
— Благодаря ти, татко.

На шейсет километра от къщата на Пол Прескот Хармън Пейн и Сесил Дюран крачеха по Саут Конгрес авеню и разпитваха всяка срещната откачалка дали познава Анди Прескот. Всички отричаха, което много ядосваше Хармън, защото знаеше, че лъжат. Шофьорът му обаче си подсвиркуваше като малко момче, сигурен знак, че...

— Снощи си бил с някоя, нали? — попита Хармън.

— Личи ли ми?

— Може и да ти проличи след няколко дни.

Те спряха пред едно кафене на открито, наречено „Джо“, и си поръчаха кафета и сандвичи от фургона.

— Познаваш ли Анди Прескот? — попита Хармън мексиканеца, който ги обслужваше.

— Анди Прескот? Не, не съм чувал за такъв. — Не беше особено убедителен в лъжата си.

Взеха сандвичите си, но Хармън изгуби апетит, когато се обърна и се озова срещу един гол задник. Задникът беше мъжки. Точно тук, на тротоара на Конгрес авеню, пред Бог и всички останали. Мексиканецът се обади от фургона:

— Това е Лесли Кралицата, местна знаменитост. — Въпросният Лесли Кралицата беше по-възрастен и от Хармън, с посребрена

къдрава коса, хваната на опашка, и сива козя брадичка; беше по розови прашки, черен сутиен и маратонки.

— Дали може да тича с този екип? При малко повече движения тия впити прашки ще му претрият задника — отбеляза Сесил.

Мобилният телефон на Хармън иззвъня. Той погледна номера на екранчето и отговори:

— Здравей, скъпа.

Сесил се отдалечи на няколко крачки, за да не излезе, че го подслушва. Но въпреки това го чуваше добре.

— Да, в момента имаме съвещание... Още няколко дни... Мачът му е в събота? По обяд?... Не знам, тая сделка нещо се проточва... Разбира се, дай да го чуя... Здравей, моето момче, как си?... Три гола, ама това е страхотно... На всяка цена ще гледам да дойда, обещавам... Добре, хайде, тръгвай за училище... Обичам те и кажи на брат ти и сестрите ти много поздравя от татко... Чао.

Хармън се опитваше да планира командировките си според спортната програма на децата си. Те бяха четири на брой, което доста усложняваше задачата му, но той рядко пропускаше мачовете и състезанията им. Сесил се надяваше, че не е по-лош баща от Хармън, който затвори и се обърна към него.

— Сесил, трябва бързо да открием адвокатчето. Синът ми ме чака на мача си. Толкова се изнервих от тия откачалки, че ми иде да почна да стрелям напосоки.

Анди качи багажа на Франки в стаята за гости и отвори прозорците да проветри.

— Вечер тук е много приятно. Спи се прекрасно, защото звуците на природата и мирисът на реката упойват. Банята е отсреща. Използвайте хавлиите, пастата за зъби, каквото ви трябва.

— Имаш страхотен баща.

— Да, много го обичам.

— Спешно ли се нуждае от трансплантация?

— Много спешно.

— Харесва ми кожата ти.

Пол Прескот придържаше един щраус, за да може момиченцето да го погали.

— Ох, изглеждам като голям презрял пъпеш.

Тръгнаха към реката. Момиченцето му беше разказало за многобройните им пътувания и смени на имената. Той беше предложил да ѝ покаже щраусите и реката, докато майка ѝ приготвяше спалнята.

— Ти си щастливо момиче, Джеси. Аз изкарах цял живот с едно и също име.

— Любимото ми име беше Есмералда. Есмералда Бустаманте.

— И защо?

— Като го изговарях, все едно пеех.

— Есмералда, Есмералда, моя сладка Есмералда — запя Пол. — Права си, това е песен. Обичаш ли да пееш?

— И още как! Искам да стана кълтри певица, като Кари Ъндъруд.

— Да, онова дребосъче има страхотен глас. Какво ще ми изпееш?

— Тук е чудесно — каза Франки.

Двамата с Анди бяха излезли да търсят баща му и дъщеря ѝ и да може Франки да изпуши някоя цигара. Той подхвърли една пръчка на Макс. Макс се стрелна и се върна с пръчка, която обаче не беше същата.

— Не сме имали истински дом от три години. А и преди това, защото живеехме при Мики, където не беше особено приятно нито за мен, нито за нея. Хубаво е човек да срещне нормално семейство.

— Ние нормално семейство? Един алкохолизиран музикант, очакващ трансплантация на черен дроб, една крайно лява преподавателка по история на изкуството, арестувана многократно заради протестите си срещу войната и футбола, и един адвокат, който оспорва пътни глоби и троши велосипед след велосипед? Какво му е нормалното?

— Никой не се напива и не бие никого.

— Семейство Прескот не са хора на насилието. Искаш ли да видиш ателието на майка ми?

— Разбира се. — Влязоха в хамбара, превърнат на ателие. Франки се загледа в глинената скулптура на ангела. — Талантлива е.

— Ти също.

— Това ми беше голямата мечта — да имам собствено ателие, където да рисувам и да правя скулптури. — Тя помълча и накрая добави: — Само че не се сбъдна.

— Ти си само на дваисет и осем години, Франки. Животът ти не е свършил.

— Преследва ме един милиардер. Така че не е сигурно.

— Аз съм тук.

— Да, ти си тук. И аз също. И Джеси. Всички сме тук, Анди.

— Съжалявам, Франки.

Те излязоха навън и видяха Джеси да тича към тях. Нямаше вид на дете с цъкаща в тялото бомба.

— Мамо! Ще ме учат да свиря на китара — каза тя и посочи Пол, който вървеше след нея.

— Чудесно, миличка.

— Детето наистина може да пее — произнесе се старият музикант.

— Това е мечтата й.

Пол Прескот погали Джеси по главата и каза:

— Да отидем да откъснем няколко домата за вечеря. Доматите ми са червени като косата ти. От кого си наследила тоя цвят? Явно не от майка си.

— Червената коса е рецесивна, татко — обади се Анди.

Баща му го изгледа смаяно и каза:

— Добре. — Той и Джеси тръгнаха към градината.

— Нека ви помогна — каза Франки и ги последва.

Анди я наблюдава известно време, после се върна в къщата. Влезе през задната врата точно в момента, в който майка му влизаше откъм верандата, понесла книжни пликове с продукти. Той ги пое от нея и двамата влязоха в кухнята.

— На връщане се отбих в „Хоул Фудс“ — каза тя. — Реших да взема съомга за вечеря. Къде са те?

— Берат домати.

Тя излезе на задната веранда и погледна към градината.

— На колко години е момиченцето? На осем... девет?

— На осем.

— А майка й?

— На дваайсет и осем.

— О, видях приятелката ти, блондинката, в „Хоул Фудс“. Разговаряше с някакъв младеж.

— Кой?

— Не попитах.

— Приличаше ли на адвокат?

— Сега, като ме питаш... да, приличаше.

— Ричард Олсън. Кара порше.

— Какво става, Анди? Каква е тая история с жената и момичето?

— Значи ти даде билети за най-големия мач на годината? О, боже, не казвай на майка ти. Какво ли ще поиска Рийвс в замяна?

— Аз вече му го дадох. Затова и те са тук.

Франки и Джеси се бяха качили горе да се измият преди вечеря. Анди беше паркирал тойотата в хамбара и вървеше към къщата с баща си. Завариха майка му в кухнята и Анди ѝ разказа останалата част от историята: за пътешествията си до Бостън и Монтана, за Холис Маккლოსки и Лоренсо Ескобар и за ДНК-то от лепенката.

— Той смята, че Джеси е негова дъщеря.

— Така ли?

— ДНК-то показва, че е.

— А Франки какво казва?

— Тя казва, че не е.

— Според мен майката най-добре знае.

— Рийвс смята, че тя може да е наследила същия раков ген, който е предал на сина си. Просто иска да я спаси от съдбата на Зак. Защо му е да лъже?

Мобилният телефон на Анди иззвъня: беше Ръсел Рийвс. Той излезе на задната веранда и се обади.

— Анди, намери ли я?

— Все още не.

— Защо се протака толкова тая работа?

— Тя е хитра, Ръсел. Знае, че ще я търсим. Как е Зак?

— Не е добре.

— Предайте му поздрав от мен.

— Ела да му ги предадеш лично.

— Ще дойда.

Последва тишина.

— Ръсел?

— Анди, нали не ме лъжеш?

— Не. Наистина ще дойда да видя Зак.

— За Франки те питам.

— Ръсел, аз съм вашият адвокат.

— Не ми отговори на въпроса.

— Не. Не лъжа.

Анди лъжеше, че не лъже. Трес беше прав. Всеки лъжеше.

— Побързай, Анди.

Той затвори и влезе в кухнята.

— Рийвс ли беше? — попита баща му.

Анди кимна.

— Мога да го забавя с ден-два, но после ще разбере, че го лъжа.

И ще прати хората си да я открият. Затова ще тръгнем след няколко дни.

— Ще тръгнете? И ти ли?

— Аз отговарям за тях сега. Аз ги издирих.

— Е, той никога няма да ги открие тук.

— Татко, научих някои неща за това как се откриват хора. Първото нещо, което ще направят, е да претърсят данъчните регистри за недвижима собственост на името „Прескот“.

— Тази земя е собственост на майка ти, Анди. И се води на моминското ѝ име — Уорън, а не Прескот. Мога да останат тук колкото желаят. Хубаво е човек да си има приятна компания.

Хармън и Сесил влязоха в салона за татуировки на Саут Конгрес авеню номер 1514. БОДИАРТ ОТ РАМОН. Някакъв мексиканец с тениска, изопната над мускулите му, седеше пред компютър и чукаше по клавишите.

— Ти ли си Рамон?

— Аха.

— Търся Анди Прескот. Познаваш ли го?

— Не.

— Кантората му е точно над теб.

— О, за тоя Прескот ли става дума? Адвокатът по пътните глоби. Изобщо не се мярка наоколо.

— А как изглежда?

— Над метър и деветдесет, с черна коса, дебел.

— Каква кола кара?

— Буик.

Хармън излезе и изсумтя.

— Видя ли го тоя вътре? Нашарен от горе до долу.

Сесил кимна и каза:

— Значи нашият човек е с ръст на баскетболист.

Джийн Прескот приготвяше съомгата, Анди и Франки подреждаха масата, а Пол учеше Джеси да пее една нова песен, акомпанирайки ѝ с китара на задната веранда. Анди ги чуваше в кухнята.

— Изпей това, миличко.

Баща му изсвири няколко ноти, после се разнесе нейният глас:

*Героите на кънтрито, изчезващ вид сме ние,
сега светът е само бизнес и музиката също.*

Гласът ѝ беше силен, плътен и уверен.

Пол Прескот влезе в кухнята с китарата в ръка.

— Джийн, чу ли как пее това дете? То е истински талант. Имаме си кънтри певица.

Появи се и Джеси, която каза:

— Пол, нали не се подиграваш с мен?

— За какво, миличко?

— За това, че мога да стана кънтри певица.

— О, аз никога не се подигравам на хората за мечтите им. Изпей я още веднъж.

Той засвири и тя запя.

Героите на кънтрито, изчезващ вид сме ние...

Баща му се включи и двамата запяха в дует:

... сега светът е само бизнес и музиката също.

Пяха така до началото на вечерята.

— Наложил ни се да обикаляме от място на място — каза Франки.
— Монтана, Ню Мексико, Западен Тексас. Надявахме се, че това ще ни е последното местене.

— Е — каза баща му, — ние пък прекарахме трийсет и пет години тук. Джийн наследи земята, преди да се оженим. Взех я заради нея — каза той и намигна на Франки.

— А аз се омъжих за него, та да има кой да храни птиците — не му остана дължна Джийн. — Анди ми каза, че си художничка.

— Всъщност искам да бъде художничка.

— Ще ми е интересно да видя твои картини.

— Наистина ли? Имам цяла папка.

— Покажи ми я, след като вечеряме.

Баща му погледна към Джеси.

— Обичаш ли съомга? По-добре кажи „да“, иначе Джийн ще те накара утре да ядеш тофу.

— Това не е ли китайска храна?

— Май да.

Два часа по-късно Анди завари Джийн на задната веранда с чаша вино в ръка. Баща му вече си беше легнал; Франки и Джеси се бяха качили в стаята си. Анди седна до майка си.

— Много ще ми липсва този мъж — въздъхна тя.

Анди почувства, че в очите му напират сълзи, и не каза нищо. Седяха безмълвно, слушаха нощните звуци и усещаха лекия повей откъм реката.

— Спомням си как едно време седях на тази веранда и си представях мъжа, за когото ще се омъжа. Не приличаше на Пол Прескот. Но когато го видях онази вечер в „Броукън Споук“, се влюбих в сините му очи. И след трийсет и пет години все още усещам тази тръпка.

— Родителите на Дейв са разведени, а родителите на Трес не са единствено заради попечителския фонд. Вие двамата как успяхте да съхраните връзката си?

— Успяхме, защото всеки си има свой собствен живот и живот, който споделяме. Никога не сме се опитвали да се променяме един друг. И двамата си даваме сметка, че един живот без страст е вяло съжителство. А ние живяхме истински.

Анди хвана ръката ѝ и я стисна.

— Знаех, че ще се случи — каза след малко тя.

— Кое?

— Че ще доведеш момиче да го представиш на майка си. Надявах се, че Мери Маргарет няма да е последната.

— Хей, тя беше страхотна... за една четвъртокласничка.

— Франки ти подхожда повече.

— Повече от Мери Маргарет?

— От онези момичета в „Хоул Фудс“.

— Не е това, което си мислиш, мамо.

— Видях как я гледаш. И как проблясват очите ѝ.

— Проблясват от желание да ме убие.

Джийн се усмихна.

— Не мисля така. — Тя вдигна папката с рисунките на Франки.

— Не е вземала уроци, а е доста добра. Природен талант.

— Животът ѝ не е бил лек.

— Животът ѝ не е свършил. — Тя отпи от виното. — Хубаво е, че са тук. През последната година баща ти никога не е бил толкова въодушевен. В тези сини очи отново се появи искрица живот.

Анди се замисли за времето, когато Пол Прескот нямаше да го има.

— Мамо, ще ме закараш ли утре в града? Велосипедът ми остана в апартамента.

Тя кимна.

— И мини през кабинета ми. Имам актове за теб.

Катрин Рийвс се бе вкопчила в ризата на мъжа си и писъците ѝ огласяха апартамента в болницата.

— Спаси го, Ръсел! Спаси го! Не го оставяй да умре!

Зак беше изпаднал в кома.

Съпругата на Ръсел бе получила нервна криза. Той я беше открил в банята с разтворена ножица. Едва бе успял да я изтръгне от ръцете ѝ. Тя го бе зашлевила през лицето.

— Направи нещо! Спаси го!

— Ще го спася, Катрин. Ще намеря начин.

Ръсел Рийвс никога не се бе чувствал по-отчаян.

Мобилният телефон на Хармън Пейн иззвъня. Беше шефът му.

— Хармън, кантората на Прескот на Саут Конгрес авеню е собственост на Рамон Кабрера, така че той го познава много добре. Прескот е бил приет по спешност в Градската болница преди две години след злополука при колоездене. В картоната му пише, че е висок метър и седемдесет и пет. Изобщо не е над метър и деветдесет.

— Имаме ли вече негова снимка?

— Още не.

— Трябва ми снимка.

Хармън затвори и въздъхна. Двамата със Сесил закусваха в ресторанта на хотела.

— Оня мексиканец с татуировките ме излъга.

Сесил преглътна и каза:

— Мамка му мръсна.

В този момент Анди пресичаше моста над реката, яхнал велосипеда си. На път за университета майка му го бе оставила пред апартамента на Пета улица. Беше се изкъпал и преоблякъл. Замисли се дали да не закуси в „Хоул Фудс“, но нямаше желание да се вижда със Сузи или Боби. В момента го интересуваха само Франки и Джеси. Спря да си вземе кафе от „Джо“ и застана пред фургона.

— Още ли не си си купил „Айрън Хорс“, Анди? — Гилермо грабна бананово кексче от витрината и му наля голямо кафе. — Не мога да повярвам, че още не си го строшил — каза той и посочи велосипеда му.

— Все не ми остава време да покарам в планината.

— Е, сигурно вече страдаш от недостиг на адреналин.

— Прав си.

Гилермо протегна ръка и двамата чукнаха юмруци.

— Не се предавай, братко.

Анди седна на една маса да изяде кексчето си. Редовните посетители на „Джо“ бяха наоколо, но той се чувстваше като чужденец в СаКо. Животът му се промени безвъзвратно в мига, в който Ръсел Рийвс прекрачи прага на малката му кантора. Преди два месеца и половина Анди Прескот беше известен като адвокат, занимаващ се с пътни глоби; сега беше Анди Прескот, адвокатът на Ръсел Рийвс. Тогава беше щастлив; сега имаше пари. Тогава беше водил безгрижен живот; сега всичко беше безкрайно сложно. Не можеше да си обясни много неща. ДНК-то беше на Франки, а не на Джеси. Защо тогава Ръсел твърдеше, че тя е негова дъщеря? Анди усещаше надвисналата опасност, същото онова предчувствие, което бе изпитал миг преди да полети в пропастта с велосипеда си. Лошо предчувствие.

Той се огледа.

Рей, Дарла, Оскар, Джордж, Дуайт... познаваше ги всичките. Нямаше и един без татуировка; само хора от племето. Грабна кафето и яхна стъмпджъмпъра. Подкара по авенюто към кантората си. Беше едва девет, но Рамон вече беше в салона.

— Анди! — провикна се той.

Анди влезе при него.

— Какво правиш толкова рано тук?

Рамон посочи към масата, където по корем лежеше студентката с жълтата тексаска роза върху левия хълбок. Беше със слушалки на ушите си, със затворени очи и голо дупе.

— Имам час. Следобед била на лекции. Исква същата роза и на десния хълбок.

— Недей да я сваляш много нахално.

— Няма, мисля, че спи. Горилата беше тук, търсеше те.

— Кой, Рийвс ли?

— Не бе, оная горила, дето го вози.

— Даръл? Беше тук без Ръсел?

Рамон кимна.

— Каза: „Ще се върна“, също като Терминатора.

Тази сутрин Ръсел Рийвс беше оставил три съобщения на мобилния телефон на Анди. Анди трябваше да му се обади, но се боеше, че не е добър лъжец.

— Вземи си актовете — каза Рамон.

На плота бяха оставени четири акта плюс четири стодоларови банкноти. Това му напомни, че при майка му има още актове за него.

— И някакви други двама мъже те търсиха вчера — каза Рамон.
— Не бяха местни.

— Как разбра?

— По лъскавите костюми и акцента. Излъгах ги, че не те познавам.

— Благодаря ти.

— Да кажа ли на горилата, че не съм те виждал?

— Да. Също и на ония задници.

Хармън и Сесил паркираха пред салона за татуировки точно когато някакъв младеж с дънки, маратонки и тениска излезе отвътре, яхна един велосипед и отпраши.

— Този беше малко над метър и седемдесет — каза Сесил.

— Сесил, познаваш ли адвокат, който кара велосипед?

— Не, прав си.

Влязоха в салона. Мексиканецът на име Рамон се бе навел над голия задник на някакво момиче с една игла в дясната си ръка. Без да вдига поглед, той каза:

— Нещо да ви помогна?

— Рамон, ти ме излъга — каза Хармън.

Мексиканецът извърна лице към Хармън и Сесил, застанали на прага му; изражението му се промени.

— Много добре познаваш Прескот. Ти си му хазяин. И не е висок над метър и деветдесет, а доста по-нисък.

Хармън пристъпи по-близо.

— Хей, не виждаш ли, че работя! Стой настрани от стерилното ми поле! — кресна мексиканецът.

— Къде е Прескот?

— Да ти приличам на секретарка?

— Ще заприличаш на мъртъв мексиканец, ако не ми кажеш къде се намира.

Рамон се изправи и се озова точно срещу дулото на чисто новия глок на Хармън.

— Хей, кретен!

— Кретен ли каза? Приличам ли ти на кретен, Сесил?

* * *

Лоренсо Ескобар караше на юг по Саут Конгрес авеню на отворени прозорци. Отпиваше от кафето, купено от „Джо“, и се наслаждаваше на прекрасната ноемврийска сутрин. Когато стигна пред салона за татуировки, видя една черна краун виктория, паркирана отпред — същата кола, която беше видял преди два дни — и двама бели мъже, влезли при Рамон. Не бяха местни. Обзе го лошо предчувствие, така че паркира ескалейда на свободното място пред магазина за обувки малко по-надолу. Угаси двигателя и излезе.

Улицата беше тиха в този ранен час. Когато стигна пред вратата на Рамон, чу нервния му глас:

— Хей, махни тоя пистолет.

Лоренсо надзърна вътре и видя един висок бял мъж, насочил пистолет към Рамон; другият стоеше отстрани. Лоренсо измъкна беретата си и вкара патрон в цевта. Прекрачи прага с насочен пистолет.

— *Hombre...* свали пистолета.

Мъжът с пистолета замръзна. Той се обърна бавно към Лоренсо и видя насочената в гърдите му берета.

— По-кратко, ако обичаш — каза Лоренсо. — Остави го на плота.

Белият мъж сложи пистолета върху плота. Лоренсо махна и на двамата непознати да застанат до стената.

— Какво става, Рамон? — попита той, без да отделя очи от тях.

— Търсят Анди.

— Такава ли била работата? И защо ви е Анди?

— По личен въпрос — каза високият бял мъж.

— Струва ли си да умреш заради един личен въпрос?

— Май не.

— Добре. — Лоренсо застана встрани от вратата. — Можете да тръгвате. И не се връщайте.

— Може ли да си прибера пистолета?

— Не може.

Мъжете пристъпиха към вратата.

— Може би някой ден ще се срещнем отново — просъска високият мъж.

Лоренсо се усмихна.

— Доведи и приятелите си.

Високият мъж се изхили.

— Чу ли това, Сесил? „Доведи и приятелите си.“ Хареса ми.

Мъжете отидоха до автомобила си, качиха се и отпътуваха. Лоренсо се обърна към Рамон, който бършеше потта от челото си. Момичето върху масата не бе и помръднало. Имаше чудесно дупе.

— Къде, по дяволите, е Анди? — попита Лоренсо.

Анди караше на север по Саут Конгрес авеню, докато не стигна до Единайсета улица пред сградата на щатския Капитолий. Обикновено седемлентовото кръстовище беше претъпкано с коли, автобуси и пешеходци, които се промъкваха между тях, рискувайки да бъдат размазани от някой войнствен шофьор, който говори по мобилния си телефон и преминава на червено; но през този ден широкото асфалтово платно беше задръстено от работници, които издигаха високи шатри, подобни на циркови куполи, за Тексаския фестивал на книгата.

Фестивалът на книгата беше най-голямото културно събитие в Остин, което се провеждаше ежегодно. Улиците биваха блокирани и в двете посоки и движението се пренасочваше по пресечките. През следващите три дни поне четирийсет хиляди души щяха да посетят фестивала, за да се наслаждават на музикални изпълнения, да слушат съвети за родители от автори на наръчници, да бъдат забавлявани от фокусници и кукловоди, да посещават кулинарни изложби и да се срещат с писатели. Разбира се, събитието нямаше да мине без Фрийдман Откачалката, който щеше да се появи както всяка година. Щеше да пафка пури, да претендира за губернаторския пост или да рекламира последната си книга. Фрийдман беше голяма атракция.

Анди заобиколи жълтите заграждения и подкара по шахматните плочки пред Капитолия. Пешеходната алея, известна като Голямото стъргало, бе дълга двеста метра и стигаше до южния вход на величествената сграда. Мина покрай паметниците на загиналите войници на Конфедерацията, Тексаските рейнджъри на Тери и

Тексаската бригада на Худ (всички те бяха воювали на страната на Конфедерацията), покрай две старинни оръдия (използвани от Конфедерацията) и каменната плоча с Десетте заповеди (в които не се казваше нищо за робството). Заобиколи монументалната сграда от розов гранит и вдигна поглед към Статуята на свободата, която се извисяваше над купола със златна звезда в протегнатата си ръка.

Тя винаги му вдъхваше надежда. След четири пресечки стигна до кампуса на Тексаския университет и остави велосипеда си пред входа на Факултета по изящни изкуства. Качи се на втория етаж, свали шлема си и леко се затича по коридора към кабинета на майка си. Тя се изправи и го прегърна, след което му подаде актовете за пътни нарушения.

— Как си, Анди?

— Не съвсем добре.

— Чудиш се на кого да вярваш: на клиента си или на Франки.

— Умна си.

— Такива сме ние, професорите. — Помълча малко и каза: — Джеси има червена коса. Ръсел Рийвс няма.

— Генът е рецесивен.

— Кой ген?

— На червената коса. Ръсел казва, че Джеси я е наследила от неговата майка.

— Защо не от Франки и нейния бивш съпруг?

— Мики имаше червена коса, но косата на Франки е черна. И двамата родители трябва да имат червена коса, за да може и тяхното дете да има червена коса.

— Ти пита ли?

— Кого да питам и за какво?

— Франки — за цвета на косата ѝ.

— Мамо, не видя ли, че не е червенокоса?

Тя се усмихна.

— Анди, ние, жените, се боядисваме.

Анди излезе от кабинета на майка си и извади мобилния си телефон. Поиска от телефонни справки номера на „Бостън Гранд“. Помоли операторката да го свърже с бара. Попадна точно на Бени.

— Бени, обажда се Анди Прескот от Тексас.

— Ааа, адвокатът. Намери ли Франки?

— Да, намерих я.

— Добре ли е?

— Засега да. Бени, когато тя работеше на бара, какъв цвят беше косата ѝ?

— На Франки ли? Както ти казах, тя е добро ирландско момиче. Имаше огненочервена коса.

Ръсел Рийвс беше излъгал.

Докато крачеше забързано по коридора, телефонът му иззвъня. Беше Лоренсо.

— Анди, две копелета заплашваха Рамон с пистолет, изнудваха го да им каже къде си.

— Господи. Рийвс съвсем е превъртял.

— Ръсел Рийвс ли? Той ли е твоят таен клиент?

— Да.

— Анди, той не си поплюва. Тия двамата бяха професионалисти, ако разбираш какво ти казвам.

Анди разбираше.

— Внимавай, братко. Не искам да загубя платежоспособен клиент.

Анди затвори. Сложи каската и очилата и се затича към изхода. В мига, в който излизаше, се блъсна в стена. Месестата лапа на Даръл склещи ръката му като менгеме.

— Мистър Рийвс иска да говори с теб. Чака те в колата.

Дългата черна лимузина беше паркирана на Тринити стрийт. Задното стъкло се спусна и отвътре се показа лицето на Ръсел. Даръл грубо изблъска Анди през пешеходния мост към лимузината. После го пусна, но остана плътно до него. Ръсел отвори вратата.

— Влизай.

Анди не помръдна. Клиентът му изглеждаше така, сякаш не е мигнал цяла седмица.

— Не дойде да видиш Зак.

— Тъкмо потеглях към болницата.

Поредната лъжа.

— Анди... Зак е в кома.

— По дяволите. Ще се оправи ли?

— Не знам. Къде е Франки?

— Ръсел, синът ви е в кома.

— И дъщеря ми може да го последва.

— Момичето не е ваше, Ръсел. Вие излъгахте.

— Защо да те лъжа?

— Не знам защо. Но вие излъгахте... за косата на Франки. Тя е червенокоса, просто се е боядисала. Момичето е наследило червения цвят от родителите си, а не от майка ви. А и кръвта на лепенката не е била на Джеси, била е на Франки.

— Какво? Не, не може да бъде. ДНК-то съвпадна.

— Вие преследвате Франки, Ръсел. И сте наредили да убият Мики, за да се доберете до нея, така ли?

— Кой е Мики?

— Мики Дойл. Нейният бивш съпруг.

— Той е мъртъв?

— Убили са го в Бостън.

— И ти мислиш, че аз съм замесен?

— Не сте ли?

— Не.

Анди посочи към Даръл.

— А той?

— И той не е.

— Ами ония две горили, които сте изпратили при Рамон?

— Какви горили?

— Ония, които ме преследват.

— Защо да ги пращам, и сам те намерих.

— Ами Лорънс Смит? И той е мъртъв.

— Да, мъртъв е.

— Опитваше се да открие Франки ли?

— Да, но смъртта му няма нищо общо с нея. Някой се е опитал да го ограби. Виж, Анди, ти пак започваш да си фантазираш. — Той посочи към Юридическия факултет, кацнал на един хълм. — Не забравяй, че едва си изкарал изпитите си.

— Не се справях добре на тестовете.

Ръсел се втренчи в Анди, който съзря в очите му отчаяние, каквото никога не бе виждал.

— Кажете ми истината, Ръсел.

— Анди, в твоята попечителска сметка има един милион долара за Сали Армстронг от Сан Диего. Можеш да ги задържиш. Само ми

кажи къде се намира Франки, и те оставям да си живееш живота... и да си харчиш парите.

Анди се загледа в часовниковата кула на Тексаския университет, която се белееше на фона на синьото ноемврийско небе. Представляваше великолепно гледка. В основата ѝ, на южната фасада на Ректората, бяха изписани думите: „Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни“. Какво представляваше истината? Юридическата истина беше проста: Анди Прескот беше адвокат, а Ръсел Рийвс — негов клиент. Анди имаше юридическото задължение да съобщи на Ръсел местонахождението на Франки; бяха му платили за тази информация. Клиентът имаше юридическото право да научи онова, което адвокатът му знаеше.

А какво право имаше Франки?

Анди Прескот нямаше никакво юридическо задължение към Франки Дойл. Той не беше неин адвокат; тя не беше негов клиент. Франки просто беше обект на желанието на клиента му, каквото и да бе то. А онова, което желаше един клиент милиардер, му биваше предоставено от неговия адвокат. Това беше начинът, по който работеше юридическата система на Америка. За богатите хора. Които възнаграждаваха щедро адвокатите си. Всичко, което се очакваше от Анди, беше да съобщи на Ръсел Рийвс онова, което той искаше да научи; за тази информация щеше да получи един милион долара. Повече пари, отколкото някога бе мечтал да има. Щеше да е богат. Сузи, Боби, апартаментът, животът. Всичко щеше да е негово. Всичко, за което някога беше мечтал. И единственото изискване беше да каже на клиента си онова, което знаеше.

Вместо това, той побягна.

— Спри! Чакай!

Анди се затича, прекоси мостчето, метна се на велосипеда и полетя покрай западната страна на сградата. Даръл го подгони, но нямаше как да го настигне; на средата на мостчето се отказа и се върна при колата. Анди профуча през паркинга край Тринити стрийт и свърна на север. Заизкачва се по хълма покрай Юридическия факултет на върха, откъдето се спусна надолу и набра скорост. В подножието на хълма свърна на север по Робърт Дедман Драйв и прелетя покрай Факултета по обществени науки.

Зад него изсвириха гуми. Той погледна през рамо и видя лимузината, която го преследваше. Така че пое на запад по Двайсет и трета улица, прекоси площада пред футболния стадион, както и Сан Хасинто стрийт. Влезе в студентското градче през входа с фонтана.

Оттам започваше възвишението, на чийто връх бе часовниковата кула.

Строителството върху наклонения терен изискваше укрепващи стени, така че кампусът бе терасиран. Анди скочи от велосипеда и го качи по бетонните стъпала около укрепващата стена на изток от фонтана; след като се озова на първата тераса, той погледна назад. Лимузината спря със свистене. Даръл изскочи от нея и безпомощно замахна към Анди.

Тук не можеха да го стигнат.

Той отново яхна велосипеда, но този път потегли по алеите, без да бърза. И бездруго трябваше да внимава; защото беше междучасие и петдесет хиляди студенти сменяха залите си. Опита се да помисли. Не можеше да се върне в кантората си; там щяха да го чакат горилите на Ръсел. Не можеше да се върне и в СаКо. Но можеше да отиде в апартамента. Ръсел не знаеше, че той живее там, а и нямаше как да научи.

Миг преди да завие на юг и да се насочи към центъра, дочу писъци и крясъци зад себе си, както и бръмчене на... косачки? Не, наподобяваше форсиране на мощни мотоциклети. Той погледна назад.

По дяволите.

Двама мъже, с черни якета, черни каски и черни очила, възседнали мощни мотоциклети, разцепваха тълпата от студенти така, както Моисей разцепваше Червено море в онзи филм. Хлапетата се хвърляха панически в страни от пътя им. Те идваха да го заловят. Но Анди Прескот беше отраснал в кампуса. Познаваше всеки път, пътека, алея и проход върху тези триста и петдесет акра.

Изправи се върху педалите и се втурна между закритото стрелбище и стария гимнастически салон, заобиколи бизнес училището, пресече шосето и се изкатери по бетонните стъпала на още две тераси. Докато стигна до часовниковата кула, краката му бяха отмалели. Избърса потта от лицето си и погледна назад.

Единият мотоциклетист продължаваше да го преследва упорито.

Другият сигурно щеше да се опита да му пресече пътя на юг, към центъра на града, така че той зави на север покрай сградата, носеща името на губернатор Джеймс Стивън Хог, и се стрелна към моравата. Дочу писъци и видя мотоциклетистите да връхлитат от юг. Той се вряза между две групи демонстранти с противоположни искания: едните бяха за абортите, а другите срещу тях, и бясно завъртя педалите. Планираше да излезе от кампуса през западния изход и да се откъсне от тях на търговската улица, но когато се добра до него, видя лимузината, паркирана до бордюра, и Даръл, застанал до нея с кръстосани ръце.

Анди се обърна и се втурна право срещу мотоциклетите. Точно преди да се сблъскат, завъртя кормилото надясно и излетя във въздуха; прехвъркна над цяла редица стъпала, водещи към поляната пред Голдсмит Хол. Друсна се здраво при приземяването и свърна на запад по една алея, която водеше към аулата. После зави на юг и пое към Хълма на Конфедерацията, покрай статуите на Джеферсън Дейвис, Албърт Сидни Джонстън и Робърт Лий, главнокомандващ армията на Конфедерацията. Когато се добра до булевард „Мартин Лутър Кинг“, излезе от кампуса и остави след себе си двамата мотоциклетисти.

Беше успял да се откъсне от тях.

Изправи гръб върху велосипеда. Подкара с умерена скорост по булевард „Гуадалупе“ и поуспокои малко дишането си... докато двамата мотоциклетисти не му отрязаха пътя на кръстовището с Шестнайсета улица.

По дяволите.

Отново натисна педалите и зави на изток по Шестнайсета, после на юг по „Лавака“ срещу еднопосочното движение; мотоциклетите не се откъсваха от него. Продължи на изток по Петнайсета улица, после на юг по „Колорадо“, прелетя над бордюра и се качи на тротоара от северната страна на Върховния съд. Те упорито го следваха.

Сградата на щатския Капитолий се извисяваше величествено насреща му.

Дистанцията между него и тях се скъсяваше бързо, така че той профуча покрай градините и рампата за инвалидни колички пред северния вход на Капитолия, като изкрещя на един човек: „Задръж вратата!“, и се шмугна вътре.

— Благодаря ти, чичо.

Капитолият на щата Тексас се славеше с мраморните си статуи и мозаечните подове, дърворезбата и красивите врати, масивните стълбища и добре въоръжената охрана. Анди искаше да се измъкне. Най-бързият път за навън беше през южния вход, така че той се стрелна през северното фоайе и през ротондата, където висяха портретите на всички тексаски губернатори; върху Великия печат на Тексас се бяха скупчили двайсетина хлапета със сини униформи.

— Нашият Капитолий е най-големият в страната... — тъкмо казваше екскурзоводът.

— Дай път! — изрева Анди.

Стреснатият екскурзовод успя да отскочи встрани в последния миг.

— Хей! Извикайте охраната!

Някой вече го беше сторил. Двама полицаи вече тичаха към южното фоайе; те блокираха пътя му, така че той свърна надясно към западното крило, после пак надясно, точно зад едно широко стълбище — дори и един стъмпджъмпър не можеше да изкачи тези стъпала — и направи обратен завой към северното фоайе. Щеше да напусне по същия маршрут, по който беше дошъл. Други двама полицаи обаче му препречиха пътя, така че той се стрелна през фоайето и се шмугна в един отворен асансьор.

Натисна бутона за втория етаж. Вратите хлопнаха точно под носа на полицаите. Това не им хареса. Анди изпусна въздишка на облекчение и в следващия момент установи, че не е сам. В асансьора имаше и една възрастна двойка. Той ги погледна и им се усмихна.

— За по-напряко.

Те се свиха в ъгъла.

Асансьорът спря на втория етаж. Вратите се отвориха и възрастната двойка бързо се изниза. Анди предпочете да остане в кабината. Полицаите, които се изкачваха по западното стълбище, го бяха забелязали. Той натисна бутон 3. Вратите отново се затвориха и след секунда се отвориха на третия етаж. Анди предпазливо подаде глава навън. Нямаше никой, така че той натисна педалите и се озова върху кръглия балкон, който опасваше ротондата. Долу ученичетата го сочеха с пръст и се смееха. Полицаите обаче не се смееха.

— Ще се измъкне с асансьора! Блокирайте всеки етаж!

Анди свърна към източното крило и стремглаво се спусна по стълбището. Прелепя по двете крила до втория етаж, направи завоя на площадката и отново се спусна по стъпалата. Амортизьорите на стъмпджъмпера смекчиха друсането.

Стовари се на първия етаж, зави на запад и отново влетя в ротондата. Сега полицаите бяха на втория и третия етаж и сочеха надолу от балконите. Учениците пищяха от възторг, без съмнение тази екскурзия щеше да е най-въълнуващата за цялата учебна година. Анди зави на юг и се стрелна между белите мраморни статуи на Сам Хюстън и Стивън Остин и през една колонада, след което излетя през южната врата, която един друг старец задържа отворена.

— Благодарности, чичо.

Пред него се простираше прав участък по склона към Единайсета улица. Той отново се озова на Стъргалото и препусна покрай паметниците на героите на Конфедерацията и... полия, седнал в патрулката си на изхода на...

По дяволите, беше насочил оръжието си срещу Анди!

Полият обаче не стреля. Вместо това включи буркана и сирената. Анди профуча през високите врати от ковано желязо и се заби право във фестивала на книгата. Рязко изви настрани, за да не помете един работник, който опъваше тента: „Много се извинявам!“. Работникът тупна на земята и тентата рухна върху него.

Анди зави на запад по Конгрес авеню, после на юг по „Колорадо“. Изправи се на педалите покрай резиденцията на губернатора, навремето великолепа сграда, превърната в овъглени руини — един луд я беше подпалил. Не се чуваше бръмчене на мотоциклети. Без съмнение бяха обърнали назад, след като бяха чули полицейската сирена. Така че той зави надясно пред Съдебната палата на Осма улица и пресече „Лавака“. Реши да кара на юг по „Рио Гранде“ право към апартамента, но два черни мерцедеса му отрязаха пътя на „Гуадалупе“.

Ааах!

Зави рязко на юг по „Гуадалупе“. Бързо набра скорост, защото не се налагаше да върти педалите; беше на върха на хълма, който се спускаше стръмно към езерото. Точно натам се беше насочил. Мерцедесите не бяха в състояние да го преследват по крайбрежната велоалея. Той се приведе на седлото, за да намали въздушното

съпротивление. Нямаше обаче как да синхронизира светофарите; трябваше да разчита на късмета си.

Профуча на червен светофар на кръстовищата на Седма и Шеста, като и двата пъти избягна на косъм сблъсък с мотоциклетисти, докато на Пета, Четвърта, Трета и Втора хвана зеления светофар.

С приближаването към Сезар Чавес стрийт скоростта му се увеличи; това беше четирилентовото платно от северната страна на езерото Лейди Бърд. Колите се движеха и в двете посоки.

Анди се озова на „Сезар Чавес“ само миг след като светофарът светна зелено. Той полетя през платното точно преди автомобилният поток да се раздвижи. Писнаха клаксони, екнаха ругатни, колите се разминаваха на милиметри с него.

Успя! На косъм. Но мерцедесите не бяха успели. Светофарът ги беше спрял. Анди се стрелна надолу по стръмната пътека, която водеше до велоалеята. Вече на нея, той зави на запад и се шмугна под един мост, където двама бездомници седяха върху стара автомобилна седалка и ловяха риба. Езерото беше спокойно, а вятърът студен. По блестящата зелена повърхност се плъзгаха канута, каяци и един сърф. Туристическо корабче пореше вълните срещу течението. Пешеходци, бегачи и кучетата задръстваха алеята. Велосипедистите се опитваха да избягнат сблъсъка с тях.

Анди овладя дишането си.

Ръсел беше превъртял, точно както беше казал Флойд Ти. Но защо смяташе, че момичето е негово? Изглеждаше искрено изненадан, когато Анди му съобщи, че ДНК-то е на Франки. Анди не виждаше никаква логика и не знаеше какво да мисли. Със сигурност обаче знаеше едно нещо.

Франки Дойл криеше нещо от него.

Той свали слънчевите си очила и ги пхна в джоба си. Високи дървета засенчваха алеята; очилата му пречеха да вижда добре. Мина през пешеходния мост и излезе на булевард „Ламар“, откъдето свърна по Пета улица към апартамента си.

Някъде в далечината се разнесе писък.

Анди спря и се заслуша. Дочу крясъци и слаб стържещ звук. Изправи се на педалите и огледа алеята в двете посоки. И тогава ги видя. Мотоциклетистите в черно. Бяха се устремили право към него от запад.

Нямаше ли най-после да се откажат?

Анди завъртя велосипеда и пое обратно на изток, провирайки се между пешеходците и бегачите, но ревът на двигателите се увеличаваше застрашително. Не можеше да ги надбяга по равната алея.

Изведнъж му хрумна как да се отърве от тях.

Този участък беше облян в слънце, но след малко алеята навлизаше под сенките на дърветата.

Щяха да го настигнат съвсем скоро. Той обаче искаше да препускат с пълна скорост, докато го гонят, и продължи да върти бясно педалите. Погледна назад и видя колко бързо скъсяват дистанцията.

Скоро го обградиха от двете страни. Той не можеше да види лицата им заради отблясъците на слънцето по предпазните стъкла на каските им, които обаче щяха да ги заслепят при гмурването в сенките.

Поне така се надяваше.

Мотоциклетистът от дясната му страна протегна крак и се опита да го срита, при което Анди се засили напред. Те на свой ред дадоха газ, за да го настигнат. Той се обърна и ги загледа; те го загледаха. А трябваше да гледат алеята.

Анди рязко натисна спирачките и велосипедът му поднесе настрани, спирайки точно където алеята навлизаше в сенките... и където правеше рязък завой на деветдесет градуса към брега на езерото. Те обаче не последваха примера му. Излетяха от алеята, блъснаха се в една ниска каменна стена, изхвърчаха от седалките и се забиха във водата подобно на синхронни плувци. Тъмните стъкла на каските им бяха попречили да зърнат завоя в гъстите сенки.

Анди не остана да се наслади на гледката. Той прекоси един малък мост, изкачи се до „Сезар Чавес“ и пое на север по „Сан Антонио“. Черните мерцедеси не се виждаха никъде, така че той свърна по Трета улица, после на север по „Рио Гранде“. Стигна до апартамента, отключи входната врата и вкара вътре велосипеда. Подпря го на стената в коридора и отиде право при хладилника. Грабна една ледена бира, издърпа капачката и рухна на кожения фотьойл пред телевизора.

В апартамента беше в безопасност. Нямаше как да го намерят тук. Приятелят на Трес не беше поискал да подпишат договор за наем, така че името на Анди го нямаше никъде: на никакви табелки,

пощенска кутия или в телефонния указател. Анди Прескот не беше оставил никаква следа, която да ги доведе до това жилище.

Адвокатът се намираше в безопасност от своя клиент.

Краткотрайната кариера на Анди като адвокат на Ръсел Рийвс беше приключила заедно с всичко, което я съпътстваше: скъпите момичета, скъпите дрехи, скъпите ресторанти, скъпия апартамент, парите. С изключение на едно: животът на Анди се бе усложнил невероятно.

Едно от усложненията беше сумата в попечителската му сметка. Ръсел беше превел в нея 50 000 долара за Холис Маккლოსки и един милион за Сали Армстронг в Сан Диего. Анди беше платил 25 000 долара на Холис и три пъти по 9999 долара на Лоренсо. Оставаха 995 003 долара.

Анди взе един бележник и химикалка и пресметна работните си часове след последната сметка, изпратена на Ръсел: пътуванията до Бостън, Монтана и Сан Диего, проследяването на Франки, снабдяването с ДНК-то ѝ, дори скоростната гонитба из кампуса на Тексаския университет. Общо излизаха сто и двацет работни часа. При надница петстотин долара на час, това правеше 60 000 долара. Плюс 12 000 долара разходи, включително онези хиляда долара, които беше платил на Мики, и другите хиляда на Рамон. Трябваше да извади онези 25 000 долара, които Ръсел вече му беше платил (десетте хиляди за ДНК-то бяха премия), и се получаваха 47 000 долара, които щеше да прехвърли в личната си сметка. В попечителската сметка оставаха 948 003 долара. По закон беше длъжен да върне тези пари на Ръсел Рийвс. Той извади мобилния си телефон и звънна в къщата. Когато баща му се обади, Анди го помоли да извика Франки.

— Анди, добре ли си? — Гласът ѝ звучеше загрижено.

— Допреди малко хората на Ръсел ме гониха из целия град.

— Защо?

— Не исках да му съобща къде се намираш.

— Казах ти, че ще ме преследва.

— Франки, имаш ли банкова сметка?

— Да, в Бюда.

— Как си я открила, без да обявяваш номера на социалната си осигуровка?

— Използвах номера на мама.

— Ти ли си единственият бенефициент?

— Да, защо?

— Продиктувай ми я.

— Защо?

— Имай ми доверие.

— Но ти си адвокат.

Въпреки този факт обаче тя му даде номера на банковата си сметка. Анди затвори. За всичко беше виновен той. Ако не беше продължил да рови, след като Маккლოსки не можа да я открие, сега нямаше да се чуди какво да прави. Но той се бе поблазнил от парите. Искаше да има Сузи и Боби и всичко онова, което идваше с парите. Така че беше отишъл при Лоренсо. Беше успял да намери Франки Дойл. Беше завел Ръсел Рийвс при нея. Майка му беше права: парите караха добрите мъже да вършат злини. И сега той трябваше да поправи нещата.

Зачуди се дали един посредствен студент би се справил с тази задача.

На следващата сутрин Анди се събуди рано без будилник. Беше петък и той искаше да отиде в Уимбърли. Трябваше да разговаря с Франки. Изкъпа се и облече дънки и тениска. Умираще от глад, а в апартамента нямаше нито храна, нито кафе. Но беше изключено да се появи в „Джо“. Трябваше обаче да сложи нещо в уста.

Реши да си вземе тако и кафе от „Хоул Фудс“ и после да тръгне. Грабна мобилния телефон, велосипеда и катинара му и излезе навън. Нахлупи каската и яхна стъмпджъмпъра. Огледа се; не видя никакви мотоциклети или черни мерцедеси.

Анди пое на запад по Пета улица; „Хоул Фудс“ се намираше само на две пресечки от апартамента му. Зави на север по Бауи стрийт и за по-сигурно влезе в подземния гараж на заведението. Заклучи велосипеда до ескалаторите. Влезе през автоматичните врати и стъпи на ескалатора за горния етаж.

Ескалаторът от лявата му страна, който водеше надолу, беше задръстен от пазаруващи, които се връщаха в подземния гараж с препълнени колички.

На нивото на магазина двете крила на ескалатора бяха защитени от високи до кръста стъклени панели, които предпазваха от случайно падане. Веднага щом се озова в магазина, Анди се приведе леко и се втренчи над стъклените прегради, озъртайки се за хора, които не изглеждат на мястото си. От дясната му страна беше закусвалнята; от лявата бяха проходите към касите. Пред ескалатора се намираха зеленчуковият пазар и цветарският магазин; в дъното имаше опашка пред машината за печене на ядки. Той видя татуировки и пиърсинг, небръснати крака и бръснати глави, хипита и юпита, както и безупречни женски тела в спандекс.

Обичайната клиентела в „Хоул Фудс“.

Слезе от ескалатора и заобиколи изходите на касите. Искаше да се втурне към рафтовете с храни без глутен и оттам в Бирената алея и да се укрива цял ден между откритите хладилни шкафове, изпивайки

каса „Корона“; вместо това тръгна ниско приведен към щандовете с готови храни. Мина покрай секцията с дрехи от естествени материи и магазина за екологично чисти козметични продукти и тъкмо подминаваше плодовия бар, когато Шарлийн, една от продавачките, викна със звънлив глас:

— Здравсти, Анди!

Той се сгърчи.

За бога, Шарлийн, защо не обявиш, че съм тук, по уредбата на магазина?

Той спря пред щанда за тако. Брад попита:

— Както обикновено ли?

Анди кимна и огледа тълпата наоколо. Не забеляза нищо необичайно.

— Здравсти, Анди.

Появата ѝ го изненада.

— Ооо, здрасти, Сузи.

— Не ми се обаждаш.

Той продължи да оглежда тълпата.

— Зает съм.

— С Боби ли?

— Имам много работа.

— Как ти се струва новият ми екип за фитнес?

— Какво?

Анди насочи вниманието си към Сузи и новия ѝ екип. Тя се завъртя пред него да я огледа. Господи. Наистина беше страхотен екип: една тънка ивица от бяла материя, която разкриваше почти всичко за анатомията ѝ, и бели шорти от спандекс, които покриваха само няколко квадратни сантиметра от тялото ѝ дълбоко под пъпа. Тялото на Анди реагира мигновено. Спандекс.

— О, екипът ти е върховен, Сузи.

Когато погледът му се спря на лицето ѝ, периферното му зрение регистрира две черни фигури, застанали до плъзгащите се стъклени врати на входа на закусвалнята; два двойника на Даръл току-що бяха влезли от вътрешния двор. Носеха черни панталони и черни пуловери, изопнати по мускулестите им тела; изглеждаха така, сякаш бяха завзели пазара на стероиди. Анди понечи да хукне, но: а) Сузи беше

застанала между него и мъжете в черно, така че те почти не го виждаха, и б) умираше от глад. Не можеше да се откаже от храната.

— Здравсти, Анди.

Боби се плъзна покрай Анди и Сузи и го дари с прелъстителна усмивка. Анди се обърна и загледа нейния спандекс. Ооо!

— Анди!

Обратно пак към Сузи.

— Гледаш Боби вместо мен?

Сузи беше страхотна, но Анди никога не устояваше на изкушението да хвърли поглед към другите момичета наоколо — защо не? Сузи се нацупи, врътна се и изфуча нанякъде. Анди се обърна с гръб към плъзгащите се врати, после се шмугна зад една висока витрина с минерална вода. Надникна към горилите в черно.

Господи, разговаряха със Сузи.

Беше случила да попадне на двамата най-стройни мъже в „Хоул Фудс“. И те наистина бяха изваяни. Но не така както другите стройни фигури в Остин. Бяха изваяни така, какво вае армията. Мускулите им не бяха внимателно изграждани от високо платен личен треньор с единствената цел да привличат противоположния пол в „Хоул Фудс“, макар че те със сигурност привличаха Сузи. Мускулите им бяха оформени за воюване. Той прочете въпроса по мърдането на устните им: „Да си виждала Анди Прескот?“.

Сузи се обърна и посочи към бара за тако.

Много ти благодаря, Сузи.

— Анди, такото ти е готово.

Брад му подаваше два горещи възхитителни сандвича с тако, завити в алуминиево фолио. Анди измъкна от джоба си банкнота от десет долара, застана с гръб към мъжете и му я подаде през щанда.

— Задръж рестото.

Анди пое сандвичите от Брад, натъпка ги в джобовете си и бавно се обърна. Мъжете бяха само на три метра от него и скъсяваха разстоянието. В ушите им имаше слушалки и говореха в микрофоните под яките на ризите си. Анди свърна в обратната посока.

Те го последваха.

„Хоул Фудс“ наемаха за охрана свободни от дежурство полицаи. Този стоеше право пред Анди в маслиненозелената си униформа, каубойски ботуши и кремава каубойска шапка; имаше голям пистолет в

кобура и още по-голямо шкембе над него. Щеше да е напълно безпомощен, ако трябва да преследва някого на бегом. Анди спря до него и посочи към мъжете в черно.

— Онези двамата досаждат на момичетата.

Полицаят пристъпи към тях, а през това време Анди рязко се затича към касите и ескалатора. Беше съвсем близо до целта си, когато още две едри фигури в черно се появиха откъм зеленчуковия пазар; препречиха пътя му към ескалатора за надолу.

По дяволите.

Той погледна назад и видя, че първите двама мъже са се изплъзнали на полицая и тичат към него. Анди хукна по коридора на „Системна грижа за тялото“, завъртя се около една витрина на „Пълно изчистване на тялото“ (кой ли пък щеше да го направи доброволно?) и се притисна към един рафт. Когато горилите изскочиха иззад ъгъла, той протегна крак; те се спънаха и се блъснаха в една стойка с памперси.

Той побягна към изхода. Трябваше да разкара двамата мъже от ескалаторите, така че затича точно срещу тях, докато те не го забелязаха и хукнаха срещу него. Тогава Анди сви рязко вляво при машината за печене на ядки и се затича по отрупания с пакети проход, от двете страни на който бяха наредени големи автомати за продажба на орехи, фасул и семена. Без да забавя ход, Анди протегна ръка и удари няколко автомата, обсипвайки бетонния под зад себе си с всевъзможни ядки. Първият мъж навлезе в прохода, подхлъзна се и полетя като хлапак на ролкови кънки, след което се сгромоляса на пода; вторият мъж използва тялото на падналия си другар като трамплин и прескочи разпръснатата органична храна.

Започна да скъсява дистанцията.

Анди свърна надясно в секцията за плодове и зеленчуци, сграбчи една жълта тиква и един лилав патладжан и ги запрати срещу мъжа; зеленчуците обаче не успяха да го забавят.

Анди се затича към задната част на магазина. Зави наляво през секцията за млечни продукти и покрай щандовете за месо и птици, като едва не се блъсна в един възрастен купувач на щанда за хляб. Направи остър ляв завой пред шоколадовия фонтан и хукна покрай маслинения бар. Успее ли да се добере до изхода към открития пазар, можеше да претича през паркинга до входа на гаража.

Друга горила обаче беше блокирала изхода.

По дяволите.

Горилата сега тичаше към него. Анди се завъртя и хукна по централния проход. Сграбчи една празна количка и я блъсна срещу мъжа, запрати и няколко метални кутии с печени ядки към главата му, но онзи ги улови във въздуха, сякаш бяха гъби за чистене. После Анди събори няколко стойки с консерви, което забави горилата достатъчно, за да му осигури време да пресече тесния проход, в който се предлагаха играчки за кучета, винарската секция и Бирената алея.

Покрай стъклените стени се издигаха наредени една върху друга каси с бира. Той се сгуши зад касите с „Корона Екстра“. По дяволите, шест бири се продаваха само за 7,99 долара. Той не пропускаше такива разпродажби, но нямаше начин сега да се възползва от намалението. Така че грабна една студена бутилка, затъкна капачката на ръба на рафта и я удари с длан. Капачката отхвърча. Той погълна половината бира на един дъх.

Избърса уста с ръкава си и надзърна предпазливо: двама от мъжете вече се разправяха с полицаия пред „Барбекюто на Бауи“. Сега беше моментът. Съседният проход с чипс и салца водеше право до ескалаторите. Тръгна ниско приведен покрай касите с бира, когато — *проклятие!* — една от горилите го забеляза.

Анди се втурна към касите; ескалаторите се намираха точно зад тях. Проходите обаче бяха задръстени от купувачи и колички. Така че той стъпи върху един стек с бутилирана минерална вода и се метна върху движещата се лента.

— Извинявам се! Само да мина!

Прескочи касовия апарат и купчина торби от рециклирана амбалажна хартия и отново се приземи; още две широки крачки, и сграбчи металния парапет, прехвърли се през стъклената преграда и се озова върху ескалатора за надолу. Промуши се покрай клиентите и количките им и изскочи навън.

Най-после се беше добрал до гаража.

Велосипедът му се намираше точно до вратата, но пръстите му трепереха и не успя веднага да набере комбинацията на катинарчето. Обърна се да види дали не го преследват. Най-накрая отключи катинарчето и възседна стъмпджъмпера точно в мига, в който вратата за ескалаторите изплю горилите. Той настъпи педалите и препусна из

гаража, а те се затичаха между колите, за да му отрежат пътя. Той обаче ги надхитри, добра се до изхода към Бауи стрийт и зави на юг. После свърна на изток по Пета улица и след две пресечки се озова пред апартамента.

Справи се.

Остана така за момент да си поеме дъх. После се усмихна. За закуска имаше два сандвича с тако. При това още топли. Отиде до хладилника, извади една бира и дръпна капачката. Седна и си изяде закуската. Протеини и бира — закуска за шампиони. Тъкмо беше приключил и с втория сандвич, когато чу шум отвън. Отиде до прозореца и надникна предпазливо.

Горилите бяха дошли — двата черни мерцедеса бяха пред сградата. Но как бяха успели да го открият? Загледа ги напрегнато през щорите. Сочеха към други прозорци; в сградата имаше двајсет апартамента с отделни входи към улицата. Което означаваше, че знаят в коя сграда живее, но не и на коя врата да почукат. Бяха го проследили до блока, но не и до апартамента. Как?

На вратата се почука.

Анди допи бирата си, грабна слънчевите си очила и хукна по стълбите към гаража. Къса алея извеждаше към улицата отпред, където бяха паркирани мерцедесите.

Той включи осветлението.

Гаражът беше ослепително бял и безупречно подреден; не се виждаше метла, лопата, косачка за трева, инструменти или някакви петна от грес. В средата на гаража обаче се намираше един лъскавочерен американски мотоциклет „Айрън Хорс“, тъй нареченият „сламър“. Тежеше триста и трийсет килограма, със сто и десет конски сили чист адреналин. Най-великият, най-страхотният мотоциклет на планетата.

Анди го възседна и погали резервоара, сякаш беше изваяното бедро на Сузи. Предната гума беше широка сто и двајсет милиметра, докато задната беше триста. Джантите бяха хромирани, предната вилка също. Двигателят „Сайдуиндър“ беше двулитров, скоростната кутия — шестстепенна. На табелката с цената пишеше: \$42 500.

Анди беше поръчал мотоциклета преди един месец, веднага след като Ръсел Рийвс го беше наел да открие старите му приятелки при хонорар от петстотин долара на час. Беше го получил едва предишния

ден, след като хората на Ръсел го бяха преследвали от университета до велоалеята. Беше си купил мечтата с парите на Ръсел Рийвс, спечелени с издирването на Франки Дойл.

Сега се нуждаеше от сламъра, за да поправи грешката си.

Той закрепил черната каска на главата си и сложил слънчевите очила. Пое си дълбоко дъх и запали двигателя. Долови характерното ръмжене. Никой друг звук на земята не можеше да се сравнява с него.

Адреналинът му се покачи.

Мотоциклетът сочеше право към вратата на гаража. Той натисна дистанционното, закачено на кормилото. Ролетната врата започна да се вдига. Анди включи на скорост, но не освободи съединителя. Когато вратата се вдигна достатъчно високо, той се приведе, отпусна съединителя и натисна газта. Сламърът се стрелна изпод вратата и полетя по алеята покрай стреснатите горили и мерцедесите, а оттам по Пета улица. Видя в страничните огледала как мъжете се втурват към колите. Чу как гумите им стържат по асфалта.

Сви на юг по „Гуадалупе“ и излезе на Първа улица, после профуча по моста над реката. Когато стигна Саут Конгрес авеню, мерцедесите бяха на двайсетина метра зад него. Даде газ нагоре по хълма покрай училището за глухи, после забави пред „Джо“ и изрева на Гилермо Гарса, който беше подал глава през прозореца на фургона:

— Не се предавай, братко!

Гилермо вдигна юмрук и се провикна:

— Анди, човече! Ти си най-великият!

Анди настъпи газта, мина в средата на платното и се стрелна по разделителната ивица, между колоните от пъплещи коли. Зърна Оскар да мете предната веранда на „Хуеро“ и изкрещя „Здрасти, човече!“, докато минаваше покрай него. В огледалото зърна как Оскар изтърва метлата си и... как черните машини го настигат.

Той натисна педала на газта докрай.

Профуча покрай кантората си над салона на Рамон и се зачуди дали някога изобщо ще обжалва актове за пътни нарушения. Ръсел Рийвс щеше да се погрижи да го лишат от адвокатски права.

Ако преди това не го убиеха.

Успя да пресече Олторф стрийт в мига, в който светофарът превключи на червено.

Анди се добра до шосе 290, което на запад водеше към Уимбърли. Мерцедесите все още не се бяха показали. Свърна зад сградата на бензиностанцията. След минути черните немски машини профучаха и продължиха към Бюда. Така и беше очаквал.

Прекося Уимбърли и зави към имението на родителите си. Паркира сламъра пред къщата, угаси двигателя и свали каската. Косата му беше подгизнала от пот.

— Какъв беше този дяволски грохот на торнадо?

Бащата на Анди извади патроните от пушката, напъха ги в джоба си и я подпря на перилата. Бавно слезе от верандата и огледа мотоциклета.

— Брей, това нещо е по-голямо от теб.

— Хората на Ръсел ме откриха в Остин и ме преследваха до шосе 290. Измъкнах им се на бензиностанцията на разклона.

Анди скри сламъра в хамбара и влезе в къщата. Майка му щеше да се прибере след няколко часа. Обядваха, след което баща му поведе Джеси към реката за урок по риболов. Анди и Франки ги последваха, но по-бавно. Той трябваше да говори с нея насаме; тя се нуждаеше от цигара.

— Боядисала си косата си черна.

Тя дръпна от цигарата и кимна.

— Била е червена.

Ново кимване.

— Червената коса е рецесивна.

— Какво означава това?

— Означава, че Джеси не е дъщеря на Ръсел Рийвс. Той ме излъга.

— Радвам се, че най-накрая ми повярва.

— А аз не се радвам. Ти също ме лъжеш.

— Добре, тръгваме си.

— Не, Франки, не е необходимо да си тръгвате. Просто се опитвам да разбера защо не можеш да ми кажеш истината.

Тя замълча. Стигнаха до реката и завариха баща му и Джеси да ловят риба от една надвесена над водата скала. Джеси записка от възторг, когато една малка рибка се хвана на въдицата ѝ.

— Винаги съм искала Джеси да израсне на такова място, а аз може би да отглеждам коне.

— Остани тук докогато искаш.

— Или докогато Рийвс ме открие. А той ще го направи.

Макс се разлая.

— Виждам ги, момчето ми — каза Пол Прескот.

Бяха проследили Джийн Прескот до къщата. Един черен мерцедес-бенц беше спрял точно до портата. Десетина щрауса се бяха

наредили от външната ѝ страна подобно на дворцова стража; с двайсеткилограмовото си тяло всеки един от тях представляваше солидно препятствие. Бащата на Анди седеше в един стол-люлка на предната веранда с пушката в скута си, което беше още по-голямо препятствие за всеки неканен гост.

— Пол, за нас ли са дошли? — попита Джеси.

— Първо ще трябва да минат покрай птиците, след което ги чака тая двуцевка.

— Това „не“ ли означава?

— Това означава „не“. Няма да могат да влязат.

Засега не можеха. Но можеха и да се опитат. Така че Анди се обади на Ръсел Рийвс.

— Здравсти, Анди.

— Хората ти ме преследваха през целия град.

— Но ти им избяга.

— Пред вратата ни е паркирана още една немска машина. Какво искаш, Ръсел?

— Искам да разговарям с Франки.

— Не.

— ДНК-то съвпадна, Анди.

— ДНК-то е на Франки.

— Тогава ѝ кажи да се качи в колата. Те ще я доведат при мен.

— Не! Няма да стане.

— Ще се обадя да те арестуват за кражбата на парите ми.

— Аз ще им кажа, че ти се опитваш да отвлечеш Франки.

— А привилегията на клиента, Анди? Не можеш да издаваш моите тайни. Ти си ми адвокат.

— Вече не съм.

— Ако разкриеш информацията, ще изгубиш адвокатските си права. Освен това никой няма да ти повярва. Твоята дума срещу моята.

— Вярно е, Ръсел, но не можеш да си получиш парите обратно.

— Мога да те съдя. Мога да подам жалба в Асоциацията на адвокатите и ще те лишат от правоспособност за кражба на попечителски фонд.

— Не, не можеш.

— Защо не?

— Защото съществува изключение от правото на конфиденциалност между адвокат и клиент. Ако клиентът съди адвоката или подава жалба, свързана с етиката, се смята, че се е отказал от тази привилегия.

— Което означава?

— Което означава, че аз мога да разкажа на целия свят всичко, което знам за теб. Няма да съм длъжен да опазвам тайните ти.

— Кой, по дяволите, го е измислил това?

— Адвокатите. Ние пишем правилата, за да защитаваме себе си.

По телефона се чу пуфтене.

— Ненавиждам адвокатите.

— Ръсел, преведох парите в банковата сметка на Франки.

— Знам. Деветстотин четирийсет и осем хиляди и три долара.

— Дължиш ѝ ги.

— Ще ѝ платя още, само да дойде.

— Защо?

— Питай я, Анди. Помоли я да ти каже истината.

Анди затвори телефона и отиде до прозореца при Франки.

— Трябва да тръгваме, Анди, преди да са започнали да стрелят.

— Няма да стрелят. Ръсел те иска жива.

— Какво каза?

— Каза, че си знаела истината.

— Не искам да те замесвам, Анди.

Анди посочи към мерцедеса до предната врата.

— Ти ме замеси здравата, Франки. Хората на Ръсел ме преследваха из целия Остин заради теб. Пак заради теб тези мъже стоят пред къщата на родителите ми.

— Тези мъже ме намериха с твоя помощ.

Беше права.

— Не можем да се измъкнем през предната врата — каза той, — а колата ти няма да успее да прекоси пасището.

— Твоят мотоциклет не може ли да вози трима?

— Обичаш ли да нощуваш на открито?

Бяха в хамбара и закрепяха багажа върху сламъра. Анди беше взел спален чувал за Джеси. Майка му го прегърна и каза:

— Съжалявам.

— Не е твоя вината, мамо. Рано или късно щяха да ни открият. После тя прегърна сърдечно Франки и Джеси.

— Пол, искам да живея тук с теб и Джийн — каза Джеси.

Баща му я стисна за раменете.

— Винаги сте добре дошли, моето момиче, можете да се върнете, когато поискате.

— Не можем да се върнем — каза Франки.

Очите на баща му се насълзиха.

— Анди, аз все още мога да стрелям.

— Благодаря ти, татко, но по-добре да се махнем.

Анди запали мотора. Франки и Джеси се качиха зад него. Излязоха от хамбара и поеха по пътеката, която извеждаше към задната врата. Мъжете отпред не можеха да ги видят.

— Знам едно място за къмпинг. Много е хубаво, с бунгала и душ.

Анди прекоси градчето и пое на запад към залеза. Двайсет минути по-късно стигнаха градския площад на Бланко. На юг от него се простираше паркът, през който минаваше река Бланко. Анди спря пред магазина на парка и плати за бунгало край реката. Купиха си храна и тоалетни принадлежности и поеха към брега. Намериха бунгалото си и Анди разопакова багажа. Франки и Джеси отидоха да събират речни камъни за пръстен около огъня. Петнайсет минути по-късно се върнаха; Джеси се кикотеше, а Франки беше вир-вода.

— Паднах в реката.

Тя влезе в бунгалото и след малко се появи загърната в хавлия; имаше чудесни крака. Окачи мокрите си дрехи на парапета на верандата и седна до огъня. Анди печеше кренвирши върху телени закачалки, които беше намерил в бунгалото. Тя взе една, окачи бельото си на нея и я вдигна над огъня.

— Не обичам мокро бельо.

Бельото ѝ беше черно.

Беше началото на ноември и паркът беше пуст, макар че тази нощ температурата нямаше да падне под десет градуса. В Тексас зимата идваше едва през януари. Изядоха кренвиршите и Франки се изправи.

— Трябва да се изкъпя.

Тя грабна изсъхналото бельо, сапуна и шампоана, които бяха купили от магазина на парка, и отиде до душовете от другата страна на бунгалото. Анди я проследи с поглед, после се обърна към Джеси.

— Искаш ли още един кренвирш?

— Не, наядох се.

— Защо си избрала името Джеси Джеймс?

— Защото бягаме от закона.

Анди наниза кренвирш на закачалката и го разклати над огъня.

— Обичаш ли да ходиш на къмпинг?

— Това ми е първият път.

— Наистина ли? Аз обичам да спя под открито небе.

— Никога не съм спала под открито небе.

— Наех бунгалото за теб и майка ти.

— Може ли и аз да спя навън?

— Ако майка ти разреши. Но е влажно, така че придърпай спалния си чувал по-близо до огъня, за да не настинеш.

— Няма.

— Смело момиче.

— Чух да казваш на мама, че може да имам рак.

— О, миличко, виж... просто се притеснявах и...

— Не се тревожи. Нямам рак. Аз никога не се разболявам.

— Браво на теб, имаш късмет.

Тя вдигна десния крачол на дънките си.

— Аз не мога да се разболея.

Анди кимна.

— Точно както планинското колоездене. Нужно е самовнушение. Казваш си, че никога не можеш да катастрофираш. Ако си мислиш обратното, наистина ще се претрепеш.

— Не, не, искам да кажа, че *не мога* да се разболея. Никога.

— Никога не си боледувала от нищо?

— Не.

— А си на осем години, нали?

— Аха. Ооох!

Кракът ѝ беше доста ожулен.

— Паднах миналата седмица и си ожулих крака. Сега нараства.

— Никога ли не си ходила на лекар?

— О, преглеждаха ме много лекари.

Тя зачеса крака си.

— Недей, ще го разкърваши.

— Той и бездруго кърви.

— Значи си била болна?

— Не, бях в една болница.

Тя посегна към шията си и извади един медальон на сребърно синджирче. Прекараните дванайсет години в католическо училище му помогнаха веднага да познае лика на него.

— Свети Алоизий, покровителят на децата.

— Това беше името на болницата.

— Значи наистина си боледувала?

— Не, не бях болна.

— Тогава какво си правела в болницата?

— Провеждаха експерименти с мен.

— Тези лекари психиатри ли се наричаха?

— Не съм луда, Анди.

Сега тя се зарови в дамската чанта на майка си.

— Но не си била болна?

— Не.

— Тогава защо са те вкарали в болница?

— За да ме изследват.

— Защо?

— Защото не мога да се разболявам.

— Искаш да кажеш, за научно изследване?

— Аха. Това беше научноизследователска болница.

Тя измъкна нещо от чантата.

— И какво откриха?

— Че имам имунитет.

— Срещу какво?

Тя покри ожуленото място с една голяма лепенка, като тази, която Анди беше намерил в боклука им, после вдигна поглед към него.

— Срещу всичко.

Анди рязко дръпна дървената врата на душа. Франки беше мокра и гола. Тя не трепна, нито се опита да се прикрие. Просто стоеше неподвижно под струята.

— Оная кръв на лепенката е била нейна. Ръсел не иска теб. Ииска
нея.

Тя спря водата.

— Подай ми хавлията.

Анди ѝ подхвърли хавлията.

— Защо тогава ме излъга за лепенката?

— За да го кажеш на Рийвс и да не ми я отнеме.

— Защо му е нужна?

— За да спаси сина му.

— Как може тя да го спаси?

— Има имунитет срещу всички известни болести.

— Значи не може да умре?

— Е, може да умре. От старост. Или при престъпление. При катастрофа с кола или ако ни претрепеш с мотоциклета си. Но няма да умре от рак или СПИН, или грип. Тя е Детето Х... а аз съм Дева Мария.

— Дева Мария?

— Майката на Спасителя.

— Спасителя на какво?

— На човечеството. Те смятат, че нейните стволови клетки могат да лекуват всичко.

— Всичко?

— Да, всичко. Всяка болест, известна на човека. Искат да я клонират, да я превърнат в опитно свинче. А аз искам тя да живее нормален живот... да бъде обикновено дете.

— Значи Ръсел мисли, че стволовите ѝ клетки могат да спасят сина му.

Тя кимна и посочи.

— Бельото ми.

Той ѝ хвърли черното бельо заедно с един последен поглед и излезе.

— Започнах да се притеснявам за нея. Беше вече на пет години и до този момент не беше боледувала от нищо. Не е нормално за едно дете, нали?

Анди хвърли още един сух клон в огъня. Джеси спеше дълбоко в спалния чувал. Франки пушеше цигара.

— По онова време всичките й приятелчета имаха възпалено гърло, но не и тя. После половината й клас се разболя от грип, но не и тя. Започнах да се чудя дали нещо не е наред с нея.

— Значи никога не е била болна от нищо?

— Дори и хрема не е хващала. Заведох я при един педиатър. Той ми каза, че не е имал петгодишен пациент, който никога да не е боледувал от нищо, поне от някакво възпаление на очите или на ушите, или носа. Попита ме дали може да й вземе кръв, за да я изпрати на свой приятел, имунолог в една изследователска болница в Ню Йорк. Съгласих се. По-късно съжалих за това.

— И какво стана после?

— След няколко месеца лекарят ми се обади и ме помоли да я заведа в кабинета му. Неговият приятел беше там.

— Мистър Дойл, мисис Дойл, това е доктор Тони Фалко.

Ръкуваха се и седнаха около една масичка също както в кантората на нотариуса, където завериха завещанията си. Доктор Фалко им се усмихна.

— Бих искал да изследвам дъщеря ви.

— Защо? — попита Франки.

— Защото може да е някаква феномен.

— Искате да кажете, някакво чудо на природата?

Мики Дойл се засмя.

— Като Шак, само че в умален вариант.

— Мистър Дойл, дъщеря ви е далеч по-специален случай, отколкото който и да е атлет. Тя може да спаси света.

— За какво говорите? — попита Франки.

— Говоря за една съвършена имунна система. Говоря за стволови клетки, които могат да излекуват всяка болест. Говоря за промяна на света.

— Говорите за превръщането й в опитно свинче.

— Не, госпожо. Ние просто трябва да я изследваме. И вас, и нея. Били ли сте някога болна, мисис Дойл?

— Да.

— А вие, мистър Дойл?

— От махмурлук — изхили се той. — Да, боледувал съм.

— И след като ни изследвате... тогава какво?

— Ако тя е онова, което аз мисля, бихме могли да използваме стволите й клетки, за да създадем една нова линия...

— Искате да кажете, да я клонирате?

— Да.

— Не.

— Мисис Дойл, лечебните свойства на нейните стволови клетки могат да бъдат неограничени.

— Но вие не го знаете със сигурност, нали? За вас това е само един експеримент.

— Също както и кацането на Луната, докато не го направихме. Мисис Дойл, представете си един свят без болести. Без малки деца, умиращи от левкемия и други болести на детската възраст. Без африканчетата, умиращи от СПИН. Без фармацевтичните компании да решават кой да живее и кой да умре. Вашата дъщеря може да промени всичко това.

— Ще има ли достатъчно стволови клетки за всеки?

— Не.

— Кой ще решава кой да живее и кой да умре? Вие ли?

— Да.

— И какво ще й се случи, когато всичко това се разчуче?

— Няма да се разчуче. Всичко ще бъде анонимно. Гарантирам. Франки поклати глава.

— Никой не може да опази такава тайна. Тя ще се разнесе. И тогава медиите ще я нападнат. Ще я показват по телевизията, както са показвали разни странни същества по панаирите. Тя никога няма да живее нормален живот. Никога няма да постъпи в колеж или да се омъжи, или да има деца. Винаги ще бъде панаирджийско чудо.

— Мисис Дойл, аз ще бъда единственият човек в болницата, който ще знае истинското й име. Ще я приема като Детето Х. Името й няма да присъства в никакви болнични регистри, в никакви компютри. Мога да пазя тайна.

— И няма да кажете на никого? Да напишете за вашето велико откритие? Разбира се, че ще го направите. Ще поискате да го споделите със света. Ще искате признание. Слава.

Последва слаба усмивка.

— Размишлявал съм вече върху това. Ще напиша изследването така, сякаш вие сте пациентката. Пациентката Х, а не Детето Х. Жена на възраст между дваисет и пет и трийсет и пет години. Никой няма да знае, че става дума за дете.

— Но ще знаят, че вие сте авторът на това изследване.

— Аз ще го напиша анонимно.

— Те ще ви открият. А когато открият вас, ще открият и нея.

— Можем да ви платим.

* * *

Франки вдигна поглед от огъня.

— И ние го направихме.

— Защо?

— Дължахме трийсет хиляди долара на Данъчната служба. Мики не беше плащал данъците от приходите си в гаража. Заплашваха да ни отнемат и дома, и гаража му.

— Колко ви плати Фалко?

— Петдесет хиляди. Като начало.

— Това са много пари.

— Не и когато Мики ги харчи. Платихме данъците, а останалото той го профука на комар. Пиене, залагания, бокс — омъжиш ли се за такъв човек, животът ти се превръща в кошмар, от който няма събуждане.

— Значи ти я заведе в болницата?

Тя кимна.

— В Итака. Беше страшно изплашена. Знаех, че правя ужасна грешка. Мики се прибра вкъщи, а аз останах при нея. Всеки ден ѝ правеха изследвания, които потвърждаваха, че е „чудо на природата“. Така я кръстиха. Искаха да се преместим да живеем в болницата, за да могат да я изследват през целия ѝ живот. Щеше да бъде като някаква маймуна в зоологическа градина. Питам ги къде ще учи. Отговориха ми, че не можела да се върне в обикновено училище. Била прекалено важна за науката, за да се поема такъв риск. Светът имал нужда от нея.

Щели да водят частни учители в болницата. Учени от цял свят щели да идват да я изследват. Детето Х.

Анди погледна Джеси.

— Плачеше всеки ден, молеше ме да спрат изследванията. Искаше да си ходим у дома. А Мики искаше парите.

— И какво направихте?

— Знаех, че докато плащаха на Мики, това няма никога да свърши. Казаха, че щели да ни дадат много пари, ако решим да се преместим в болницата, къща, коли — всичко, от което сме се нуждаели или желаели. Разбира се, Мики не искаше и да чуе за нещо друго. Казваше, че все едно е спечелила „Американ Айдъл“. Така че трябваше да изхвърля Мики от живота ѝ. Прибрах се вкъщи и когато се напи, взех да го дразня, за да ме удари. Преби ме здравата. Извиках ченгетата, повдигнаха му обвинение, подадох молба за развод. Той вече беше съден два пъти за побой при сбивания в барове, така че сега наистина щеше да влезе в затвора. За да му се размине, се съгласи да се откаже от родителските си права. После избягахме от болницата и изчезнахме.

— Защо не си тръгнахте официално? Тя е твое дете.

— Бяхме подписали договор. Бяха ни платили голяма сума. Не можеха да я пуснат ей така да си тръгне. Беше прекалено важна за тях. Те знаеха за нея и други също щяха да узнаят. Проумях, че трябва да избягаме и да си сменим самоличностите. Това беше единственият начин да ѝ осигуря безопасност.

— С какво живеете?

— С парите от второто плащане. Още петдесет хиляди. Този път не ги дадох на Мики.

— Умно. Как се научи да сменяш самоличността си?

— От интернет. От библиотеките.

— Значи бягахте три години, но не знаехте дали някой наистина ви преследва?

— Знаех, че е само въпрос на време.

— Защо?

— Защото тя има това, за което всеки жадува.

— Кое е то?

— Безсмъртието. Или поне гаранцията за дълголетие. Само си помисли, Анди. С нейните стволови клетки ти няма да умреш от рак.

Ще живееш до сто години без болести. Какво не би дал да е така? Защо ти плаща Ръсел Рийвс да ни откриеш?

— Заради сина си.

— Той иска да спаси сина си. Следващият богаташ ще иска да спаси себе си. — Тя подхвърли още един клон в огъня. — Какво ще правим, Анди?

Ръсел Рийвс седеше на един стол до леглото на сина си и държеше ръката му. Момичето беше единствената му надежда. Мобилният му телефон звънна. Ръсел погледна номера и отговори.

— Анди, къде си?

— Ръсел, Франки ми каза истината. Знам, че ти трябва момичето. И защо. Как разбра за нея?

— Учените ми търсеха по целия свят подходящ донор. Един от тях предложи да се опитаме да вземем стволони клетки от Пациентката Х. Другите му се присмяха, защото смятаха цялата тази история за вестникарска сензация. Реших да проверя дали Пациентката Х е реална личност или вестникарска измишльотина.

— Как?

— Открихме един източник в Ню Йорк от издателството, което публикуваше медицинските журнари със статиите за Пациентката Х. Той ни даде името на Фалко.

— Това ли правеше за вас Лорънс Смит в Ню Йорк?

— Да.

— И сега той е мъртъв.

— Случайно убийство, Анди. Случва се и тук.

— А Мики?

— Случва се също така и в Бостън.

— И после какво?

— Открихме Фалко в Китай, в един център за лечение със стволони клетки. Той отказа да ни даде името на Пациентката Х. Така че отидохме в американската детска болница, където беше работил преди това — „Свети Алоизий“ в Итака. Управителят ни оказа съдействие.

— С помощта на подкуп?

— С помощта на дарение. Той не ни даде името ѝ, но за сто милиона долара получихме три неща: първо, информацията, че Пациентката Х не съществува. Съществуваше Детето Х. Не жена, а дете. Второ, списък на жените, чиито деца са били в центъра на Фалко по време на изследването; той също така е изследвал и майките. И, трето, получихме образец от ДНК-то на Детето Х.

— Значи за това ти е трябвало неговото ДНК.

— Да. За да бъдем сигурни, че наистина е то. И това наистина беше ДНК-то на момичето, нали?

— Да. Значи всички тези жени...

— Това са майките на децата, изследвани по времето на престоя на Детето Х. Децата са били анонимни, но не и родителите им. Ние просто не знаехме кое точно е било Детето Х.

— Значи аз не съм търсел жените. Търсил съм децата им.

— Ти търсеше едно дете. Детето Х.

— Значи затова всички други деца бяха болни.

— Да.

— Защо даде пари и на другите жени?

— Защото децата им са болни.

— А ти знаеше, че болните деца няма как да бъдат Детето Х?

— Да. Търсихме единственото, което не е било болно. И ти го намери.

— И кога ще приключиш с нея?

— Ще дам на майка ѝ десет милиона долара. Или дваисет. Или петдесет. Не ме вълнува колко ще ѝ дам. Само да спаси Зак. Ще им осигуря нова самоличност, пари, всичко. Ще ги настаня някъде, където ще бъдат в безопасност.

— Безопасност от какво?

— Анди, винаги ще има хора, които ще търсят Детето Х под дърво и камък.

— Франки едва ли ще продаде дъщеря си.

— Аз не искам да я купувам, Анди. Просто искам да купя нейните стволови клетки. Зак има нужда от тях.

— И би я отвлякъл, за да ги получиш? Какъв ти беше планът, Ръсел?

— Да се опитам да купя стволовите ѝ клетки. Ако това се провалеше, тогава да ги отвлека, да ги упоя, да извлека нейните

стволови клетки и да ги пусна... с десет милиона долара, преведени от офшорна сметка, която по никакъв начин не може да се свърже с мен.

— Съвършеното престъпление.

— Едно необходимо престъпление.

— Всяко престъпление си има жертва.

— Ти какво би направил, Анди, за да спасиш сина си?

— Във всеки случай не бих отвлякъл дете.

— Абсолютно сигурен ли си? Ако това дете означава животът или смъртта за твоето дете? Ако разполагаш с парите, с властта да го направиш, да отвлечеш едно дете за кратко време, колкото да вземеш стволови клетки, нима ти би гледал безпомощно как синът ти умира? Само защото майката не желае да сподели дарбата на детето си?

— Не е редно, Ръсел.

— Как да не е редно да спасиш сина си?

— Не и когато причиняваш страдание на други хора.

— Никому не съм причинил страдание, Анди. Опитах се да купя още години живот за сина ми. Какво лошо има? Без нейните стволови клетки Зак ще умре. Това ли искаш?

— Не.

— Тогава я доведи при мен.

— Не мога да ги принудя, Ръсел.

— Анди, говори с майка ѝ, моля те. Ще ѝ платя колкото иска.

— Ти ме нае за проектите в СаКо, така че аз вече съм бил твой адвокат, когато си научил името ѝ и си се нуждаел от някого, който да я намери.

— Да. Тогава смятахме, че сме близо до откриването на името. Вместо това получихме седемнайсет имена.

— Но защо аз?

— Защото си бил посредствен студент, Анди. Нямах да задавам прекалено много въпроси... нямаш да знаеш какви въпроси да зададеш. И се нуждаеше от пари. Ти беше идеалният вариант.

— Бил съм глупав.

— Човешко е. На теб ти трябваха пари. На мен ми трябваше момичето. Е, ще говориш ли с Франки? От мое име.

— Но защо да го правя?

— Защото си мой адвокат.

— Аз бях твой адвокат.

— Защото мога да ти помогна.
— Нямам нужда от твоята помощ.
— Баща ти има.
— Как можеш да му помогнеш?
— Мога да му осигуря донор.
— Как?
— С едно телефонно обаждане.
— Можеш да му го осигуриш?
— Да, Анди, мога. Петнайсет милиарда долара все още значат нещо на този свят. Ще се обадя да преместят баща ти на първо място в списъка на чакащите за трансплантация. Мога да му купя още години живот, ако момичето спаси живота на Зак.

— Какво каза Рийвс? — попита Франки.
Анди ѝ предаде разговора.
— Значи ако получи стволови клетки от Джеси, ще осигури черен дроб за Пол? — попита тя.
— Така каза.
— Вярваш ли му?
Анди кимна.
— Той не е лош човек, Франки. Просто е отчаян. Синът му всеки момент ще умре.
— Ще говоря с Джеси сутринта. Нека тя реши.
Джеси се размърда и се надигна на лакът.
— Съгласна съм. Ще го направя, за да спася момченцето. И Пол.

— Съгласна е, Ръсел — каза Анди по мобилния телефон. — Само че е прекалено късно да идвате през нощта. Изпрати Даръл да ни вземе сутринта. Ние сме в парка на Бланко. Ще се срещнем пред магазина на входа.

— Ще бъде при вас на разсъмване. Лекарите ще имат готовност. Благодаря ти, Анди.
— Ръсел, обади се за баща ми.

— Ще спаси ли Пол? — попита Франки.

Анди кимна, легна в топлината на огъня и се загледа в звездите. Беше ли редно да използва парите и влиянието на Ръсел Рийвс, за да спаси баща си? Да го придвижи на челно място в списъка, като измести други? Повече ли от тях заслужаваше да живее Пол Прескот? Беше ли това измама? Какво щеше да направи самият той, ако имаше парите на Ръсел и можеше да окаже влияние? Какви бяха правилата, когато ставаше въпрос да спасиш от смърт баща си?

Или сина си?

Ръсел Рийвс отново бе променил живота на Анди Прескот.

На разсъмване той се събуди с кичур коса върху лицето си и ръка върху гърдите си. Но до него не лежеше нито Сузи, нито Боби, нито което и да било момиче от „Хоул Фудс“. Косата и ръката бяха на Франки. Разбира се, и двамата бяха напълно облечени и не бяха препивали снощи в „Куа“, нито бяха правили секс. Тя се размърда и осъзна къде се намира.

— Извинявай. Сигурно ми е станало студено — каза, но не се отмести.

Анди видя, че търси с поглед Джеси.

— Отиде до реката.

Когато Франки се обърна, той я целуна. Тя понечи да го целуне в отговор, но в следващия миг се отдръпна.

— Анди, трябва да пазя Джеси. Не мога да се ангажирам с никого. Ти си добър човек, но...

— Но какво?

— Но аз вече имам едно дете, за което трябва да се грижа. Не мога да поема още едно.

— Мен ли имаш предвид?

— Ти страдаш от липса на зрелост. Също като Мики.

— Това болест ли е?

— За мен беше, докато живеях с Мики. Той отказваше да порасне. Също като теб, с тази разлика, че не се напиваш и не биеш жена си.

— Аз нямам жена.

— Няма и да имаш, ако тръгнеш по неговия път. — Тя отдръпна ръката си и седна. — Пие ми се кафе.

Анди се изправи.

— Ще отида до магазина да видя там ли е Даръл. Ще ти хареса колкото зъболекарска бормашина — каза той и яхна сламъра.

Франки откри Джеси до един нисък бент на реката. Утринното слънце блестеше върху гладката водна повърхност, която беше почти бяла.

— Бланко означава „бял“ на испански — каза тя.

Джеси метна няколко камъчета в реката.

— Ще боли ли?

— Може би мъничко.

— Но това може ли да спаси момченцето?

— Да.

— А баща му ще спаси ли Пол?

— Да.

— Ще го направя.

Франки обви ръка около раменете на дъщеря си.

— Винаги си била много смела.

Анди завари пред магазина черен автомобил. Но не лимузината. Не и мерцедес. И не Даръл. Включи сламъра на скорост. От мястото до шофьора излезе висок мъж. Помаха с лявата си ръка. Дясната беше плътно притисната до бедрото му. Държеше нещо в нея.

— Анди Прескот? — викна той.

— Аз съм.

Мъжът вдигна дясната си ръка. В нея имаше пистолет.

Анди даде газ и мигновено извъртя сламъра. Приведе се ниско и чу как пистолетът изгърмя. Препусна по черния път.

При рева на мотоциклета Франки се обърна. Видя го как хвърчи към бунгалото сред облак прах. Анди крещеше нещо.

— Хайде, Джеси!

Те хукнаха и стигнаха до бунгалото точно когато Анди закова пред него.

— Качвайте се!

— Какво не е наред?

— Пред магазина има двама мъже. Идват насам.

— Да ни закарат?

- Едва ли. Стреляха по мен.
- Даръл стреля по теб? Защо?
- Не беше Даръл. А и не спрях да попитам.

Тя грабна спалния чувал и започна да го навива, но Анди изкрещя:

- Зарежи го!

По пътя се зададе черна кола. Франки метна чантата си на рамо и се качи на мотоциклета. Джеси се мушна между двамата.

- Как са ни открили?
- Ръсел трябва да им е казал.
- Но той се нуждае от нея, за да спаси сина си.

Анди се изстреля, заобиколи бунгалото и стремглаво препусна, отдалечавайки се от черния автомобил. Той профуча през изхода на парка и градския площад, който беше пуст в ранния час. Пое по шосе 281 на юг към Сан Антонио. Ограничението за скоростта беше сто и десет километра, но не след дълго мотоциклетът вдигна сто и четирийсет.

Погледна в огледалото. Зад тях не се виждаше кола. Забави скоростта, превключи на по-ниска предавка, зави на изток, после обратно на север и пое към Хенли. Когато пристигнаха в градчето, Анди спря до една бензиностанция с магазин. Сламърът имаше нужда от гориво, а той — да се обади на Ръсел Рийвс.

- Анди — чу се едва-едва.

— Ръсел, защо твоите хора стрелят по нас? Веднага им заповядай да спрат! Тя ще ти даде стволови клетки! Ще спаси Зак!

Ръсел не каза нищо, но Анди чуваше дишането му.

- Анди... Зак почина снощи.

— О, господи.

Малкият Зак. Мъртъв.

- Ръсел, толкова ми е мъчно. Ти добре ли си?

— Не, Анди, не съм добре. Изгубих единственото си дете, а жена ми изпадна в нервна криза. Сега е в психиатричното отделение.

Детето му. Съпругата му. Животът му. Анди не можа да спаси Зак, нито Катрин, нито дори Ръсел Рийвс. Но той трябваше да спаси Джеси.

— Ръсел, това момиче не е виновно за Зак. Не я убивай. Заповядай на хората си да се върнат.

— Не мога.

— Защо не можеш?

— Те не са моите хора.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че не съм изпращал Даръл при вас. Не съм изпращал никого. Онези, които са стреляли по вас, не работят за мен.

— Тогава за кого работят?

— Вероятно за фармацевтични компании.

— Защо?

— Не искат Детето Х да съсипе бизнеса им.

— Но как би могло то да съсипе бизнеса им?

— Анди, Детето Х може да се окаже най-голямото медицинско откритие в историята. Ако имунната му система може да се клонира посредством стволовите му клетки, изведнъж ще изчезне всякаква болест: няма да има рак, няма да има СПИН, няма да има дори обикновена хрема. И съответно няма да има фармацевтични компании, които печелят стотици милиарди от продажбите на лекарства за всички тези болести. Няма да позволят на някакво си дете да им ги отнеме.

— Но как са ни открили?

— Чрез Даръл.

— Даръл?

— Подкупили са го.

— Даръл е продал своята тайна?

— Той не е адвокат. Анди, никой не знаеше дали Детето Х наистина съществува, а не е някакъв мит. Дори самата мисъл изплаши до смърт фармацевтичните компании. Те започнаха да я търсят още от момента, в който се разчу за нея.

— Не биха я убили само за да си запазят печалбите.

— Ти самият каза, че са стреляли по теб. И, Анди...

— Какво?

— Мисля, че те са убили Лари Смит. И Мики Дойл.

— Но тя е само едно дете!

— Анди, тютюневите компании убиват по хиляда души на ден и правят това от четирийсет години. Знаели са, че продуктите им убиват хората, но през цялото време са държали в тайна истинските

опасности, само и само да запазят печалбите си. Убили са милиони хора заради бизнеса си. Какво представлява животът на едно дете за фармацевтичните компании? Те са готови на всичко, за да съхранят своя бизнес модел.

— Какъв бизнес модел?

— Смърт и болести. Фармацевтичните компании процъфтяват от смъртта и болестите, Анди, а не от здравето и щастието.

— Информацията на Даръл се оказа точна — каза Сесил.

Хармън кимна.

— Прескот кара майсторски, но няма как да ни избяга. Не може да спаси момичето. Завий на север.

Хармън Пейн обслужваше фармацевтичния бизнес, откакто Федералните служби за борба с организираната престъпност бяха вкарали всички шефове на мафията в затвора. Той беше станал корпоративен служител. Фармацевтичните компании се занимаваха с чист рекет. И всичко това беше напълно законно. Е, всъщност по-голямата част от него. Той лично се занимаваше с мокри поръчки, за които получаваше суха пара. След като повечето наемни убийци отидоха да работят за американското правителство в Ирак, неговата цена на пазара се беше вдигнала много. Той беше добър, беше професионалист и никога не се отказваше, докато не свършеше работа.

— Какво ще правим сега? — попита Франки.

Анди беше паркирал сламъра зад магазина до една сгъваема масичка. Седеше върху него. Джеси седеше на масичката. Франки пушеше права.

— Ще спасим ли момченцето? — запита Джеси.

— Не, миличко, момченцето е починало снощи.

— О. Ами Пол? Ще си получи ли сега черния дроб?

— Не знам.

Анди извади мобилния си телефон.

— Имам приятел, който работи за федералното правителство. Може би той ще ни помогне.

— Стрелят по теб? С пистолети?

— Да, Трес, с пистолети. И патрони.

— Господи, Анди, в какво си се набъркал?

— В неприятности.

— Зарежи ги.

— Не мога, Трес. Искат да убият момичето. Не мога да позволя това да се случи.

— Какво искаш да направя?

— Обади се на Агенцията за храните и лекарствата или на ФБР, или на ЦРУ... по дяволите, обади се на някого. Кажим им, че при мен е Детето Х... или Пациентката Х. Някой трябва да е чувал за нея. Кажим им, че тя съществува в действителност.

— Добре, ще видя какво мога да направя.

Анди затвори телефона точно когато Франки и Джеси излязоха от задната врата на магазина.

— Анди, те са тук.

— Ония ли?

— Да, с черната кола.

— Как са ни открили?

— Не знам, но са в магазина.

— И двамата ли?

— Да. Колата им е паркирана до бензиноколонките.

— Щом са вътре, значи знаят, че сме някъде наблизо, но не предполагат, че сме под носа им.

Ситуацията беше същата, както когато хората на Ръсел знаеха, че той е в жилищната сграда, но не и в кой апартамент точно.

— Трябва да ги забавим.

Франки извади едно джобно ножче от чантата си.

— Това ще помогне ли?

— Да действаме.

— Десет понички? Сесил, на петдесет вече ще имаш диабет — каза Хармън Пейн в магазина.

— Ами толкова са вкусни.

Хармън държеше кафетата, докато Сесил плащаше.

— Значи най-голямата ще учи в колеж от Бръшляновата лига? — попита Сесил.

— В „Уелзли“.

— Там не е ли много скъпо?

— Да, но тя е умно момиче и искам да има шансовете, които аз нямах.

— Добър баща си ти, Хармън.

— Старая се. Но в тоя свят е трудно да отглеждаш деца при всичките лоши влияния в живота им: наркотици, секс, кабелна...

Бяха на вратата.

— По дяволите! Гледай! — викна Сесил и посочи навън.

Прескот и спътничките му бяха спрели от другата страна на тяхната краун виктория. Жената скочи от мотоциклета и се скри от погледа им. Хармън обаче разбра какво става.

— Пука ни гумите!

Той изпусна кафетата, извади пистолета си и хукна навън. Но Прескот и момичетата вече бяха отпрашили. Хармън изтича до колата и огледа гумите. Беше успяла да спуска само една. Той въздъхна.

— Защо тия хора не искат да се примирят с факта, че ще ги убия? Защо трябва да си имам такива главоболия всеки път?

— Може би не желаят да умират.

— Сесил, затваряй си устата и сменяй гумата.

Анди караше на изток към Остин по шосе 290. Бяха успели да спечелят малко време, така че се придържаше към ограничението на скоростта. Поне това нарушение да не правеше, ако някой полицаи ги спреше, че са трима на мотоциклета.

С изключение на малкото камиони, които профучаваха покрай тях със сто и дващест километра в час и шофьорите им подсвиркваха на момичетата, пътят беше спокоен. Джеси посочи лешоядите, наобиколили един мъртъв елен край пътя. Предишната нощ еленът беше излязъл от храстите да потърси храна и се бе опитал да прекоси шосе 290. Не беше имал късмет. За разлика от лешоядите.

След като пристигнаха в селцето Дрипинг Спрингс, Анди паркира пред закусвалнята. Франки и Джеси влязоха да купят храна и напитки. Анди седна върху сламъра и си заблъска главата да разбере

как тези мъже ги бяха открили в парка. А също и в магазина в Хенли. Дали нямаше пак да ги открият? Все едно че ги следваха върху някаква карта чрез устройство за проследяване...

Устройство?

Анди измъкна мобилния телефон от джоба си. Те използваха именно него за проследяване.

Позвъни на Къртис Бакстър.

— Разкажи ми пак как може човек да бъде проследен чрез мобилния му телефон.

— Анди, лимузината на Рийвс вече не идва да ме взема.

— Зак е починал снощи.

— О, по дяволите.

След малко Анди повтори:

— Разкажи ми за проследяването.

— Ами всеки телефон може да се проследи или чрез джипиес, или чрез триангулация. Джипиес системата използва три спътника за определяне на местоположението на телефона ти. Принципът на действие се базира на един метод на трилатерацията, чрез който позицията на...

— Къртис, в крайна сметка могат ли да ме открият, ако телефонът е у мен?

— Кой да те открие?

— Дълга история. Значи могат?

— Могат.

— Как да го предотвратят?

— Изключи го.

— Това ще ги спре ли със сигурност?

— Най-вероятно. Все пак някои хора смятат, че телефонът може да се проследява и когато е изключен.

— Какво трябва да направя, за да съм абсолютно сигурен?

— Скрий го.

— Телефона ли?

— Да.

— Къде?

— Където не могат да го засекат.

— Като къде например?

— Например в някое дърво.

— Например в Зеления пояс.

Трийсет минути по-късно Анди стигна до разклона за Зеления пояс. Той спря край пътя и Франки и Джеси слязоха от мотоциклета.

— Останете тук — каза Анди. — Трябва да скрия телефона си в дерето.

— Защо просто не го разбиеш с някой камък?

— Защото по-късно ще ми трябва.

— Кога?

— Когато поискам да ни намерят.

Анди затича надолу по Хълма на живота и след това по пътеката покрай реката до Водопада със скулптурите. Нагази във водата до мястото, където се бяха образували кухини в пясъчника. Пъхна телефона дълбоко в една суха дупка. Никой сигнал не можеше да пробие през еднометрова плътна скала.

Изкатери се обратно при Франки и Джеси.

— Анди, довечера ще е студено, а спалният чувал и одеялата останаха в парка — каза Франки.

— Не можем да спим на открито. Нощем наоколо скитат койоти. Няма как да отидем в жилището ми или при Трес и Натали — тя ще поиска да включи Джеси в новините. Не можем да отседнем нито при Дейв, нито при Къртис, защото ще набъркаме и тях. Не можем да пренощуваме в хотел, защото могат да проследят всяка кредитна карта.

Той възседна сламъра.

— Дай ми телефонната си карта.

Тя порови в чантата си, намери я и му я подаде.

— Трябва да открия телефон. Ще се върна.

— Анди...

— Да?

— Ако решиш да не се върнеш, ще те разбере. Това е наш проблем, а не твой.

— Ще се върна.

Анди подкара към един магазин, откъдето се обади на Дейв. Приятелят му изглеждаше разсеян.

— Стига си се ресал и ме слушай, човече. Нямаше ли някаква вила в Зеления пояс, обявена за продан?

— Охо, Ръсел Рийвс, изглежда, ти плаща луди мангизи.

— Няма да я купувам, Дейв. Ние просто се нуждаем от някакво място за нощувка.

— Кои сте тези „ние“?

— По-добре да не научаваш. Просто знай, че е спешно.

— Забил си страхотна мацка, а? Защо не я заведеш в скъп хотел, можеш да си го позволиш, работиш за Рийвс.

— Вече не работя.

— Шегуваш ли се?

— Казвай за вилата.

— Бяла къща с изглед към Зеления пояс. Празна е, току-що са я освободили, дори са оставили мебелите. Електричеството не е прекъснато. Ето ти кода за сейфа за ключове, това е метална кутийка, вградена до входната врата.

Дейв даде на Анди кода и адреса. Беше съвсем наблизо.

— Ами ако някой клиент дойде на оглед?

— Никой не е идвал от два месеца. Банките здраво са затегнали кредитирането.

— Ами съседите? Няма ли да извикат полиция, ако видят, че вътре свети?

— Няма. Къщата е оборудвана с автоматични таймери. Няколко лампи светват в стаите при здрачаване и изгасват към полунощ. За да си мислят крадците, че вътре има хора.

— Благодаря ти, Дейв. Длъжник съм ти, човече.

— Анди, ако не позволя на един от най-близките ми приятели да се изкефи в някоя от къщите, които предлагам, колко струвам като агент? Но гледай да не остават петна по чаршафите. Сатенени са.

Анди затвори и набра Трес.

— Как си, Андрю?

Андрю? Единствено майка му го беше наричала така в детските му години, когато бе побеснявала от пакостите му.

— Андрю, човече, помниш ли онова изпълнение, когато излетя от пътя, за да не сгазиш бабите?

— Аха.

— Ходил ли си там оттогава?

— Ами всъщност аз...

— Трябва пак да го направим, Андрю.

— Да излетим от пътя?

— Не, просто да седнем там и да си побъбрим.

— Ами добре, но първо...

— Какво ще кажеш за днес, Андрю? В два часа.

Трес затвори. Беше един и половина. Анди се върна при Франки и Джеси в Зеления пояс.

— Трябва да отида долу на колоездачната пътека, за да се срещна с един човек.

— Можем ли да дойдем и ние? — попита Джеси. — Страх ме е, като оставаме сами.

Анди я прегърна през рамо и ги поведе надолу.

Точно преди два Трес се показва на планинския си велосипед. Анди, Франки и Джеси седяха върху същата скала, върху която беше седял той след полета в онзи ден. Анди ги запозна.

— Андрю? Това пък откъде ти хрумна?

— Просто предпазна мярка срещу подслушване.

— Някой подслушва телефона ти?

— Ей, човече, федералните тия дни подслушват всички.

— Но защо теб?

— Защото зададох неправилен въпрос.

— Какъв точно?

Той отмести поглед от Анди към Франки и Джеси и после обратно.

— Всичко е наред.

Трес посочи към Франки.

— Това ли е тя? Пациентката Х?

— Не. — Анди посочи към Джеси. — Ето я.

— Мислех, че Пациентката Х е жена.

Анди поклати глава.

— Момиченце е. Детето Х.

— Е, ти беше прав, федералните знаят всичко за нея.

— Откри ли нещо?

Той кимна.

— „Пациентката Х: Анализ на рентабилността“.

— Те са я анализирали?

— Анализирали са представата за нея. Никой не е знаел дали Пациентката Х е реална личност или някаква медицинска мистификация, но са направили анализи на всички видове хипотетични сценарии... Нали знаеш: какво ще стане, ако... Както военните игри. Дали една война ще се отрази добре или зле на икономиката? Открили са, че Пациентката Х може да доведе правителството до фалит, да докара страната до още една Голяма депресия. Поне до това заключение са стигнали след анализа на вариантите.

— Какви варианти?

— Например че ще намалее разходите за „Медикеър“ и „Медикейд“, ако Пациентката Х е способна да излекува дори само няколко болести — цифрите са невероятни.

— Дотук добре.

— Да, но тия цифри са нищо в сравнение с разходите за пенсии, които ще нараснат жестоко. В момента средната продължителност на живот е седемдесет и четири години. Представи си само какво би станало, ако е сто? Ако хората масово доживяват до сто години, системата за социално осигуряване ще фалира. Ще се наложи да повишат осигуровките до петдесет-шейсет процента от заплатите. Като добавим и данъка върху доходите, хората ще трябва да плащат на федералното правителство деветдесет процента от парите, които заработват. Това ще взриви обществото и ще предизвика хаос. Нашите пенсионни и социални програми са предвидени за хора, които умират навреме.

— Но аз плащам петнайсет цяло и девет процента от доходите си за социално осигуряване. Правителството инвестира някъде всички тия пари, за да ми плаща, когато се пенсионирам.

Трес се изсмя.

— Анди, на практика няма такова нещо като фонд за социално осигуряване. Никой не инвестира данъците ти. Социалното осигуряване представлява една пирамида: парите, които плащаш днес, се изплащат на възрастните хора утре. Всеки долар, който остане, се харчи като всички останали данъчни приходи. Миналата година имаше излишък от 175 милиарда долара в системата за социално осигуряване. Но този излишък не беше инвестиран. Похарчиха го за селскостопански програми, за войната в Ирак и за проекти,

фаворизирани от членове на Конгреса. Така нареченият „фонд за социално осигуряване“ не е нищо друго освен гигантска машинация.

— Значи властите няма да ѝ помогнат?

Трес вдигна рамене.

— Обадох се на един приятел във ФБР. Той каза, че ще я включат в Програмата за защита на свидетелите, ще ѝ дадат нова самоличност и ще я преместят на нов адрес.

— Нямаме нужда от ФБР за тази работа — каза Франки. — Ако трябва да е охранявана през всичкото време, ще се побърка. — Тя поклати глава. — Пак можем да се надяваме само на себе си.

— Не, Франки, не е необходимо да се надяваш само на себе си. Аз съм тук.

— Мамо, какво ще правим?

— Каквото правим от доста време, миличко. Ще бягаме.

Джеси заплака.

— Мамо, уморих се да бягаме. Искам да живея с Джийн и Пол, да си играя с Макс и щраусите. Искам да ловя риба. И Пол да ме учи да свиря на китара.

Анди дръпна Франки настрана.

— Не можеш да бягаш вечно.

— Имаме ли избор, Анди? Няма да спрат да я преследват, докато е жива.

Анди погледна към Джеси, която седеше върху скалата и плачеше, заровила лице в шепите си, после се обърна към Франки и каза:

— Тогава ще се наложи да я убием.

* * *

На петдесет километра от тях Сесил попита:

— Какво искаш?

Хармън захлупи с ръка телефона си.

— Карамелено макиато и диетичен шоколадов кекс.

Сесил излезе от колата и влезе в „Старбъкс“.

— Къде са, по дяволите? — запита Хармън в телефона.

— Не знаем.

Това беше шефът.

— Защо не знаете?

— Не можем да засечем телефона на Прескот.

— Защо не можете?

— Или е загрял, че го следим чрез него, и го е изключил, или се намира в зона без покритие. Когато излезе от нея или го включи, ще засечем местоположението му за няколко минути.

Хармън затвори.

— Е? — каза Сесил, когато се върна.

— Ще чакаме.

Анди ги откара до къщата от брокерския списък на Дейв. Той набра кода на сейфа, извади ключа за входната врата и отключи.

— Ооо! — възкликна Джеси още от прага. — Ама това е палат!

— Вие, момичета, разгледайте обстановката, а аз ще отскоча до СаКо да взема някои неща. Каква пица обичаш, Джеси?

— Пеперони.

— Франки?

— И аз същата.

— Ще се върна след няколко часа.

В единайсет вечерта бяха изяли пиците си, бяха изпили няколко бири и бяха подготвили всичко за сутринта. Джеси бе заспала в един фотьойл със спускаща се облегалка. Франки и Анди бяха на канапето и гледаха филм по телевизията: „Каквито бяхме“ с Робърт Редфорд. Той беше красив. Франки бе облегнала глава на гърдите на Анди. Той я беше прегърнал.

— Анди, ами защо не убием тях?

— Не мисля, че ще можем. Те са професионалисти. Но дори и да успеем, ще изпратят някой друг. Ти си права — никога няма да спрат да я преследват. Това е единственият начин.

Анди включи мобилния си телефон.

— Сигурен ли си в това, което правим? — попита го Франки.

— Не. Но нямаме друг избор.

Беше осем часът на следващата сутрин. Намираха се на празния паркинг пред мола на Бартън Крийк до околоръстното шосе на тексаската столица, известно като магистрала 360. Зеленият пояс започваше точно от другата ѝ страна. Но това неделно утро Анди Прескот нямаше да препуска по Хълма на живота с планински велосипед. Щеше да си осигури адреналин по друг начин.

— Тръгваме.

Франки угаси цигарата си, прегърна Джеси и седна на пасажерското място в беемвето на Трес.

— Успех, Анди — каза Трес и потегли.

Анди ги проследи, докато излязоха на магистрала 360 в посока север, после дръпна капачката на една кутийка „Ред Бул“.

— Какво е това? — запита Джеси.

— Ракетно гориво.

— Няма ли много кофеин?

— Още по-добре.

— Вредно е за здравето ти.

— Ония двамата, които стреляха по мен, също са вредни за здравето ми.

Той погълна енергийната напитка и погледна Джеси.

— Готова ли си?

— Страх ме е, Анди.

— И мен ме е страх. — Той я стисна леко за рамото. — Пусни си косата.

Тя откопча шнолата и тръсна глава. Косата ѝ се разпиля по раменете на черното яке, което ѝ беше купил предишния ден.

— Иска ми се и моята коса да беше толкова дълга.

— Защо?

— Знаеш ли мита за Самсон?

Черният автомобил влезе в паркинга от другия край.

Хармън седеше на пасажерската седалка. Веднага забеляза големия черен мотоциклет на празния паркинг. Прескот беше коленичил до него; момичето стоеше отстрани. Явно имаха проблем с двигателя.

— Пипнахме го, шефе. Ще ти се обадя веднага щом свършим.

Той затвори телефона и освободи предпазителя на глока.

— Спри до тях, Сесил. Ще я гръмна и веднага ще се изстреляме на магистралата, още преди да е паднала на земята.

Сесил натисна педала. Хармън смъкна прозореца си, но Прескот ги забеляза и скочи. Възседна мотоциклета, а момичето се метна зад него. Сламърът изфуча.

— По дяволите, успя да го оправи. Не ги изпускай, Сесил.

Мотоциклетът излезе от паркинга и препусна на север по магистрала 360. Червената коса на момичето се развяваше. Сесил посочи към една огромна залесена площ от лявата им страна.

— Това е Зеленият пояс на Бартън Крийк. Трябва да са го нарекли така на името на мола. Осемстотин акра. С река и водопади. Сигурно наистина е красиво.

— Може би трябва да доведеш тук Хариет на почивка.

— Тогава ще пропусна тукашните проститутки.

— Животът е пълен с дилеми, Сесил.

Намираха се само на двайсетина метра зад мотоциклета, но Хармън нямаше шанс да улучи момичето при тази скорост. За щастие, в ранния неделен час движението беше рехаво; по велоалеята имаше повече велосипеди, отколкото автомобили по магистралата. В долината на изток се виждаше Остин.

— Ооо, каква чудна панорама! — възкликна Сесил.

— Гледай си пътя.

Хармън обаче беше принуден да признае, че столицата на Тексас действително е красива. Истински рай в сравнение с Джърси. Може би беше хубаво място за след пенсиониране, макар че той си имаше една карта, на която с черни точки си отбелязваше всеки град, където беше убил някого, за да не се връща там, където още можеше да се води

разследване. А след днешния ден щеше да е най-добре да не се мярка повече тук.

— Светофар — каза Сесил.

— На магистралата?

Колите намалиха и спряха на едно кръстовище пред шосе, наречено Пътя към пчелните пещери. Мотоциклетът обаче не спря. Прескот свърна във велоалея, заобиколи първите автомобили и мина на червено.

— Наистина е добър.

— Не ги изпускай, Сесил.

Сламърът забавяше скорост. Прескот се беше привел настрани, като караше с една ръка, а с другата опипваше двигателя.

— Има проблеми с мотора.

Когато светофарът светна зелено обаче, мотоциклетът изфуча напред.

— Вече няма.

— Не може да ни избяга.

Караха след него покрай някакъв резерват.

— Преди трийсет години седем жени са издействали от властите това място да се превърне в резерват — каза Сесил. — Искали да съхранят дивата природа.

Сякаш на Хармън му пукаше.

— Карай.

Пътят се заизкачва, после заслиза, зави наляво и надясно. От двете му страни се извисяваха канари от бял пясъчник.

— Преди милиони години цялата тази земя е била дъно на море — обясни Сесил. — Затова има пясъчник.

— Много си осведомен. — Хармън изглежда шофьора си.

— Просто снощи четох един пътеводител за Остин.

— А аз си мислех, че зяпаш повторението на „Сексът и градът“.

— Четях и гледах телевизия. Мога да върша две неща едновременно, Хармън.

— Наистина ли? Тогава върши и сега две неща: стой със затворена уста и карай.

Пътят започна едно дълго снижаване към висящ мост над реката. Сесил кара в мълчание, докато стигнаха до него. Там не се сдържа. Беше като някое хлапе в лека кола: не можеше да се сдържа.

— Това е мостът „Пенибакър“ — каза Сесил. — Нито една част от него не докосва езерото Остин.

— На мен ми прилича на река.

— Река е. Река Колорадо.

— Тогава защо ѝ викат езерото Остин?

— Нарича се така само в този участък, защото е до Остин.

— Сесил, млъкни и карай.

Те минаха по моста и после през още един каньон от пясъчник, след което мотоциклетът рязко напусна магистралата.

— Измъква се.

— Държа го.

Мотоциклетът профуча на зелен светофар и зави наляво под магистралата. На табелата на пътя пишеше: „Алея 2222“. Тях обаче ги хвана червеният светофар, където бяха трети в колоната.

— Заобиколи ги.

Хармън го побъркваше, но Сесил Дюран беше опитен шофьор. Никога не беше подвеждал Хармън, нямаше да го направи и днес. Заобиколи двете коли отдясно, минавайки по тревата, после профуча на червено през кръстовището и зави наляво под магистралата.

— Отлично, Сесил. Той тръгна на запад.

Сесил натисна педала на газта; мотоциклетът обаче не се виждаше никакъв.

— Да не е обърнал на изток?

— Къде са?

Подминаха няколко корабчета, превърнати в магазини, и търговски центрове, после спряха на един светофар при кръстовището с Ривър Плейс Драйв. До тях закова голям черен хамър, каран от красива блондинка. Тя се усмихна на Хармън.

— Знаеш ли, при тия цени на бензина и глобалното затопляне да караш такъв джип си е чиста безотговорност — каза Сесил.

— Да. Ама е истинска кукла.

— Хамърът?

— Шофьорката.

Когато светна зелено и джипът изхвърча като на рали, Хармън забеляза черния мотоциклет.

— Ето ги.

Прескот беше спрял на паркинг с магазин на „ЗМ“. Пак се занимаваше с двигателя, но когато те влязоха в паркинга, той профуча през него и се върна на пътя, поемайки на запад. Мотоциклетът прелетя през кръстовището с алея 620, после пътят се стесни до две ленти и започна да лъкатуши по стръмния склон. Момичето се беше вкопчило отчаяно в него, докато той летеше със сто и двайсет километра в час и не забавяше на завоите.

— Знаеш ли, опасно е да се вози на мотоциклет без каска. Та тя е още дете.

— Сесил, ние се опитваме да я убием.

Сесил кимна.

— Прав си.

Няколко минути по-късно подминаха табела с надпис „Падината на хипитата“ от лявата им страна.

— Това е прочут плаж — каза Сесил. — Не е зле да спрем да го поразгледаме на връщане.

— Не.

— Той е нудистки плаж.

— Е, може би само за минута.

Следваха плътно мотоциклета и изведнъж пред тях се появи голямо синьо езеро.

— Езерото Травис — каза Сесил. — Кръстено е на Уилям Барет Травис. Загинал е в битката при Аламо. Дълго е сто километра. На места е дълбоко двеста метра. Четох и за него.

— Това е много интересно, Сесил. Но точно в момента...

— Да си затварям устата и да карам, а?

— Именно.

Пътят навлезе в участък, от който ти се завиваше свят. Поредният стръмен наклон беше последван от няколко остри завоя. Бяха принудени да забавят по тесния път, но Прескот не го направи. Той сякаш имаше намерение да им свърши работата. Отдясно се издигаха канари; отляво имаше камениста урва, под която се разстиляше езерото. Хармън си пое дъх, когато се добраха до един Т-образен разклон.

Прескот зави наляво и ускори. Те го последваха, но го изгубиха от поглед, защото пътят криволичеше; ограничението на скоростта беше трийсет километра в час. Езерото беше от лявата им страна, а

отдясно имаше гъсти храсти. Сесил вземаше завоите така, сякаш е автомобилен състезател. Пътят стана по-прав и той увеличи скоростта. Навлязоха в едно градче на име Воленте и минаха покрай плаж и аквапарк. Шосето отново залъкатуши нагоре, но мотоциклетът беше точно пред тях.

Прескот явно отново имаше проблеми с двигателя.

Пътят следваше очертанията на езерния бряг. Бяха се изкачили доста нависоко и бяха сами. Не се виждаха никакви други коли.

— Давай, Сесил.

Сесил ускори и се озова точно зад мотоциклета. Хармън смъкна прозореца и стреля няколко пъти с глока, но, изглежда, не уцели, защото момичето не падна.

— По дяволите, мислех, че със сигурност съм я улучил. Не ги изпускай.

Те направиха няколко остри завоя, после отново ги настигнаха на един къс прав участък. Хармън изстреля още три куршума в гърба на момичето. То обаче продължаваше да се държи. Поредният завой ги изведе на друга права отсечка, която минаваше по ръба на склона, надвиснал над езерото.

— Оттук мога да я улуча.

Хармън се показва от прозореца, използва страничното огледало за опора и се прицели в момичето. Изпразни целия пълнител. Прескот се разтърси, сякаш и той беше ударен.

— Готово.

Мотоциклетът закриволичи по платното. Прескот не можеше да го овладее. Беше се привел над кормилото, а момичето лежеше на гърба му. Но той не забавяше скоростта. Дори я увеличи. Мотоциклетът занесе към скалите, в следващия миг свърна рязко към езерото и повече не смени посоката. Сламърът, Прескот и момичето изхвъркнаха от пътя; масивната черна машина сякаш увисна във въздуха за няколко секунди и после изчезна от поглед.

— По дяволите! — изруга Сесил. — Излетяха!

— Спри!

Сесил рязко натисна спирачките. Хармън изскочи от колата и изтича до ръба на шосето. Сесил го последва. Двамата застанаха на една стръмна скала над езерото. Мотоциклетът лежеше разбит върху

скалите двеста метра по-надолу. Хармън не виждаше Прескот или момичето.

— Ей ги там! — извика Сесил.

Прескот и момичето се полюшваха по корем във водата.

— Тя е мъртва — каза Сесил.

— Трябва да се уверя.

Хармън извади празния пълнител от глока и го замени с нов. След това изстреля тринайсет куршума по момичето. Повечето от тях се забиха във водата около тялото ѝ, но няколко надупчиха черното яке.

— Детето Х вече е мъртво.

— Ами Прескот?

— Мисля, че и той е мъртъв — каза Хармън. — Но не са ми платили да убия и него. Само за момичето. — Хармън забеляза приближаваща кола. — Да се измъкваме. Ако побързаме, можем да хванем обедния полет за Джърси. Повдига ми се вече от Тексас.

— Няма ли да се върнем да убием оня мексиканец, дето ти взе пистолета?

— Сесил, ние сме професионалисти, точно както адвокатите и счетоводителите. Не убиваме за отмъщение или от злоба, или за удоволствие. Убиваме, защото ни плащат. Не ни плащат да свитнем оня мексиканец, затова няма да го направим. А и като професионалист съм длъжен да взема предвид риска. Какво ще стане, ако мексиканецът извади късмет и простреля някой от нас? Озоваваме се в болницата и полицията ни разпитва. Това може да означава край на кариерата ни. Така че убийството на мексиканеца не е мъдър ход. Нито пък професионален.

Сесил кимна.

— Прав си. Ти винаги си прав, Хармън. Но въпреки всичко страшно ми се иска да гръмна онова мексиканско копеле, нали разбираш, по чисто лични, непрофесионални подбуди.

— Да, и аз също.

— Няма ли най-после да хапнем нещо? Умирам от глад.

— Разбира се. Но да не е мексиканска храна.

— Скара?

— Скара може.

Хармън Пейн и Сесил Дюран се качиха в автомобила си, направиха завой и се насочиха към Остин. Все пак се отбиха в Падината на хипитата да хвърлят един поглед на нудистите. Както Хармън обичаше да казва: „Веднъж се живее“.

Трес и Франки скачаха от скала на скала и газеха през плитчините. Намериха Анди да лежи по лице на брега. Двамата коленичиха до него. Трес усети как в очите му напират сълзи.

— Анди!

Обърнаха го по гръб. Очите му бяха затворени, носът му кървеше.

— По дяволите, Анди! Защо си отрязва косата?

Франки изглежда озадачено Трес и плесна Анди по лицето.

— Анди! — Още една плесница. — Анди!

Анди отвори очи.

— Боли.

— Хайде, не те ударих толкова силно.

— Не. Скокът в езерото е много болезнен.

— Ооо.

Цялото тяло го болеше като натрошено. Водата се бе оказала по-твърда, отколкото изглеждаше. Анди се надигна на лакът.

— Мъртва ли е?

Франки кимна.

— Да.

Тя посочи към тялото, което се полюшваше върху водата. Трес нагази, сграбчи момичето за червената коса и го изтегли на брега. Косата ѝ остана в ръцете му, оголвайки плешива като билиардна топка глава. Главата на един манекен.

— За тях е мъртва.

— Добре ли си, Анди?

Анди се обърна към Джеси.

— Добре съм.

— Планът ти сполучи — каза Франки.

След като се бяха откъснали от преследвачите си при червения светофар на алея 2222, Анди и Джеси бяха препуснали напред и бяха спрели на паркинга с магазина на „ЗМ“, където ги чакаха Трес и

Франки. Джеси бе скочила от сламъра, а Трес беше закрепил манекена зад Анди с един колан под черното яке. Предишния ден Анди беше отскочил до СаКо и беше купил две черни якета и два панталона, както и манекена с червената перука от витрината на магазина за карнавални костюми. Франки беше облякла манекена и бешекрепила червената перука на главата му. Гледайки отзад, човек не би се усъмнил, че това не е Джеси.

Трес помогна на Анди да се изправи.

— Човече, ти излетя като изтребител над оная шибана скала!

Анди беше избрал точното място за полета — един стръмен склон към едно дълбоко заливче.

— Такъв адреналин досега не бях вдигал. Как е сламърът?

— Потрошен е.

— Ясно.

Двамата дълго се гледаха един друг, след което Трес поклати глава.

— Радвам се, че си жив.

— И аз също.

— Благодаря ти, Анди! — хвърли се на врата му Джеси.

Франки се приближи и го прегърна силно.

— Остани тук. В Остин. С мен — каза той.

Тя обхвана лицето му с две ръце и го целуна по бузата. Беше приятелска целувка.

— Анди, постъпи много мъжки. Не бях права, не си като Мики. Ти си зрял.

— Но?

— Но ние не можем повече да бъдем Карън и Джеси Джеймс. Трябва да тръгваме.

ЕПИЛОГ

Точно в седем и половина в първия ден на юни шумна рок музика събуди Анди. Той протегна ръка и изключи радиото.

Поредното утро в понеделник.

Отново беше в малката къща на Нютон стрийт в СаКо. Пак отиваше с велосипед до кантората си и до съда за делата относно пътните нарушения. Отново се бе върнал към стария си живот.

Но главата не го цепеше. Не беше пиянствал предишната нощ в кръчмата „Хуеро“. Всъщност не беше близвал алкохол, след като Франки и Джеси си тръгнаха. Същата вечер се беше напил здраво, но това му беше за последно. Бе изгубил всякакъв интерес към алкохола.

Оттогава бяха изминали двеста и три дни.

Пусна Макс да излезе навън и помахаше на Лиз, която разхождаше кучето си, после взе душ и се облече. Среса косата си назад; отново беше дълга и почти стигаше до раменете му. Излезе, възседна стъмпджъмпера и се запъти към „Джо“. Забеляза един познат кадилак ескалейд, паркиран до бордюра.

До него стоеше Лоренсо Ескобар.

— Лоренсо!

Частният детектив му се усмихна сърдечно.

— Анди, човече. — Двата чукнаха юмруци. — Как я караш, братко?

— Добре съм. Върви ли бизнесът?

— Жените продължават да мамат съпрузите си, така че бизнесът е добре.

Лоренсо сипа захар в кафето си и тръгна към колата си, но се обърна и каза:

— Анди... обаждай се винаги когато имаш нужда някой да ти пази гърба. Безплатно.

— Благодаря ти, Лоренсо.

Проследи с поглед как кадилакът пое на юг по Конгрес авеню, грабна един „Кроникъл“ и се приближи до прозорчето.

— Голямо.

— Сякаш не знам.

Гилермо Гарса му подаде кафето и две бананови кексчета с орехи. Анди му беше казал единствено, че вече не работи за Ръсел Рийвс и че е потрошил сламъра. Гилермо беше достатъчно тактичен да не задава излишни въпроси.

— Не се предавай, братко.

Анди седна на една маса и постави кексчето за Макс върху салфетка на земята. Отсипа му малко кафе, после загледа другите редовни посетители: Рей, който продължаваше да работи върху романа си, Дарла, която продължаваше да сервира сладолед от другата страна на улицата; Оскар, който продължаваше да работи в „Хуеро“; Джордж, който продължаваше да свири на улицата; и Дуайт, който продължаваше да описва живота си в блога.

Животът на Анди Прескот се беше променил и после отново бе влязъл в старото русло, но СаКо беше останал непроменен: с изключение на новите жилища, построени от Ръсел Рийвс. Той беше завършил трите проекта в СаКо: осемстотин градски къщи за жители с ниски доходи. Но Ръсел не беше дошъл за официалното откриване; те никога повече не бяха разговаряли. В последно време Ръсел Рийвс рядко се мяркаше на обществени места. Шушукаше се, че Катрин Рийвс обикаляла психиатриите из цялата страна. Тази новина натъжи Анди. Така и не се озлоби срещу Ръсел, защото не знаеше как би постъпил на негово място.

Изяде кексчето си и купи закуска за Флойд Ти. Намери го седнал на стъпалата на салона за татуировки с пазарската количка до него. Салонът беше затворен, така че Анди не можеше да си провери пощата. Всеки ден чакаше да получи имейл от Франки, но досега не му бе писала. Подаде на Флойд Ти закуската и пусна пет долара в кутията за пури. После се качи да вземе актовете за днешните дела, раницата си, якето и връзката на ластик; сгъна вестника и го напъха отзад под колана си да го прочете по време на някоя почивка в съда.

Съдийката Джудит го изгледа тъй, сякаш бе пълен неудачник — по същия начин собствениците на домове гледаха пренебрежително Флойд Ти. Прокурорката мис Манинг го игнорира. Така и не успяха да се усамотят в кабинета ѝ. На излизане от съда Анди почти насила напъха визитната картичка в ръцете на няколко потенциални клиенти.

Отиде да обядва в „Хоул Фудс“. Брад и Шарлийн още се отнасяха към него по същия начин, но: а) Сузи сега излизаше с Рич Олсън (проклетото му копеле още караше порше), б) Боби вече дори не го познаваше, и в) спандекс вече не му изглеждаше толкова велико откритие.

Той все още имаше двайсет хиляди долара от хонорарите на Ръсел, с които можеше да изкара няколко славни месеца със Сузи и Боби, но беше загубил всякакъв интерес и към това. Ако не беше само на трийсет години, щеше да се разтревожи, че страда от криза на средната възраст.

Отби се в магазина за спортни принадлежности да поздрави Уейн, после подкара на юг по булевард „Ламар“ към работилницата за ботуши. Ръчно направените ботуши от кожа на черен елен бяха готови. Той плати втората вноска и подкара обратно по Конгрес авеню с кутията под мишница. Поздрави Ронда, която метеше предната веранда на „Хуеро“; Анди и момчетата продължаваха да се срещат тук всяка неделна вечер. Дейв и Къртис все още нямаха приятели и Анди отново споделяше нещастieto им. Къртис вече беше доктор Бакстър и от есента щеше да преподава в Масачузетския технологичен институт. Дейв беше напуснал бизнеса с недвижими имоти и сега продаваше женско бельо във „Виктория Сикрет“. Предлагаше на потенциалните си приятели отстъпката, която му се полагаше.

Трес и Натали се бяха оженили и техният син — Артър Торндайк IV щеше да се роди всеки момент. Те вече бяха запазили персонални номера за беемвето, което щяха да му подарят на шестнайсетия рожден ден: CUATRO. Трес беше напуснал Данъчната служба и вече работеше в една голяма адвокатска фирма в центъра, Натали се надяваше, че сутрешното ѝ предаване „Бебешки свят“ ще я изстреля в национален ефир, а бъдещата бавачка на наследника им беше една хубавичка деветнайсетгодишна мексиканка.

Анди отдалеч забеляза тълпата, скупчена пред входа на салона за татуировки. Моментално разбра какво се е случило: Флойд Ти беше получил втори инфаркт. Скочи от велосипеда и разблъска тълпата.

— Флойд Ти!

— Какво?

Анди се обърна. Флойд Ти си седеше кротко на стълбите пред салона.

— Добре ли си?

Флойд Ти повдигна рамене.

— Като за бездомник — бива.

— Какво става?

— Хареса ми.

— Кой?

Рамон се откъсна от тълпата.

— Анди.

Беше ухилен. Но в последно време усмивката не слизаше от лицето му. Новата дама на сърцето му беше му позволила да разгърне художническия си талант върху цялото ѝ тяло. Рамон Кабрера беше щастлив човек.

— Какво става, Рамон?

Рамон се дръпна настрани и Анди видя един лъскав черен американски „Айрън Хорс“ сламър. На седалката бе качено сладко червенокосо момиченце; красивата му червенокоса майка стоеше редом до него. Анди Прескот открай време имаше слабост към червенокосите. Рамон тупна Анди по гърба.

— Имам няколко акта за теб, братле. — Той влезе в салона си, където го чакаше клиентка.

Анди се обърна към червенокосата жена.

— Аз съм Кони Кантрел — каза тя. — А това е дъщеря ми Каси.

— Кони и Каси. Чудесни имена.

— И ние си ги харесваме.

— Какво ви води насам?

— Нуждая се от адвокат.

— Неприятности ли имате?

Жената на име Кони кимна.

— Съставиха ми акт за пътно нарушение. Определиха ми доста голяма глоба. Разбрах, че вие сте били най-добрият адвокат по отмяна на актове в Остин.

— Е, не искам да се хваля, но...

— Мога ли да използвам услугите ви?

— Виновна ли сте?

— Абсолютно.

— Виждате ли, работата е там, че ще се наложи да обжалвам. И ще мине година и половина — две, преди да насрочат дело.

Кони повдигна рамене.

— Няма за къде да бързаме.

— Сигурна ли сте?

— Разбира се. Записах Каси да учи от тази есен в католическото основно училище.

— В четвърти клас — обади се Каси.

— А аз се записах в Тексаския университет. Във Факултета по изящни изкуства.

— Наистина ли?

— Да. Там имам познати.

— Значи обичате рисуването?

— Да.

— Аз пък планинското колоездене.

— Ще ми се да пробвам.

— Бих могъл да ви науча.

— Добре, ще се радвам. Само че имам един въпрос: ако вие бъдете мой адвокат, нали всичко, което научите за нас, ще остане тайна? Няма да я споделите с никого, нали?

Анди кимна с важен вид.

— Нарича се привилегия на клиента. Вашата тайна остава неприкосновена.

— Можем ли да отидем да видим Пол? — обади се момичето на име Каси.

— Да, можете. Той ще ви се зарадва. — Обърна се към Кони. — Успя да...

— ... да си получи черния дроб.

Баща му щеше да си носи ботушите от кожа на черен елен. Но кой беше умрял, за да може Пол Прескот да се радва на живота? Кого не бяха успели да спасят, за да се спаси Пол Прескот? Беше ли използвал връзките си Ръсел Рийвс, за да го премести на върха на списъка? Той ли беше човекът, комуто трябваше да са благодарни за новия живот на баща му? Анди не искаше да знае отговорите на въпросите си. Всичко, което знаеше, беше, че баща му е жив... и че най-последно бе успял да запише диска, за който мечтаеше.

— Откъде знаеш?

— От майка ти.

— Ти си й се обадила?

Кони кимна.

— В университета.

— Не ми е споменавала.

— Каза ми, че може да пази тайна... и че ти също можеш.

— А как е твоята майка?

Тя посочи към салона на Рамон. Анди се вгледа по-отблизо и видя клиентката: беше мисис Колин О'Хара. Плъзгаше пръсти по рекламните пана на Рамон.

— Сега живее при нас. Когато потеглихме оттук, Марти О'Конър продаде къщата ѝ и я качи на самолет за Финикс. Реших, че няма къде да избяга на борда на един боинг.

— Значи там си живеете, във Финикс?

— В Седона.

— Град на художници.

— Там отказах цигарите.

Рамон подаде глава от салона.

— Кони, майка ти искала сърце на хълбока. Какво ще кажеш?

Кони повдигна рамене.

— Сега вече и тя е от племето.

— Анди, повози ме — примоли се Каси.

— Сложи си каската — рече майка ѝ, после подаде ключовете на Анди.

Той измъкна вестника от колана си и го хвърли в кошчето за отпадъци, после подаде кутията с ботушите на Кони. Пое ключовете, възседна сламъра и запали двигателя. Изправи мотоциклета, ритна стъпенката назад и форсира двигателя. Усети как мощният двигател заръмжа под него. Погледна към Кони: устните ѝ се движеха, но той не можеше да долови думите от шума на двигателя.

— Какво?

Тя пристъпи по-близо.

— Казах, че те харесвам с дълга коса.

— Митът за Самсон.

И го целуна. По устните.

Каси обви ръце около кръста му и го стисна здраво. Той превключи на скорост и потегли първо по тротоара, а после по платното на Саут Конгрес авеню. Даде газ и усети вятъра върху лицето си. Чу как момиченцето зад гърба му изписка от възторг. „Може да не

съм кой знае какъв адвокат, но съм *неин* адвокат. И тайната ѝ ще бъде неприкосновена.“

БЛАГОДАРНОСТИ

Моите искрени благодарности:

В Лондон: на всички в „Сфиър/Литъл, Браун“ и по-специално на Дейвид Шели, издател и приятел, на Талия Проктър за редакцията на ръкописа, на Шон Гарехи за прекрасната корица, на Натали Морс за всичко, което прави така добре, и на Сара Джоунс за рекламната кампания и турнето в Нова Зеландия и Австралия.

В Нова Зеландия: на Кевин Чапман, Маргарет Самюълс и Карън Макмилан от „Ашет Ливр и Литъл, Браун“ за гостоприемството им и чудесно организираната промоция в страната им.

В Австралия: на Бърнадет Фоли, Мат Хой, Шон Котчър, Каси Накард, Ейми Хърел, Джаки Артър и Никола Пит от „Ашет Ливр и Литъл, Браун“ за литературния фестивал в Бризбейн и вечерята в Сидни.

В Остин: на Ноел Ескобар-младши и Чуй Соберон в „Тексас Къстъм Бутс“ за най-фините ботуши ръчна изработка, на Гейл Чован в „Блекмейл“ за разговорите ни относно СаКо, на Дъг Хименес за информацията му относно екстремните атлети и на Гай Хименес, който ни спаси след един горещ ден в Зеления пояс на Бартън Крийк.

В Хюстън: на Джоел Тарвър в „Ти Скуеърд Дизайнс“ за уебсайта ми и електронните писма до читателите ми.

Издание:

Автор: Марк Хименес

Заглавие: Най-важният клиент

Преводач: Тодор Стоянов

Година на превод: 2009

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2009

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ АД — В. Търново

Редактор: Димитрина Кондева

Технически редактор: Людмил Томов

Коректор: Петя Калевска

ISBN: 978-954-769-214-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/17597>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.